Dr. Paraschiv PEŢU **Drd. Marius-Sorin BOZGAN**

Aproape
Totul despre NUME

DR. PARASCHIV PEŢU DRD. MARIUS-SORIN BOZGAN

APROAPE TOTUL DESPRE NUME

editura
DETECTIV
Bucureşti, 2010

Coordonate: EDITURA DETECTIV
Director: FIRIȚĂ CARP
Telefon: 0757.047.399
Fax 021/312.64.11
e-mail: editura_detectiv@yahoo.com
Adresa: Bucureşti, str. Anghel Saligny nr 8, etaj 4, sector 5

ISBN: 978-973-1857-01-5

Redactor: FLORENTINA PLEŞA
Copertă şi machetare: DIVIX SOLUTIONS

Tipărit la CORMINA TEXT SRL
Mobil: 0744 490 807/UPS: 031 1042 840
e-mail: cormina_text@yahoo.com

MOTTO:

„ – Nu-ți fie frică să înveți!
Cunoașterea este o comoară
pe care întotdeauna o poți
purta cu tine cu ușurință.
- Nu renunța atunci când
ai ceva de oferit!"
Brian Dyson

CUPRINS

În numele adevărului 11

Capitolul I. Considerații generale referitoare la nume. Sediul materiei. Definiții 13

1.1. Scurt istoric şi considerații generale cu privire la nume. Sediul materiei 13

1.2. Definiții ale numelui 23

1.3. Structura numelui 25

1.4. Caracterele juridice ale numelui 39

1.5. Prenumele. Noțiune, rol şi caractere juridice 46

Capitolul II. Stabilirea (dobândirea) numelui de familie şi a prenumelui 49

2.1. Considerații introductive 49

2.2. Stabilirea (dobândirea) numelui de familie 51

2.2.1. Stabilirea (dobândirea) numelui de familie de către copilul născut din căsătorie (art.62 C. fam.) 51

2.2.2. Stabilirea (dobândirea) numelui de familie de către copilul din afara căsătoriei (art.64 C.fam.) 53

2.3. Stabilirea prenumelui 59

2.3.1. Stabilirea prenumelui copilului din căsătorie 59

2.3.2. Stabilirea prenumelui copilului din afara căsătoriei 60

2.4. Stabilirea numelui de familie şi a prenumelui copilului născut din părinți necunoscuți 60

Capitolul III. Modificarea numelui de familie 65

3.1. Precizări introductive 65

3.2. Modificarea numelui de familie determinată de schimbări în filiație 66

3.2.1. Stabilirea filiației copilului născut din părinți necunoscuți 67

3.2.2. Stabilirea filiației copilului din afara căsătoriei şi față de al doilea părinte 68

3.2.3. Admiterea acțiunii în tăgăduirea paternității 71

3.2.4. Admiterea acțiunii în contestarea sau în declararea nulității recunoaşterii de filiație, admiterea acțiunii în

contestarea filiației față de mamă, admiterea acțiunii în contestarea existenței împrejurărilor care să facă aplicabilă prezumția de paternitate 78
3.3. Modificarea numelui de familie determinată de instituția adopției 80
3.3.1. Încuviințarea adopției 81
3.3.2. Încetarea adopției 83
3.4. Modificarea numelui de familie determinată de instituția căsătoriei 84
3.4.1. Încheierea căsătoriei 84
3.4.2. Desfacerea căsătoriei prin divorț 86
3.4.3. Nulitatea căsătoriei 90
3.4.4. Încetarea căsătoriei prin decesul unuia dintre soți 91

Capitolul IV. Schimbarea numelui de familie şi a prenumelui pe cale administrativă 93
4.1. Definiție 93
4.2. Sediul materiei 94
4.3. Competența de soluționare a cererilor 96
4.4. Cazuri de schimbare a numelui şi a prenumelui 97
4.5. Sfera persoanelor îndreptățite a cere schimbarea numelui 101
4.6. Procedura schimbării numelui pe cale administrativă 103
4.7. Procedura legală urmată după obținerea aprobării schimbării numelui 116
4.8. Înscrierea schimbării numelui în registrele de stare civilă 117
4.9. Schimbarea numelui de familie al unei persoane căsătorite 117
4.10. Schimbarea numelui de familie al copiilor 118
4.11. Căi de atac 119
4.12. Unele precizări 120
4.13. Înscrierea de mențiuni privind schimbarea numelui şi/sau prenumelui primite din străinătate 121

Capitolul V. Înscrierea numelui sau a prenumelui din altă limbă în limba maternă ori cu ortografia altei limbi (retranscrierea) 123

Capitolul VI. Pseudonimul şi porecla 127
6.1. Pseudonimul 127
6.2. Porecla 129

Capitolul VII. Reglementări existente în alte state pe linia înregistrării naşterii, a căsătoriei şi a divorţului, precum şi a dobândirii şi schimbării numelor persoanelor fizice 131
1. AUSTRIA 131
2. BELGIA 131
3. BULGARIA 133
4. Canada 142
5. CEHIA 143
6. ELVEȚIA 145
7. FRANȚA 146
8. GERMANIA 149
9. ITALIA 151
10. JAPONIA 152
11. LUXEMBURG 154
12. MOLDOVA 155
13. POLONIA 164
14. PORTUGALIA 165
15. SLOVACIA 168
16. SPANIA 169
17. SUA 171
18. SUEDIA 171
19. TURCIA 173
20.UCRAINA 174
21. UNGARIA 174

Capitolul VIII. Curiozităţi lingvistice şi zodiacale 176
Anexa nr. 1 Rădăcinile (originea) numelor noastre 177
Anexa nr. 2 Originile lexicului românesc 212
Anexa nr. 2 a Nume de cartiere bucureştene; Etimologia Lor 216
Anexa nr. 2b DACIA. Cine suntem noi? 218
Anexa nr. 3 Profeția numelui tău (Onomanția) 222
Anexa nr. 4 Fixuri şi obsesii de zodii 229
Anexa nr. 5 Ce floare eşti? 232
Anexa nr. 6 Zodiacul prieteniei 235

Anexa nr. 7 Cum se roagă fiecare zodie atunci când se află la ananghie? 245
Anexa nr. 8 Scuzele zodiilor 246
Anexa nr. 9 Dacă fiecare zodie ar purta pe spate un semn de circulație, care ar fi acesta? 247
Anexa nr. 10 De câți ... este nevoie ca să schimbi un bec? 248
Anexa nr.11 Horoscop naturist 249
Bibliografie 261

ÎN NUMELE ADEVĂRULUI

Poate este lipsit de importanță pentru dumneavoastră, cititorii, cine sunt autorii cărții pe care tocmai o răsfoiți. În general, atunci când ne îndreptăm atenția către o carte, o facem pentru tematică, pentru stilul abordării, pentru nevoia de a oferi bucurii şi sufletului şi minții. Cine sunt autorii, ce gânduri i-au determinat să-şi adune experiența şi pasiunea într-un tot, cui îi dedică ei demersul lor şi alte asemenea lucruri cad în plan secundar. Însă, atunci când îi şi cunoşti pe autori, întâlnirea cu opera lor îți produce un sentiment nedefinit, un amestec de curiozitate şi bucurie, de firească aşteptare cu o la fel de firească teamă de a nu fi dezamăgiți. În cazul cărții de față, exigențele mele de cititor sunt şi estompate, într-un fel, dar şi ascuțite datorită surprizei de a descoperi pe coperta ei numele a doi oameni cu care mi-am intersectat destinul o bună bucată de timp. Suficient de lungă ca să pot spune că i-am cunoscut şi că tânjesc după excelenta colaborare cu ei. În ceea ce priveşte lucrarea aceasta, trebuie să recunosc că nu e chiar o surpriză, în sensul că mă aşteptam la lucruri deosebite din partea echipajului care ne conduce acum cu îndemânare pe teritoriul stufos al ***numelui****. Spun că nu e chiar o surpriză, fiindcă dr. Paraschiv Pețu s-a făcut cunoscut de mai mulți ani ca un pasionat al domeniului, cărțile sale, între care una chiar adecvată la tematica acesteia, fiind apreciate până şi peste hotare, devenind instrumente utile de lucru pentru cei care lucrează în perimetrul stării civile. O nouă carte înseamnă, deci, un nou efort creator şi, desigur, o bucurie pentru toți cei care-i cunosc seriozitatea şi profunzimea abordărilor. Nici în privința drd. Marius-Sorin*

Bozgan nu sunt învins de surpriză. Extraordinara capacitate a sa de a se dedica lucrurilor cu adevărat importante m-a cucerit dintru-nceput. M-a convins de valoarea sa umană şi, în aceeaşi măsură, maturitatea cu care priveşte orice întreprindere. Aşadar, nu e de mirare că acum s-a alăturat unui prestigios specialist pentru a aduce împreună un plus unei tematici pe cât de permisivă, pe atât de constrictivă. Ştiu din experiență, o etapă importantă a vieții mele chiar am dedicat-o domeniului căruia i se subsumează şi cel care face subiectul cărții, că starea civilă nu-ți închistează expresia într-un limbaj de beton, dar nici nu te lasă să zburzi pe câmpiile limbii române ca beletristica. Cu alte cuvinte, dinamismul subiectului este darnic, dar şi înşelător. Tocmai sub acest aspect aş vrea să-i felicit pe cei doi prieteni (uite cum poți nutri sentimente calde datorită unui manuscris!) pentru remarcabilul echilibru dintre rigurozitatea tematică şi eleganța stilistică dovedite aici, împreună. Efortul lor este evident şi sper ca satisfacția cititorilor – pe măsură.

Dr. Grigore Stamate

CAPITOLUL I.
CONSIDERAŢII GENERALE REFERITOARE LA NUME. SEDIUL MATERIEI. DEFINIŢII

1.1. SCURT ISTORIC ŞI CONSIDERAŢII GENERALE CU PRIVIRE LA NUME. SEDIUL MATERIEI

Pornind de la premisa că identificarea oamenilor cu ajutorul numelui este tot atât de veche ca şi apariția vieții sociale, vom înțelege necesitatea că orice persoană fizică trebuie să aibă un nume, care este determinată de o anumită cerință socială, respectiv de **nevoia de identificare a oamenilor în cadrul societății**.[1]

Utilizarea numelor în cadrul societății umane se pierde în negura istoriei. În intenția de a face o clară distincție între membrii unei comunități, oamenii au avut ingeniozitatea de a utiliza un nume cu care se adresau unui individ sau, în lipsa lui, făceau referință la acesta. **Numele** unei persoane reprezintă, de fapt, **un cuvânt**, sau mai multe, indicând o entitate oarecare, deseori fără a specifica sau a semnifica însuşiri individuale.

În trecut, la populațiile primitive, **alegerea**, **purtarea**, **schimbarea** sau **păstrarea** numelui au fost determinate de credința oamenilor în **puterea** numelui. Într-o concepție, **puterea numelui** rezidă în **numele însuşi**. Potrivit acestei credințe, numele era identificat cu persoana, cu însăşi viața acesteia. De pildă, vechii egipteni considerau că **numele**, **sufletul** şi ***alter ego***-ul sunt **elemente ale individului care nu mor odată cu trupul**. Aşa fiind, **se considera că numele poate înlocui persoana**, iar **prezența numelui presupune prezența persoanei**.[2] Pe

---

[1] D. LUPULESCU, A.M. LUPULESCU – *Drept civil. Persoana fizică*, Ed. Editas, Bucureşti, 2003, p.55; Vezi şi P. PEȚU – Atributele de identificare a persoanei fizice (teza de doctorat), Ed. Detectiv, Bucureşti, 2008; P.PEȚU – Numele, atribut de identificare a persoanei fizice, Ed. Detectiv, Bucureşti, 2008, p.30.

[2] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – *Drept civil.Persoanele*,Ed Rosetti, Bucureşti, 2003, p.125; P. PEȚU, E. VELICU, V. MARDARE – *Starea civilă, mijloc de identificare a persoanei fizice*, ediția a IV-a, Ed. Detectiv, Bucureşti, 2007, p.83 .

acest teren fabulos, se credea că cine cunoaşte numele unei persoane capătă putere asupra acesteia şi poate dispune de ea după bunul plac. De aceea, numele trebuia ținut secret şi era cunoscut, de obicei, numai de către părinți; în public, persoana avea alt nume.

Numele avea o mare importanță în magie, deoarece pronunțat într-un anumit fel de vrăjitor devenea o puternică forță malefică îndreptată împotriva purtătorului, căruia îi putea produce chiar moartea. Din acest motiv, arta de a pronunța numele în diferite feluri trebuia posedată la perfecție de către mag. În acest univers misterios, orice schimbare importantă în viața individului trebuia să se reflecte şi prin nume. Se spune că, de fapt, aceasta este **originea schimbării numelor**. Unele evenimente tragice din viața persoanei erau puse pe seama numelui şi de aceea el trebuia schimbat cu unul mai bun.[3]

În sfârşit, amintim credința după care **existența persoanei după moarte** depinde de păstrarea numelui acesteia. Se pare că aceasta este originea cutumei de a da copilului numele (prenumele) unui strămoş; acest obicei există şi la popoarele care nu profesau reîncarnarea.[4]

În formarea şi determinarea istorică a numelui au existat mai multe **sisteme onomatologice**, astfel:

În **Grecia antică**, sistemul era foarte simplu, în sensul că persoanele aveau un **nume unic**, ca de exemplu, SELON, DEMOSTENE, PERICLE, PLATON, ARISTOTEL, DIOGENE etc.; la fel la **evrei** şi **egipteni**.[5]

Vechii greci credeau că numele are puterea de a influența destinul şi foloseau ca metodă de predicție analiza primei litere a prenumelui.

Onomanția (întâlnită şi ca *onomomanție*) este o artă divinatorie care se bazează pe analiza numelui. Denumirea derivă din greaca veche, unde *onoma* înseamnă *nume*, iar *manteia profeție***.** Această disciplină era intens practicată în vremurile de demult cu scopul de a descifra destinul omului şi uneori pentru a-l determina. Primii şi cei mai înflăcărați susținători ai onomanției (onomomanției) au fost adepții lui Pitagora.

De la greci practica a fost preluată mai târziu de romani, care aveau chiar şi un dicton – „*Nomen omen"* – care în traducere liberă ar

---

3 O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.125.

4 GH. IONESCU – *Mică enciclopedie onomastică*, EER, Bucureşti, 1975, p.18-19.

5 D. LUPULESCU, A.M. LUPULESCU – Op.cit., p.59; O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.126.

însemna *„Numele atrage soarta”.* Aceştia erau atât de convinşi de puterea numelui de a influența mersul lucrurilor, încât au extins aplicațiile onomanției inclusiv asupra localităților.

Geograful antic Pomponius Mela nota în lucrarea „De chorographia” că autoritățile romane au schimbat numele unui oraş ilir proaspăt cucerit, pentru a-l face mai favorabil Romei (este vorba de actualul port albanez Durres).

Dintre toate popoarele lumii, **romanii** au avut cel mai dezvoltat şi avansat sistem de nume. Se pare că tradiția de a avea un prenume şi un nume derivă de la etrusci, vechii locuitori ai peninsulei italice. **Romanii** însă **au mai adăugat un al treilea nume**.

În perioada istorică imediat următoare construirii cetății, romanii aveau doar un prenume, care era de fapt un nume personal.[6] Mai târziu au fost adăugate **numele ereditar**, sau de gintă şi un *nume ce însoțeşte numele*. Astfel că romanii aveau următoarele **forme de nume**:[7]

– *nomen* sau *nomen gentile*, care era elementul comun tuturor membrilor aceleiaşi ginte (acesta era cel mai important). O gintă avea un strămoş comun, al cărui nume îl moştenea. Ginții, în număr de 50, au reprezentat **grupul originar**, care împreună cu Romulus şi Remus au pus bazele Cetății Eterne;
– *praenomen* reprezenta al doilea element, care îl preceda pe primul şi cu ajutorul căruia se identificau între ei membrii aceleiaşi ginți;
– al treilea element îl constituia *cognomenul*, care, în traducere liberă, înseamnă **poreclă**.

De exemplu, numele Publius Cornelius Tacitus (istoricul) descompus: *Publius* este *praenomen*, *Cornelius* este numele ginții (numele ginții era *Cornelia*, derivat de la „corn, cu coarne”; în antichitate, cornul de berbec sau de taur era simbolul abundenței), iar *Tacitus* era *cognomen*, adică porecla.[8] Sau, numele celebrului orator şi erudit roman Marcus Tulius Cicero înseamnă, în ordine: *Marcus* este prenumele, *Tulius* arată că făcea parte din ginta *Tulia* (numele de gintă se termina întotdeauna cu *-ius* pentru băieți şi cu *-ia* pentru fete), iar *Cicero* este cognomenul.[9]

---

6 T.O. BOMPA – *Prenume la români*, ediția a II-a, Ed. Mirton, Timişoara, 2005, p.16.
7 D. LUPULESCU – *Numele şi domiciliul persoanei fizice*, E.S.E., Bucureşti, 1982; D.LUPULESCU, A.M. LUPULESCU – Op.cit., p.59; D. LUPULESCU, A.M. LUPULESCU – *Identificarea persoanei fizice*, Ed. Lumina Lex, Bucureşti, 2002, p.11.
8 O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.126.
9 T.O. BOMPA – Op.cit., p.17-19.

Şi alte personalităţi de frunte ale Romei aveau câte un *cognomen*: *Caesar*, pentru marele general Caius Iulius; *Flaccus*, pentru Quintus Horatius; *Naso* pentru poetul pe care noi l-am adoptat, Publius Ovidius; *Brutus*, pentru omul de stat Marcus Iunius şi *Maximus*, pentru un alt om de stat, Quintus Fabius.[10]

Deşi nu prea des, **unii romani primeau şi un al patrulea nume**: *agnomen*, cum ar fi cazul lui Publius Cornelius Scipio Africanus. Agnomenul respectiv i-a fost dat acestui general pentru serviciile deosebite aduse Romei, pentru că a învins Cartagina, o foarte puternică cetate construită de vechii fenicieni (originari din Libanul de astăzi) în nordul Africii (Tunisia). De aici şi agnomenul „Africanus".[11]

Cu toate că numele personale, adică prenumele, au fost la început de mare varietate, ulterior fiecare gintă avea preferinţe specifice, cum ar fi: *Numerius* pentru ginta *Fabia*, *Appius* şi *Decimus* pentru ginta *Claudia*, *Mamercus* pentru ginta *Emilia* etc.

Unele prenume erau date noilor născuţi fie în funcţie de un anumit moment al zilei în care un copil a fost născut, fie în ordinea în care se năştea. Astfel, prenume ca *Manius* sau *Mania* se dădea copiilor născuţi dimineaţa (*mane* = dimineaţa); pentru cei născuţi în mijlocul zilei, când soarele era cel mai puternic şi lucitor, prenumele de preferinţă era *Lucius* sau *Lucia* (*lux, -cis* = lumină). Prenumele specificând ordinea de naştere într-o familie erau următoarele: *Primus*, *Prima*, pentru primul născut; *Secundus*, *Secunda*, pentru al doilea; *Tertius*, *Terta*, pentru al treilea etc.

Prenumele era dat copiilor romani în ziua a noua după naştere, zi care se numea „ziua purificării", sau *„dies lustralis"*, ceva asemănător cu botezul nostru. Dar înscrierea în dosarele comunităţii a respectivei persoane se făcea numai la vârsta maturităţii, când băieţii îmbrăcau „toga virilă", ori toga de bărbat, o cămaşă lungă, specifică timpurilor respective.[12]

Nu avem prea multe informaţii despre maniera în care **dacii** îşi alegeau numele. Se pare că se întrebuinţa obiceiul arhaic de a folosi expresia „fiul lui…" ca în „Decebalus per Scorilo", Decebal fiul lui Scorilo. Totuşi, anumite prenume dace şi nume de localităţi dace au fost găsite în „Tabla lui Pentinger", o hartă ce se referea la Dacia secolelor III-IV, D.Hr.

---

10 Ibidem 9.
11 T.O.BOMPA – Op.cit., p.19-21.
12 Ibidem 11.

În revista „Securitatea privată" din aprilie 2008, în articolul „Incredibila longevitate a unei false interpretări DECEBALUS PER SCORILO", sciitorul ROMULUS LAL, referindu-se la acest subiect, menționează ca un paradox extraordinar faptul că prestigiosul profesor, mare istoric, academicianul CONSTANTIN DAICOVICIU «a lansat pe piața informațiilor ştiințifice – probabil sub impulsul entuziasmului şi emoției unei descoperiri arheologice în premieră – un neadevăr. A descoperit pe şantierul arheologic din munții Orăştiei, pe vatra fostei capitale, Sarmizegetusa Regia, o oală de lut ars pe care era aplicat un sigiliu în profil cu inscripția: *DECEBALUS PER SCORILO*.

Caractere latine, formă gramaticală a limbii latine, aspect indiscutabil. Profesorul a tresărit de bucurie. Aflase, credea domnia sa, ceea ce căuta - o confirmare scrisă a paternității regelui Decebal. Cei mai mulți istorici, între care şi autorul clujean al descoperirii în discuție, credeau şi cred că Scorilo, regele predecesor al lui Decebal, ar fi tatăl acestuia din urmă. Probe nu există. Arheologul a crezut pe moment – şi a rămas cu această credință – că „*DECEBALUS PER SCORILO*" se traduce prin ... „Decebal fiul lui Scorilo".

Autoritatea profesională şi intelectuală a domnului Daicoviciu a impus sensul inscripției şi n-a mai fost chip de îndreptare. Eroarea a fost acceptată ca adevăr şi dăinuie de zeci de ani. Cei care s-au opus n-au avut nici un câştig de cauză».

Şi ... autorul continuă «În ce constă paradoxul lui Daicoviciu? Nu era străin de limba latină şi nici de alte limbi clasice. Dar el n-a putut indica limba antică sau modernă în care PER ar însemna fiu. În schimb în latină FIU se zice FILIUS, din care a deviat substantivul românesc FIU. La fel de simplu e şi cu prepoziția PER latinească, pe care limba română a moştenit-o: per + in =PRIN.

În limba latină, în care este scrisă inscripția, PER nu înseamnă altceva decât: PRIN. PER me, PER te, PER se (ipsum) = prin mine, prin tine, prin sine (fără ajutor străin) precum: „PER tre populos Gallia" (Iulius Cezar) „A pune stăpânire pe Gallia prin (cu ajutorul) a trei neamuri".

În consecință, DECEBALUS PER SCORILO se citeşte simplu, logic şi indiscutabil: DECEBAL PRIN SCORILO". Cine erau cei doi – Decebal şi Scorilo – nu vom şti niciodată. Că regele – chiar el – era patronul nu-i exclus, iar Scorilo, calfă, într-unul din ateliere. Dar este exclus ca acest Scorilo de pe oală să ni-l indice pe tatăl regelui.

Numele exact al regelui predecesor pe care arheologul l-a bănuit a fi tatăl lui Decebal, era Scorilo-Coryllus. Dacă l-ar fi avut în vedere pe rege, meşterul nu ar fi greşit reducându-i numele la jumătate».

Şi, în final, Romulus Lal afirmă: «Chiar dacă am accepta – *Per absurdum* – că traducerea Daicoviciu ar fi cea corectă, ceea ce nu este cazul, după cum am arătat, un singur exemplu ar fi prea puțin pentru a trage concluzia asupra procedeelor de acordare a numelor la daci. Pentru că niciunul din celelalte nume de regi şi conducători locali daci care ne-au fost transmise de istoricii vremii – Herodot, Strabon, Dio Cassius, Eutropius etc. – nu sunt însoțite de **fiul lui**: Robobostes, Oroles, Burebista, Dromichete, Cotios, Cason, Duras-Diurpaneus, Comosicus, Ziraxes, Diges fratele lui Decebal etc. Credem că, mai degrabă, dacii îşi dobândeau numele – *uninominalis* – la fel ca românii pînă în secolul XVII-XVIII, după meseria pe care o practicau, după diferite semne particulare, după felul de a fi, sau după faptele săvârşite mai cu seamă în războaie, după merite sau defecte. Cum ar fi de pildă Bicilius, dacul trădător care a arătat romanilor invadatori traseul conductei de apă care îi aproviziona pe asediați. Şi, de la care, noi am moştenit adjectivul ...bicisnic(us).

Procedeul **fiul lui** era propriu grecilor: Agathocles, fiul lui Antiphilos; Hector, fiul zeiței Thetis; Socrate, fiul lui Sophroniscos; Pericle, fiul lui Xantippos; Alcibiade, fiul lui Clinias etc.

Dacă dacii au împrumutat, sau nu, procedeul grec, nu vom şti niciodată.

Nici măcar numele lor ce ne-au parvenit prin scrieri străine nu putem şti cât au fost de corect preluate, ca pronunție».

După ocuparea Daciei de către Roma, mulți daci au împrumutat obiceiul roman de alegere a numelor, mai ales în cazul familiilor mixte. Acelaşi lucru s-a petrecut şi cu descendenții combinației dintre daci şi romani, termenul întrebuințat fiind acela de „dacoromani". În acest fel, putem face o clară distincție între noul popor născut din combinația respectivă şi protoromanii, din mileniul II. **Tradiția romană a devenit tradiția dacoromanilor. Religia creştină de origine romană, ce reprezintă originea ritului catolic de astăzi, a fost religia dacoromanilor până în secolul al XI-lea, când în Dacoromania, prin intermediul bisericii bulgare, a fost introdus ortodoxismul de origine greacă, din Constantinopol.**[13]

Evoluția numelor femeilor romane a avut un alt curs decât acela al celor masculine. La început, fetele purtau doar prenume, cum ar fi Livia. Ulterior, odată cu creşterea populației romane, s-a introdus

[13] Ibidem 11.

obiceiul de a adăuga la prenume numele tatălui, sau al soțului. Astfel că fetele se puteau numi: Livia f. Meteli, sau Livia Corneli. În primul caz, se arată că Livia era **fiica** (f. de la *filia*) lui Metelus, iar în al doilea caz că Livia era **soția** lui Cornelius.[14]

După căderea Imperiului Roman şi cu extinderea creştinismului, acest sistem a fost abandonat, adoptându-se **numele sfinților**, însă cum aceştia erau puțini la număr, s-a simțit nevoia de a reveni la **sistemul numelui patronimic**, precedat de un prenume.

De regulă, prenumele se alegea dintre **numele sfinților**, în timp ce numele a fost alcătuit în funcție de împrejurări. Astfel, unele persoane şi-au luat ca nume pe acela al **locului de origine**, altele o **poreclă**, o **profesie, nume de animale, păsări** etc.[15]

În Galia, odată cu supunerea ei, s-a trecut la sistemul roman, însă când a fost invadată de franci a renăscut sistemul numelui unic, cu deosebirea că bărbații odată creştinați, **luau numele lor unic din calendarul bisericii creştine**. În secolul al XII-lea, reapare tendința numelui dublu şi numele al doilea constă într-o poreclă. Mai lipsea ca unul dintre aceste două elemente să devină ereditar, pentru a se reveni la sistemul numelui dublu din dreptul roman, iar în secolul al XIII-lea chiar începe ereditatea numelor[16].

E interesant de observat şi modul în care s-a născut numele în Franța. *Le surnom, le sobriquet*, adică porecla care alcătuia cel de-al doilea nume, se trăgea la unii din **profesia** lor, de exemplu: *Charron* (rotar), *Cordier* (frânghier), Tisserand (țesător); la alții din **însuşirile lor fizice**, cum ar fi: *Lefort* (puternicul), *Lenain* (pitic). Erau unii care îşi alegeau numele după **locul de origine**, numindu-se *Le Normand, Picard, Breton* sau din situația locuinței lor: *Dupuy*, *Dupont* sau *Grandmaison*. Există şi unele nume care au fost pur şi simplu **rodul fanteziei**, însă unele s-au dovedit a fi estetic neinspirate, cum ar fi: *Le Lievre* (iepure), *Le Boeuf* (bou, vacă) sau *Mouton* (oaie, berbec). Nobilii aveau, pe lângă numele de botez, adăugat şi numele senioriei, de exemplu: *Jacques de Bourbois, Jean d'Armagnac*.[17]

La noi, la români, la început exista tot sistemul numelui unic şi netransmisibil, iar oamenii se numeau simplu: Ion, Petru sau Gheorghe.

---

[14] Ibidem 11.

[15] D. LUPULESCU, A.M. LUPULESCU – *Identificarea persoanei fizice*, Ed. Lumina Lex, Bucureşti, 2002, p.12; O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.126.

[16] V. V. POPA – *Drept civil. Partea generală. Persoanele*, Ed a II-a, Editura C. H. Beck, Bucureşti, 2006, p.392.

[17] Idem 16, p.393.

Cu timpul însă, era tot mai dificilă individualizarea persoanelor ce purtau acelaşi nume, astfel încât au început să se folosească formulele Ion fiul lui Gheorghe, Petru fiul lui Stan, iar în documente aceasta se exprima prin: Ion *sin* (slav) Gheorghe, ceea ce însemna acelaşi lucru. Apoi a început să se adauge şi la noi numelui, porecla. Astfel s-a ajuns să se indice dependența prin adjoncțiunea adjectivului: *escu*, *iu, eanu*. Unii consideră că terminația *escu* ar fi de origine slavă, fiind identică cu aceea de *evici*. Aşa au apărut numele: Ionescu, Ioaniu, Iliescu sau din Marin, Marinescu sau Marineanu. Aceste nume apar mai ales odată cu dezvoltarea culturii prin şcoli şi biserici.[18]

Se ajunsese la o situație gravă, deoarece existau unii străini care exercitau un comerț într-un colț al țării, dădeau faliment, apoi treceau într-un alt colț al țării şi îşi romanizau numele, schimbându-l în totalitate, neexistând nici o formalitate relativă la schimbarea numelui. Astfel, Rosenfeld se schimba în Rosseti, Rosenzweig în Roznoveanu iar Braunstein în Brăteanu.[19]

În dreptul țării noastre, **după Regulamentul Organic**, care prevedea că orice persoană trebuie să aibă un nume dublu (compus dintr-un prenume şi un nume), şi **după prevederile Codului civil** (Cuza – 1864), care impunea ca, în actele de stare civilă, persoanele să fie arătate prin nume şi prenume, primul act normativ care reglementează într-un tot unitar problemele referitoare la numele persoanei fizice este **Legea asupra numelui, nr.18/ martie 1895**, care prevedea:

– nu este permis nimănui de a purta alt nume patronimic decât acela sub care este înscris în actele de stare civilă;
– locuitorii români, săteni, care nu au nume patronimic îşi vor putea forma unul, cu numele de botez al tatălui lor, la care se adaugă una din terminațiile care sunt în datina țării, cum ar fi *„escu”* sau *„eanu”*, de natură a diferenția numele de prenume.[20]

Această lege statuta că orice persoană trebuie să aibă un nume de familie. Dacă nu avea un asemenea nume, era obligată să facă o declarație la **primăria locului de origine**, din care arăta că înțelege să poarte numele de botez al tatălui său, la care, conform datinilor, se adăuga una din terminațiile *escu* sau *eanu*.[21]

---

[18] Ibidem 16.
[19] N. TITULESCU – *Drept civil*, Editura All Beck, Bucureşti, 2004, p.131-133.
[20] D. LUPULESCU, A.M. LUPULESCU – Op.cit., 2002, p.12.
[21] P. PEȚU, E. VELICU, V. MARDARE – Op.cit., 2007, p.87.

De exemplu, dacă tatăl avea ca nume de botez pe acela de *Dumitru* (derivă de la *de* = al doilea şi *mater* = mamă; *Demeter*, zeița vegetației şi fertilității pământului), fiul declara şi urma să poarte numele de Dumitrescu. Sau dacă tatăl se numea Ştefan (care derivă de la gr. *Stephanos* = coroană), fiul purta numele de Ştefănescu şi, tot astfel, de la Alexandru (în gr. *Aleksandros* = „cel care îi apără pe oameni", de la *alexa* = a apăra şi *andros* = bărbat, om), la Alexandrescu etc.[22] Numele dobândit în modul arătat era trecut **pe marginea actului de naştere al persoanei în cauză**;

– femeia măritată ia numele patronimic al soțului şi îl pierde prin divorț;
– schimbarea numelui pe cale administrativă se aproba de Consiliul de Miniştri şi operează cu deplin drept şi asupra soției şi copiilor minori.

Legea nr.18/1895 a fost abrogată odată cu apariția **Legii nr.72/ aprilie 1936**, care prevedea:

– copilul legitim sau legitimat, prin căsătoria părinților, ia numele de familie al tatălui;
– copilul recunoscut, dar nelegitimat, ia numele de familie al mamei;
– adoptatul adaugă la numele său numele de familie al adoptatorului, putând pune acest nume chiar înaintea numelui său, dacă aşa s-au învoit;
– femeia căsătorită poartă numele soțului, dar poate adăuga la acesta şi numele propriu de familie;
– schimbarea numelui de familie pe cale administrativă se aproba prin decret regal şi produce efecte asupra soției şi copiilor minori;
– Ministerul Justiției aproba redobândirea vechilor nume româneşti înstrăinate sau pierdute.

Ulterior şi-au făcut apariția şi **alte reglementări** în acest domeniu[23], după cum urmează:

– **Legea nr.29/ ianuarie 1942** – care prevedea că aprobarea de redobândire a numelui se dă de către judecătorie;
– **Legea nr.281/ aprilie 1943** – care prevedea că beneficiul redobândirii numelui aparține numai românilor;

[22] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.126. Pentru informații extrem de interesante privind etimologia prenumelor persoanelor, a se vedea GH. IONESCU – Op.cit. şi N.A. CONSTANTINESCU – *Dicționar onomastic român*, Bucureşti, 1963.

[23] P. PEȚU, E. VELICU, V. MARDARE – Op.cit., 2007, p.88-89.

- **Legea nr.26/1944** – care prevedea în mod expres că hotărârea judecătoriei prin care se încuviințează redobândirea numelui se publică sub formă de tabel de Ministerul Justiției în Buletinul Oficial şi numai după publicare persoana în cauză poartă numele redobândit;
- **Legea nr.646/ 14 august 1945** abrogă Legea nr.72/1936 şi păstrează regulile anterioare referitoare la dobândirea numelui de familie prin efectul legii, iar schimbarea de nume pe cale administrativă se aprobă de ministrul justiției având efecte asupra soției şi copiilor minori;
- **Decretul nr.54/ 10 februarie 1949**, prin care se dă dreptul la schimbarea pe cale administrativă nu numai a numelui de familie, ci şi a prenumelui (până la această dată prenumele nu putea fi schimbat, atribuirea lui fiind legată de ritualul botezului);
- **Decretul nr.272/ 30 decembrie 1950**, de la apariția căruia activitatea de stare civilă se desfăşoară sub conducerea, îndrumarea şi controlul Ministerului Afacerilor Interne (M.A.I.), prin Direcția Generală a Miliției (D.G.M.);
- **Decretul nr.273/ 30 decembrie 1950**, referitor la schimbarea de nume, prevedea că schimbarea numelui pe cale administrativă se încuviințează de către M.A.I., prin D.G.M., şi **nu produce efecte asupra soției şi copiilor minori**;
- **Decretul nr.182/ 19 octombrie 1951**, prin care **se creează instituția înfierii**, care de fapt este o adopțiune care produce toate efectele filiației fireşti;
- **Codul familiei** – intrat în vigoare la 01.02.1954 (cu modificările şi completările ulterioare);
- **Decretul nr. 31/1954** privitor la persoanele fizice şi persoanele juridice;
- **Decretul nr. 975/1968** cu privire la nume;
- **Ordonanța Guvernului României nr.41/2003**[24] privind dobândirea şi schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr.323/2003[25], cu modificările şi completările ulterioare.

[24] Publicată în M.Of. nr.68 din 2 februarie 2003.
[25] Publicată în M.Of. nr.510 din 15 iulie 2003.

Dintre reglementările internaționale amintim Convenția O.N.U. privind drepturile copilului, adoptată de Adunarea Generală O.N.U. (ratificată prin Legea nr.18/1990),unde, în art.7, se prevede: „Copilul este înregistrat imediat după naşterea sa şi are de la această dată dreptul la un nume".

1.2. DEFINIŢII ALE NUMELUI

Nu este o definiție legală a numelui, ci legea civilă reglementează condițiile în care numele **se stabileşte**, **se modifică** ori **se schimbă**.

În doctrină au fost oferite mai multe definiții, în general, toate menționând numele ca fiind **cuvântul ori cuvintele care individualizează persoana fizică în societate**. Pentru asemenea definiții a se vedea:

– „cuvântul sau totalitatea cuvintelor care sunt destinate a individualiza o persoană, prin grai sau prin scris";[26]
– „cuvântul sau totalitatea cuvintelor prin care este individualizată o persoană";[27]
– „un drept subiectiv personal nepatrimonial care se dobândeşte prin filiație, ca urmare a modificării stării civile sau schimbării lui pe cale administrativă, format din unul sau mai multe cuvinte, cu ajutorul căruia se individualizează în societate o persoană fizică";[28]
– „cuvintele sau totalitatea cuvintelor cu ajutorul cărora se individualizează în societate o persoană fizică";[29]
– „Numele, în sens larg, este un mijloc de individualizare care constă în folosirea unui şir de cuvinte, vocabule, pentru a desemna o persoană";[30]
– „apelativul servind la desemnarea unei persoane în viața socială şi juridică";[31]

---

[26] C. HAMANGIU, I. ROSETTI-BĂLĂNESCU, AL. BĂICOIANU – *Tratat de drept civil român*, vol. I., Ed. All, Colecția Restitutio, Bucureşti, 1996, p.138.
[27] C. STĂTESCU – *Drept civil*, 1970, p.107.
[28] D. LUPULESCU, A.M. LUPULESCU – Op.cit., 2002, p.16; Op.cit., 2003, p.62.
[29] E. LUPAN, D.A. POPESCU – *Drept civil. Persoana fizică*, 1993, p.99.
[30] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.124.
[31] A. WEILL – *Droit civil. Les personnes, la famille, les incapacites*, tome I, Dalloz, Paris, 1970, p.25.

– „Apelativul care serveşte unei persoane pentru identificarea în viaţa socială şi juridică”;[32]
– „marca de individualizare a unei persoane”;[33]
– „Numele este vocabula care serveşte pentru desemnarea unei persoane. Nume patronimic, sau nume de familie: element al numelui care, atribuit în temeiul filiaţiei, este purtat de membrii aceleiaşi familii”;[34]
– „acel atribut de identificare a persoanei fizice care constă în dreptul omului de a fi individualizat în familie şi societate, prin cuvintele stabilite, în condiţiile legii, cu această semnificaţie”.[35]

Se observă că unele dintre aceste definiţii nu sunt de natură să asigure o diferenţiere clară a numelui de alte atribute de identificare a persoanei fizice (spre exemplu, de pseudonim, de poreclă). Cât priveşte ultima definiţie reprodusă mai sus este de remarcat că aceasta scoate în evidenţă natura juridică de drept subiectiv a numelui, însă, aşa cum se va menţiona mai jos, **numele poate fi privit nu numai ca un drept subiectiv civil personal nepatrimonial, ci şi ca un element al capacităţii de folosinţă a persoanei fizice**.[36]

Tot această din urmă definiţie a fost criticată pe motiv că pierde din vedere faptul că **numele este nu numai un drept subiectiv**, ci **şi o obligaţie**.[37]

Considerăm că, în definirea numelui, ar trebui să se ţină seama de următoarele aspecte:

– numele este un atribut de identificare a persoanei fizice;
– numele este constituit din mai multe cuvinte, iar nu dintr-un singur cuvânt, deoarece, potrivit legislaţiei noastre, numele este alcătuit din două elemente (**numele de familie** şi **prenumele**); această subliniere contribuie la delimitarea numelui de alte

---

32 G. MARTY, P. RAYNAUD – *Droit civil,Les personnes*, Sirey, 1976, p.671.
33 CH. LARROUMETE – *Droit civil*, tome I, *Introduction a l'étude du droit privé*, Ed. Economica, 2e edition, Paris, 1995, p.264.
34 *Lexique de termens juridiques*, 12 edition, Dalloz, 1999, p.356.
35 GH. BELEIU – *Drept civil român. Introducere în dreptul civil. Subiectele dreptului civil*. Ediţia a X-a, revăzută şi adăugită de M. NICOLAE şi P. TRUŞCĂ, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2005, p.401.
36 G. BOROI – *Drept civil. Partea generală. Persoanele*, Ediţia a III-a, Ed. Hamangiu, Bucureşti, 2008, p.417.
37 M. MUREŞAN, A. BOAR, Ş. DIACONESCU – *Drept civil. Persoanele*, Ed. Cordial Lex, Cluj-Napoca, 2000, p.41. (O. UNGUREANU, C. JUGASTRU, Op.cit., p.124.)

atribute de identificare a persoanei fizice, precum: **pseudonimul**, **porecla**;

– numele individualizează persoana fizică atât în societate, cât şi în familie; această subliniere este de natură a scoate în evidenţă importanţa unuia din elementele componente ale numelui (este vorba despre **prenume**);
– legea este cea care acordă cuvintelor ce alcătuiesc numele semnificaţia de a individualiza persoana fizică în familie şi în societate.[38]

În consecinţă, *subscriem* ideii de a defini **numele** ca fiind **acel atribut de identificare a persoanei fizice care constă în cuvintele prin care aceasta se individualizează în familie şi în societate, cuvinte stabilite, în condiţiile legii, cu această semnificaţie**.[39]

1.3. STRUCTURA NUMELUI

Din punct de vedere structural, numele este alcătuit din **numele de familie** şi din **prenumele** persoanei fizice.

NUMELE DE FAMILIE (care, în vorbirea curentă, mai este desemnat şi prin expresia **„nume patronimic"**) este acea componentă a numelui persoanei fizice care indică legătura acesteia cu o anumită familie şi deci o individualizează, în primul rând, în societate, deosebind-o, de regulă, de membrii altei familii.

Numele de familie este *cheia individualizării* persoanei fizice. Dacă cineva caută pe cineva începe cu acest nume; dicţionarele, tabelele, fişierele, toate încep cu numele persoanelor, adică **de familie**. Tot ceea ce este **nominativ** în viaţa privată şi publică este deci ataşat de această instituţie a dreptului persoanelor. El constituie un factor de ordine şi de individualizare. De altă parte, numele de familie este „o emblemă familială", de apartenenţă familială, o legătură de familie, uneori de neam.[40] De aceea se şi numeşte **nume de familie**.[41]

---

38 G. BOROI – Op.cit., p.417.

39 Ibidem 38.

40 G. CORNU – *Droit civil. Introduction. Les personnes. Les biens*, 8 édition, Montchrestien, 1997, p.164 (citat de O. UNGUREANU, C. JUGASTRU, în Op.cit., p.21).

41 J. CARBONNIER – *Droit civil. Les personnes*, 21 édition, PUF, 2000, p.60 (menţionat de O. UNGUREANU, C. JUGASTRU, în Op.cit., p.131). [Aceste expresii avându-şi rădăcinile în cuvântul *pater* (tată) au o rezonanţă masculină care „şochează astăzi

(continuare în pag. următoare)

Dar această legătură de familie nu este totul. Numele de familie este un **element al personalității**, deoarece pentru orice persoană numele de familie este un „nume propriu". În nume se uneşte un interes social, un interes familial şi un interes individual; fiecare din ele sunt legitime şi un exces din partea unuia ameninţă pe celelalte.

În instituția numelui de familie voința personală nu poate funcționa decât într-o mică măsură. Aceasta deoarece asupra numelui acționează o **dublă constrângere**: **structurile familiale preexistente** şi **controlul statului**.

Numele de familie, ca şi componentă a numelui în sens larg, este format din unul sau mai multe cuvinte, dobândit sau stabilit în condițiile legii.[42]

PRENUMELE (pentru desemnarea căruia se mai foloseşte expresia „nume de botez"[43]) serveşte la individualizarea unei persoane fizice, mai ales în raport cu ceilalți membri ai familiei din care aceasta face parte, dar şi în raport cu alte persoane ce au acelaşi nume de familie. Totodată, este de menționat că **prenumele precizează şi sexul persoanei** în cauză.

Prin urmare, din perspectiva dreptului civil, **numele** reprezintă **reunirea a două drepturi subiective civile nepatrimoniale ale persoanei fizice**, anume **dreptul asupra numelui de familie** şi **dreptul asupra prenumelui**[44], aşa cum rezultă din dispozițiile înscrise în art.12 din Decretul nr.31/1954, text ce prevede, în alin.(1), că **„orice persoană are drept la numele stabilit sau dobândit potrivit legii"**, iar în alin.(2) că **„numele cuprinde numele de familie şi prenumele"**.

(continuare din pag. precedentă)

anumite urechi". Prin Legea nr.2002-304 din 4 martie 2002 privind numele de familie, în legislația franceză cuvântul *patronimic* a fost înlocuit cu *nume de familie*. Etimologic, numele de familie derivă din *nomen gentile* din dreptul roman. Se numeşte *nom de famille* în dreptul francez; *Geburstname* în dreptul german].

42 E. LUPAN – Drept civil . Persoana fizică, editura Lumina lex, Bucureşti, 1999., p.133.

43 D. LUPULESCU, A.M. LUPULESCU – Op.cit., 2003, p.71 [În literatura de specialitate şi practica judecătorească mai veche, termenul de *prenume* mai este desemnat, în mod impropriu, şi prin cuvintele „nume de botez". Această eroare a fost determinată, printre altele şi de dispozițiile art.43 Cod civil, care, reglementând elementele pe care trebuie să le cuprindă, în mod obligatoriu, actul de naştere, prevedea expres printre aceste elemente şi „prenumele ce i se va da la botez". Aceste dispoziții au fost abrogate prin art.49 din Decretul nr.32/1954 pentru punerea în aplicare a Codului familiei şi a Decretului nr.31/1954 privitor la persoanele fizice şi persoanele juridice].

44 Noul Cod civil consacră „Numele" la capitolul III „Identificarea persoanei fizice", secțiunea 1. Numele (art.82-85), în art.82.

O **reglementare identică** cu aceea din alin.(2) al art.12 din Decretul nr.31/1954 este cea adusă de art.1 al O.G. nr.41/2003 privind dobândirea şi schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice (**„Numele cuprinde numele de familie şi prenumele”**).

STRUCTURA NUMELUI nu trebuie confundată cu **conținutul dreptului subiectiv asupra numelui**, conținut dat de prerogativele titularului numelui, aceste prerogative fiind următoarele:

– posibilitatea (dreptul) de a folosi (de a purta) acel nume;
– posibilitatea (dreptul) de a cere îndreptarea, din orice act, a greşelilor privind numele;
– posibilitatea (dreptul) de a se opune, întemeiat, folosirii acelui nume de altă persoană.[45]

Din punct de vedere terminologic, se impune o precizare, în sensul că, atât în legislație, cât şi în doctrină sau jurisprudență, cuvântul „nume” este folosit în două sensuri.

Lato sensu, prin nume se desemnează atât numele de familie, cât şi prenumele.

Stricto sensu, prin nume se desemnează numai numele de familie.

De exemplu, art.27 C.fam. foloseşte cuvântul *nume* în sens restrâns, acest articol referindu-se la numele de familie pe care soții se învoiesc să îl poarte în timpul căsătoriei; de asemenea, art.28 C.fam. desemnează prin acelaşi cuvânt numele de familie comun declarat la încheierea căsătoriei.

De regulă, însă, termenul „nume” este folosit în sensul său larg, cuprinzând deci numele de familie şi prenumele, iar atunci când se doreşte a se desemna unul dintre aceste două componente, se utilizează expresia „nume de familie” sau, după caz, termenul „prenume”.

Este de semnalat totuşi faptul că, uneori, în chiar acelaşi text de lege, numele de familie este desemnat atât prin expresia ca atare, cât şi prin cuvântul *nume* (*stricto sensu*), tehnică legislativă ce nu este,

[45] Pentru desemnarea acestor prerogative, în literatura de specialitate, se mai foloseşte şi expresia „atributele dreptului la nume” – M.I. EREMIA, „Numele”, în lucrarea *Persoana fizică în dreptul R.P.R.*, Ed. Academiei, Bucureşti, 1963. Deşi acest autor se referă la atributele (prerogativele) dreptului la numele de familie, în realitate, după cum s-a stabilit deja în doctrină (GH. BELEIU – Drept civil român. Introducere în dreptul civil, ediția a VI-a., Ed. Şansa, Bucureşti, 1999, p.211, nota 87), aceste prerogative sunt comune dreptului la nume de familie şi dreptului la prenume (menționate de G.BOROI, în Op.cit., p. 419).

evident, cea mai indicată, fiind mai puțin supărătoare o repetiție decât folosirea unei terminologii neunitare şi care ar putea genera unele confuzii. În acest sens, pot fi citate prevederile art.62 alin.(2)[46] şi art.64 alin.(1) şi (2) C.fam.[47], unde legiuitorul foloseşte atât sintagma „nume de familie" cât şi cuvântul „nume" pentru a desemna acea componentă a numelui care este numele de familie, precum şi art.18 alin.(2) din Legea nr.119/1996, potrivit căruia, „ofițerul de stare civilă poate refuza înscrierea unor *prenume* care sunt formate din cuvinte indecente ori ridicole, părinții putând opta pentru un *nume* corespunzător"[48], observându-se că se utilizează termenul „nume" pentru a desemna, de fapt, „prenumele".

În art.8 alin.3 din Legea nr.272/2004 – privind promovarea şi protecția drepturilor copilului se menționează: „părinții aleg numele şi prenumele copilului, în condițiile legii".

Indiferent de epoca la care ne referim, structura şi dimensiunea grupurilor sociale au influențat, într-o formă sau alta, natura relațiilor interumane. În cadrul acestor relații, elementele de noutate, de inovație s-au aflat într-o permanentă raportare la ceea ce era considerat stabil în limbă. În antroponimie, stabilirea sistemului este asigurată de **tradiție**, care presupune respectarea anumitor obiceiuri. Astfel, obiceiul de a da nou-născutului numele naşului (naşei) a devenit tradiție la noi din timpuri străvechi.

La români, rolul **părinților spirituali**, cum au fost considerați **naşii**, a fost, şi încă mai continuă şi azi, dar într-o formă atenuată, de importanță majoră. **Năşia** are menirea să consfințească raporturile

---

[46] **Art.62 C.fam**. prevede: „(1) Copilul din căsătorie ia numele de familie comun al părinților.
(2) Dacă părinții nu au un nume de familie comun, copilul va lua numele de familie al unuia dintre ei ori numele lor reunite. În acest caz, numele copilului se va stabili prin învoiala părinților şi se va declara, odată cu naşterea copilului, la serviciul de stare civilă. În lipsa unei asemenea învoieli, autoritatea tutelară de la domiciliul copilului va hotărî, ascultând pe părinți, dacă copilul va purta numele unuia dintre ei sau numele lor reunite".

[47] **Art.64 C.fam**. stipulează: „(1) Copilul din afara căsătoriei dobândeşte numele de familie al aceluia dintre părinți față de care filiația a fost mai întâi stabilită.
(2) În cazul în care filiația a fost stabilită ulterior şi față de celălalt părinte, instanța judecătorească va putea da încuviințarea copilului să poarte numele acestuia din urmă.
(3) În cazul în care copilul a fost recunoscut în acelaşi timp de ambii părinți, se aplică dispozițiile art.62 alin.(2)."

[48] G.BOROI – Op.cit., p.419.

care se stabilesc între **naşi** şi **fini**, cei dintâi intrând în funcție în două momente importante ale existenței acestora din urmă: la naştere (botez) şi la căsătorie (nuntă). Botezul şi căsătoria stabilesc, aşadar, raporturi socio-umane de un tip special, văzute ca **relații de rudenie** între naşi şi fini. Consolidarea acestei forme de rudenie era şi este asigurată şi de transmiterea către fin/fină a prenumelui naşului/naşei. Relația de năşie, contractată odată cu numirea copilului, se păstra de-a lungul existenței finilor şi se perpetua peste generații, „moştenirea" naşilor urmând adesea regulile care guvernează descendența consangvină.

Alt obicei împământenit la noi este acela ca numele de botez al copilului (prenumele) să fie atribuit după numele unor membri ai familiei, cu deosebire părinți sau bunici. Se asigură, în felul acesta, o anumită continuitate în conservarea numelor de botez, chiar dacă se ajunge, în multe cazuri, la omonimii care pot crea confuzie în identificarea unei persoane. Totuşi, trebuie să avem în vedere faptul că atât la nivelul familiei, cât şi la acela al grupului social lărgit (comunitatea satului), au existat permanent posibilități de evitare a omonimiei. Dacă un băiat a fost botezat cu numele Ion, după numele tatălui, în familie i s-a spus Ionică, nume purtat toată viața, astfel că descendenții lui s-au numit „ai lui Ionică", asigurându-se ca numele Ionică să funcționeze pentru aceştia ca nume de familie neoficial (Nicu lui Petre al lui Ionică), până când a putut fi adoptat ca nume de familie oficial.

Apariția unui nume nou într-o anumită comunitate stârneşte interes şi el poate fi preluat şi de alții. (Spre exemplu, în oraşul Segarcea, județul Dolj, până în anul 1966, numele ADINA nu era purtat de nici o persoană. A fost suficient ca unei fetițe să i se pună, în acel an, respectivul nume, ceea ce a determinat o înmulțire a celor care au primit numele Adina. Tot aici putem exemplifica faptul că, în ultimele decenii, s-a înregistrat o adevărată preferință pentru nume ca ALEXANDRU, ANDREEA, CĂTĂLIN etc.)

O statistică realizată la data de 20.08.2009 la nivelul fostului Inspectorat Național pentru Evidența Persoanelor, **arată că cele mai folosite prenume româneşti** erau: 1) MARIA (1.794.369); 2) ELENA (1.073.435); 3) GHEORGHE (849.125); 4) IOAN (755.713); 5) VASILE (663.178); 6) CONSTANTIN (657.965); 7) ION (643.464); 8) ALEXANDRU (535.797); 9) ANA (520.402); 10) IOANA (459.891).

Despre **originea şi semnificațiile numelui de botez** (prenumelui) s-au realizat şi publicat numeroase studii. Iată, de exemplu, revista „Pentru Patrie", în nr. 4/1992, înserează, sub semnătura lui

Gheorghe Grosu, un asemenea material – sugestiv pentru afirmația noastră:

Nume de botez (prenume)	***origine***	***semnificații***
ADALBERT	vechi german	noblețe, strălucire
ADELA	vechi german	de origine nobilă
BALTAZAR	persan	sfătuitorul războinic, stăpânul comorii
BARBARA	grec	străină
CRISTIAN	latin	creştin
CLARA	latin	luminoasă, curată
DUMITRU	grec	harnicul
DOROTHEEA	grec	un dar al lui Dumnezeu
EUGEN	grec	onorabilul, distinsul
ELISABETA	ebraic	jurata lui Dumnezeu
FELIX	latin	fericitul
FLORENTINA	latin	înfloritoarea
GHEORGHE, GEORGE	grec	lucrător al pământului
GENOVEVA	celtic	fiica cerului
HEINRICH	vechi francez	stăpânul casei
HEDWIGA	vechi german	luptătoare (învingătoare, minunată)
IEREMIA	ebraic	cel înălțat (ridicat de Dumnezeu)
IUDITH	latin	triumfătoare
MIHAIL	ebraic	cel mai mare dintre îngeri (cine-i ca Dumnezeu)
MONICA	grec	învingătoare prin sine însăşi
NICOLAE	grec	învingătorul
NATALIA	latin	fericirea de a trăi
OTTO	vechi german	fericitul (sau tată de familie)
OTILIA	vechi german	fericita
PETRE	grec	stâncă (piatră)
PAULINA	grec –latin	cea simplă (sau neînsemnată)
ROBERT	vechi german	glorie strălucitoare
REBECA	ebraic	grasa (sau corpolenta)
SIMION	ebraic	ascultătorul
SILVIA	grec	darul lui Dumnezeu

THERESA	grec	iubitoarea de animale
URBAN	latin	orăşeanul
URSULA	latin	ursoaica (sau ursoaica mică)
VASILE	grec	conducătorul
VERONICA	grec	care aduce victorie (imaginea adevărului)
WILHELM	vechi german	ocrotitorul puternic
WANDA	vechi german	ocrotitoarea călătoare
ZAHARIA	ebraic	gând bun
ZIȚA	latin	grăbita (sau sprintena)

Un alt exemplu îl constituie cartea „ALEGE UN NUME COPILULUI TĂU" de Kyle Johnson Yeats, apărută în Canada în anul 1993 („PICK A NAME FOR YOUR CHILD"). În varianta românească, apărută în anul 2002 la editura ALEX-ALEX 2001, Bucureşti, în *Cuvânt înainte*, doamna Roberta TĂRTĂŞEANU menționează:

„Clasicii afirmă, în scrierile lor, că numele unui om este o adevărată epopee. Pentru mulți dintre noi, numele e ceva sfânt. El este reprezentarea verbală a tot ceea ce ne caracterizează. Şi tocmai din această cauză, EL, numele, are o covârşitoare însemnătate în viața noastră. El trebuie cinstit cum se cuvine şi trebuie, de asemenea, respectat. Cinstea şi respectul unui nume se clădesc în timp, uneori în zeci şi zeci de ani, dar odată cinstit, numele va rămâne, pentru generațiile care vin după noi, singura modalitate de identificare a ceea ce am fost de-a lungul vieții.

… Au fost adunate … atât nume pur româneşti – cum ar fi VASILE, ION, SANDU, COSTEL, GHEORGHE, DAN, FLORICA, ELENA, VASILICA, IOANA (sublinierea doamnei R.T.) – , cât şi nume străine…

… Având în vedere că apropiata intrare a țării noastre în U.E. deschide larg porțile copiilor noştri către o *europenizare* – după alții, chiar o *mondializare!* – a vieții lor. Chiar dacă multora le vine greu să creadă acest lucru, el se va întâmpla, într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat. În acest context, *alegerea unui nume dificil de pronunțat în limba engleză* – limbă ce se dovedeşte, încă de pe acum, a fi **viitorul limbaj global** – ar putea însemna un real handicap pentru copiii sau nepoții noştri, în efortul lor de a se integra, de a face parte dintr-o societate planetară.

Dacă ne căutăm rădăcinile şi coborâm pe arborele genealogic al familiei, vom afla cine ne sunt strămoşii. Dar dacă nu ne ştim strămoşii

mai jos de bunici sau străbunici? Cum putem afla cine suntem şi de unde venim? Ei bine, în **Anexa nr. 1** „RĂDĂCINILE (ORIGINEA) NUMELOR NOASTRE", vom putea descoperi, căutându-ne numele, *de unde se trage el* şi, mai ales, *ce înseamnă*. Şi să nu uităm niciodată că *numele pe care îl purtăm ne caracterizează*!"

În anul 2005, la Editura „MIRTON" din Timişoara, a văzut lumina tiparului ediția a II-a a cărții „PRENUME LA ROMÂNI", scrisă de Tudor Olimpius BOMPA, un român născut în Năsăud, România, profesor emerit la Universitatea din York, Toronto, statul Ontario – Canada, care arată:

„Prenumele utilizate de poporul nostru sunt de mai multe origini: daco-romane, greceşti şi ebraice. Fiindcă prenumele greceşti şi ebraice au un echivalent în limbile vorbite de popoarele care ne înconjoară, traducerea lor în limbile respective a fost foarte facilă. De aici şi până la reuşita asimilării românilor a fost doar un foarte mic pas. De aceea, *scopul* acestei cărți este de a *explica*, *demonstra* şi *justifica* cititorilor *că prenumele noastre trebuie să fie daco-romane*, fiindcă asta este originea noastră ca popor. Or, prenumele şi numele românilor trebuie să ateste în modul cel mai clar ceea ce suntem…

… Această carte este o modestă încercare de a da ceva înapoi poporului din care mă trag. Să vă reamintesc de originea noastră şi *de ce* trebuie să ne botezăm copiii cu prenume specifice nouă: daco-romane. De aceea vă rog să citiți această carte cu *flexibilitate mentală*, fără a fi închistați de mentalități şi obiceiuri care ne-au fost impuse de cei peste 50 de ani de comunism şi de influențe străine…

… Vă rog să tratați această carte *fără prejudecăți*. Poate veți ajunge şi dumneavoastră la aceleaşi concluzii. Iar viitorii români, demni şi descătuşați de teorii străine, îşi vor manifesta *românismul pozitiv*, alegându-şi doar prenume şi nume specific româneşti…

… apelez cu căldură la noua generație de români, la românii tineri, care nu mai sunt încătuşați în tipare rigide, populiste şi să creăm o atmosferă în care trecutul să ne ducă spre viitorul nostru național. Să acceptăm revenirea la origine. Şi mai ales *să fim mândri de ceea ce suntem*, o *insulă a latinității înconjurați de o mare slavă*."

T.O. Bompa continuă: „În condițiile unei reforme a numelor, *sugerez celor interesați să considere nume de familie tradiționale, româneşti, care sunt foarte similare cu cognomenul latin, următoarele nume*:

ALDA, AMARA ARBA, AVARA, BARDA, BARNA, BLAGA, BOLOGA, BOTA, BURCA, BUGA, BURDA, BUTA, CERA, CERNA, CIRCA, COCA, CONTA, CONTRA, CORLA, COSA,

COMŞA, COVA, CURTA, DARVA, DEVA, DONCA, DORNA, GOGA, GRIGA, HARA, ILVA, ISTRATE, LANGA, LECA, LIGA, LINCA, LOGA, LUCA, MARA, MARŢI, MOGA, MOINA, MOTA, NERA, NETA, NEVA, ORBA, PENTA, PONTA, PORA, PREDA, REDA, RONA, ROŞCA, RUNCA, SETA, SORA, SURA, SUSA, TEVA, TOLBA, TORA, TRUTA, TULNA, URBA, URSA, VENA…

O altă variantă de nume specific româneşti sunt cele cu terminaţia în *-a*, *-ea*, ca de pildă:

ALDEA, BADEA, BELDEA, BELCEA, BILEA, BINDEA, BODEA, BORCEA, BORDEA, CERNEA, CORLEA, CULEA, CURTEA, DANCEA, DORDEA, DORNEA, ENEA, ERBEA, EREMIA, FOLEA, FOLOSEA, FURCEA, GOLEA, GONTEA, HERLEA, ILEA, JALEA, LEMNEA, MEDREA, MONEA, NETEA, NODEA, NUCEA, OPREA, ORNEA, PELEA, PINTEA, PRUNEA, RALEA, RUNCEA, ROVINA, ROVINEA, SONEA, TITEA, TILEA, ULMEA, VEREA…

Toate aceste nume pot fi întâlnite fie în Ardeal, fie în zone muntoase, multe pe versantele sudice şi estice ale Carpaţilor, lăsându-ne să concluzionăm că aceste nume *s-au păstrat în zone izolate*, uneori în zone unde au locuit dacii liberi (nordul Ardealului şi al Moldovei) şi că ele sunt de *origine pură dacoromană*. Aceste nume nu au fost influenţate de invaziile străine, ele ne sunt specifice şi, ca atare, *netraductibile în alte limbi*. Dacă vrem să ne păstrăm fiinţa naţională, trebuie *să păstrăm ce-i al nostru*, printre altele şi *prenumele* şi *numele dacoromane*."

Un alt autor, dr. LUCIAN-IOSIF CUEŞDEAN, referindu-se la întregul tezaur de cuvinte al limbii române, vine cu *un alt punct de vedere asupra lexicului românesc* considerând că „Româna este de sorginte autohtonă. Românii şi-au construit singuri cuvintele într-un mod particular, specific. Graiul românesc cuprinde cea mai veche latină şi cea mai veche slavonă, înainte de a exista Roma şi migraţiile slavilor (...)

Român este acela care îşi are originea în România şi vorbeşte româna ca limbă maternă, indiferent sub ce nume este cunoscut".

Detalii asupra originilor lexicului românesc pot fi găsite în **Anexa nr. 2.** Totodată vă veţi putea apleca asupra *numelor unor cartiere bucureştene,* precum şi a *etimologiei lor*[49] ***(Anexa nr. 2 a).***

[49] LUCIAN-IOSIF CUEŞDEAN - *Un alt punct de vedere asupra lexicului românesc*, articol publicat pe Internet (2010). Autorul face trimitere şi la alte lucrări ale sale: *Românii o mare enigmă*, editura Karat 1996; *Românii preromani, 50.000 de ani de istorie a românilor*, Editura Orfeu, 2000; *Zămislirea popoarelor, Sistemul „sumerian" al limbii românilor, Limbajul morfemelor şi limba dacilor, Peripeţii hazlii la Tobruk,* Ed. Solif*; România, inima vechii Europe, Româna, limba vechii Europe, Marea*

(continuare în pag. următoare)

Într-un articol[50] al Dr. Napoleon SĂVESCU **(Anexa nr. 2b)** se arată că „NOI, Românii, suntem strămoşii tuturor popoarelor latine şi nicidecum o rudă marginală a latinității."

Şi autorul continuă: «Nu de mult, la Primul Congres Internațional de Dacologie, Bucureşti, (...) domnul profesor doctor în istorie Augustin DEAC ne vorbea despre „*Codex Rohonczy",* o cronică daco-românească, însumând 448 pagini, scrisă în limba română arhaică, „latina vulgară", cu alfabet geto-dac. Pe fiecare pagină se aflau scrise circa 9-14 rânduri. În text sunt intercalate un nr de 86 de miniaturi executate cu pana, care prezintă diferite scene laice şi religioase. Direcția scrierii este de la dreapta la stânga şi textul se citeşte de jos în sus. Descoperim că în bisericile vechi, daco-româneşti, cultul ortodox se exercită în limba „latina vulgară", chiar până în secolele XII-XIII, când s-a trecut la oficierea cultului în limbile greacă şi slavonă. Codexul cuprinde mai multe texte, ca „Jurământul tinerilor vlahi", diferite discursuri rostite în fața ostaşilor vlahi, înaintea luptelor cu migratorii pecenegi, cumani, unguri, o cronică privind viața voievodului Vlad, care a condus Vlahia între anii 1046-1091, imnul victoriei vlahilor, conduşi de Vlad, asupra pecenegilor, însoțit de note muzicale etc. Atunci se miră şi se întreabă, pe bună dreptate, domnul profesor Augustin DEAC: „De ce institutele de specialitate ale Academiei Române au rămas pasive la descoperirea şi descifrarea acestui document istoric, scris în limba daco-română, latina dunăreană, într-un alfabet geto-dacic existent de milenii, cu mult înaintea celui latin al romanilor?"».

În ultimele decenii, a crescut considerabil numărul de unități antroponimice. În „Evenimentul zilei" nr.3672/14.03.2004, în articolul **„Influența numelui asupra destinului"**, apare chiar o **clasificare a acestor unități antroponimice** astfel:

Numele individuale se împart în trei categorii:

– numele care se primeşte de la botez, unic la origine, uneori dublu, triplu sau multiplu în societățile moderne;

(continuare din pag. precedentă)

enigmă a românilor antici, Romanian, the first language of Europe şi Senzațional! Suntem români de peste 2500 de ani.

[50] NAPOLEON SĂVESCU – *DACIA. Cine suntem noi?* articol publicat pe Internet (2010). Şi acest autor face trimitere la alte lucrări ale sale *Epopeea Poporului Carpato-dunărean; Noi nu suntem urmaşii Romei; În căutarea istoriei pierdute; Călătorie în Dacia – țara zeilor.*

– numele care se pot primi în cursul vieții, supranume individuale, uneori glorioase, cel mai adesea peiorative(porecle);
– numele pe care şi le pune persoana în cauză: schimbări de prenume, pseudonime.

Din perspectivă etimologică, numele unei persoane se reduce la **trei tipuri de formații**:

1. **nume devoționale** – denominații de ordin mistic, legate de divinitate: nume teoforice (care conțin expresii referitoare la divinitate), nume de sărbători religioase, nume de sfinți sau nume calendaristice, nume biblice;
2. **nume afective** – au apărut ca simple supranume şi reflectă experiența cotidiană în contactul cu familia sau cu ceilalți oameni şi desemnează:

– ordinea naşterii;
– bucuria naşterii, semne prevestitoare, dorința părinților ca noul născut să aibă un destin fericit (nume augurale);
– trăsături fizice caracteristice pozitive sau negative (nume descriptive);
– corespondența cu lumea naturală: flori, animale, pietre prețioase, astre sau fenomene naturale;
– referiri la origine: habitat, proprietate, țară, la epoca naşterii;
– meserie;

3. **nume admirative** – formează o categorie mai puțin omogenă; sunt nume alese datorită admirației pentru:

– un om (un personaj biblic, un personaj literar, un sportiv etc.);
– un popor;
– o cultură: nume ideologice, nume de superstaruri etc.

Dacă multe nume personale au căzut în desuetudine, nemaifiind agreate, au apărut în schimb altele, considerate „moderne”, preluate din antroponimia occidentală, grație serialelor de televiziune, din care se reține atât nume de personaje, cât şi de actori. Acestora li se adaugă nume mai cunoscute de sportivi, cu deosebire fotbalişti. Când gimnasta noastră NADIA COMĂNECI a devenit celebră, numele NADIA a intrat şi el în topul preferințelor antroponimice. Nu putem spune că fenomenul acesta caracterizează anumite grupuri sociale; el este într-atât de generalizat, încât a cuprins toate structurile societății, indiferent de mediu: urban sau rural.

Succesul de care s-au bucurat autoturismele introduse în ultimii ani pe piața românească i-a determinat pe unii români să-şi boteze copiii SOLENZA şi LOGAN. În ziarul „Adevărul” din 16.07.2005, în

articolul **„Doi copii au primit deja numele maşinii naţionale, LOGAN”**, se mai menţiona că „… în România există deja 2 persoane care au prenumele LOGAN, 146 au prenumele DACIA, doi copii sunt, în acte, RENAULT, 2 fete SOLENZA şi 315 se numesc MERCEDES. De-a lungul timpului, românii, dar în special rromii, au împrumutat alte prenume celebre: MENIX, ISAURA, DUDU GEORGESCU (D.F., R.M.).”

În aceeaşi măsură se poate vorbi de moda de a i se atribui unui nou-născut un nume format din două sau mai multe cuvinte.

În practică, s-au întâlnit însă şi situaţii cel puţin ciudate; în anul 2001, în municipiul Craiova, judeţul Dolj, s-a înregistrat un caz particular când pentru un nou-născut s-a solicitat atribuirea unui nume format din cifre, respectiv „666”. Tot din practică, se constată că, din anul 1989 şi până în prezent, un anumit segment al populaţiei solicită la declararea naşterii copiilor ca aceştia să fie înregistraţi sub prenume ca FRANŢA, DANEMARCA, NORVEGIA, PORTUGALIA, SPANIA etc., nume care, de cele mai multe ori, se referă la denumirile ţărilor pe teritoriul cărora aceştia s-au născut. Tot din articolul „Influenţa numelui asupra destinului”, publicat în „Evenimentul zilei” nr.3672/14.03.2004 aflăm că: „În Occident revine din ce în ce mai puternic ideea conform căreia numele poate avea o influenţă covârşitoare asupra destinului şi situaţiei financiare a purtătorului. În acest context, numeologii au apărut ca specialişti şi consilieri care pot ajuta la alegerea celei mai bune variante în materie de nume – atât pentru persoane cât şi pentru companii.” Există chiar şi metode de terapie prin diverse ritualuri de schimbare a numelui considerându-se că se poate schimba destinul unui om doar prin schimbarea numelui.

Aminteam, anterior,faptul că vechii greci credeau că numele are puterea de a ne influenţa destinul şi foloseau ca metodă de predicţie *analiza primei litere a prenumelui uzual*, una din cele mai folosite metode onomantice.

Prenumele uzual nu este neapărat cel înscris în cartea de identitate ci cel cu care ni se adresează zilnic rudele, prietenii, colegii. Puterea lui de influenţă e foarte mare, iar dintre toate literele care-l compun, prima are cel mai mare impact. Ea aduce informaţii preţioase despre *caracterul* şi *temperamentul* nostru, despre *felul în care reacţionăm la stimuli exteriori,* la *oportunităţile şi obstacolele vieţii*.

În linii mari, *nota dominantă a reacţiilor* poate fi de natură *fizică*, *mentală*, *emoţională sau intuitivă*. Tind să răspundă:

- **Fizic** – cei ale căror prenume încep cu: D, E, F, M, N, O, V, W, X;
- **Mental** - cei ale căror prenume încep cu: A, H, J, Q, S, Z;

- **Emoțional** - cei ale căror prenume încep cu: B, C, K, L, T, U;
- **Intuitiv** - cei ale căror prenume încep cu: G, I, P, R sau Y.

Una dintre regulile onomantice mai puțin cunoscute în ziua de astăzi susține că dacă numele conține un *număr par de vocale*, *imperfecțiunile fizice* tind să se manifeste pe *partea stângă* a corpului, în timp ce un *număr impar de vocale* conduce la *imperfecțiuni pe partea dreaptă.*

Nu numai prima literă a prenumelui este importantă în onomanție. *Prima vocală*, de exemplu, oferă indicii interesante cu privire la reacțiile instinctive pe care le avem în fața surprizelor, a schimbărilor neaşteptate. Astfel:

A – poate răspunde iritat sau agresiv, tinzând să respingă ceea ce vine din exterior;

E – primeşte foarte bine noul, ba mai mult, atunci când se plictiseşte tinde să-l provoace;

I – reacționează intuitiv, dar cam ilogic şi subiectiv, cu posibile regrete ulterioare;

O – reacționează lent, este greu de scos din ale sale şi caută să-şi controleze foarte bine emoțiile;

U – răspunde cu pasiune, poate un pic teatral şi adesea diferit de cum te-ai aştepta.

Când prima literă a prenumelui se întâmplă să fie chiar o vocală, persoana respectivă poate întâmpina dificultăți în a separa logica de emoție, capul de inimă.

Ce spun despre noi literele de început ale prenumelor noastre putem afla din ***Anexa nr. 3*** *la prezenta lucrare* (PROFEȚIA NUMELUI TĂU).

Fără a face comentarii asupra acestor realități, există, după cum observăm, o atenție deosebită arătată pe toate meridianele globului diverselor aspecte ale antroponimiei.

Atât în societate, cât şi în cadrul raporturilor juridice în care participă persoanele fizice, numele trebuie privit ca un întreg, ca o unitate, adică în totalitatea elementelor sale alcătuitoare. Numai în această unitate a sa numele poate servi la identificarea persoanei fizice în societate.

Prin urmare, potrivit legii, practicii sociale şi judecătoreşti, numele unei persoane fizice cuprinde atât numele de familie, cât şi prenumele. Cu alte cuvinte, individualizarea unei persoane fizice în

societate se face atât prin numele de familie, cât şi prin prenume. De asemenea, desemnarea unei persoane fizice în raporturile juridice la care participă, fie ca subiect activ, fie ca subiect pasiv, se face atât prin numele de familie, cât şi prin prenume.

Cu toate acestea, cele două elemente alcătuitoare ale numelui – **numele de familie** şi **prenumele** – au un regim juridic deosebit sub aspectul modurilor de dobândire, al modificării, exercitării şi schimbării, motiv pentru care, în cadrul lucrării de față, aceste elemente ale numelui vor fi tratate separat.

Numele de familie este un drept personal nepatrimonial, adică un drept indisolubil legat de persoana omului, care nu are valoare economică şi nu poate fi exprimat în bani.

Dreptul la numele de familie, împreună cu celelalte drepturi personale nepatrimoniale, cum ar fi dreptul la onoare, reputație, dreptul personal nepatrimonial de autor etc., reprezintă valori social-morale, care sunt intim legate de persoana umană. Este semnificativă, sub acest aspect, caracterizarea făcută de **fostul Tribunal Suprem** drepturilor personale nepatrimoniale în **decizia nr.950/1977**, în care se arată că **„În principiu, drepturile nepatrimoniale, inseparabile de persoana omului, cum sunt dreptul la nume, la domiciliu etc., sunt drepturi perpetue şi neprescriptibile."** (Trib.Supr., Secț.civ., în C.D. pe anul 1977, p.109).

Conținutul dreptului subiectiv la numele de familie se caracterizează prin facultatea titularului său de a purta numele dobândit sau stabilit potrivit legii, de a cere rectificarea oricăror erori strecurate în actele de stare civilă sau în alte acte cu privire la nume şi, în cazurile şi condițiile stabilite de lege, de a se opune ca alte persoane să poarte numele său.

Numele de familie serveşte la identificarea persoanei fizice nu numai atunci când aceasta participă la raporturi juridice de drept civil, ci în toate raporturile juridice la care participă ca subiect de drept, precum şi în orice alte activități cu caracter social, politic, artistic, cultural-sportiv etc.

Numele de familie este, aşadar, un **drept subiectiv** personal **nepatrimonial care se dobândeşte prin filiație**, ca urmare a **modificării stării civile** sau a **schimbării lui pe cale administrativă**, format din unul sau mai multe cuvinte, cu ajutorul căruia se individualizează în societate o persoană fizică.

1.4. CARACTERELE JURIDICE ALE NUMELUI

Ca element al capacității de folosință a persoanei fizice (aptitudinea omului de a i se stabili, de a-şi modifica ori schimba numele, în condițiile prevăzute de lege), **numele** prezintă caracterele juridice ale acestei capacități, urmând a vorbi despre: **legalitatea** numelui; **inalienabilitatea** numelui; **intangibilitatea** numelui; **universalitatea** numelui.[51]

Ca drept subiectiv nepatrimonial, **numele** se caracterizează prin următoarele: este un drept subiectiv **absolut**; este un drept subiectiv **inalienabil**; este un drept subiectiv **insesizabil**; este un drept subiectiv **imprescriptibil**, atât extinctiv, cât şi achizitiv; este un drept subiectiv **strict personal** şi deci nesusceptibil de exercitare pe cale de reprezentare; este un drept subiectiv **universal**.[52]

Se observă că unele dintre caracterele juridice rezultă atât din calificarea numelui ca element al capacității de folosință, cât şi din calificarea acestuia ca drept subiectiv civil nepatrimonial (**inalienabilitatea**, **universalitatea**). La caracterele juridice menționate mai sus, vom mai adăuga un caracter specific, anume **unitatea** numelui, precum şi un alt caracter, ce rezultă din legalitatea şi universalitatea numelui, anume **obligativitatea** numelui.[53]

- ✓ Prin **legalitatea** numelui înțelegem, pe de o parte, faptul că numele este recunoscut, ca aptitudine, de lege, iar, pe de altă parte, condițiile dobândirii, modificării ori schimbării numelui sunt **stabilite prin lege**. Acest caracter juridic al numelui este consacrat în mod expres de art.12 alin.(1) din Decretul nr.31/1954, care dispune că „orice persoană are drept la numele stabilit sau dobândit potrivit legii", de art.12 alin.(3) din acelaşi act normativ, care prevede că „schimbarea în orice fel a numelui de familie sau a prenumelui nu este îngăduită decât în cazurile şi în condițiile stabilite de lege", precum şi de art.18 alin.(1) din Legea nr.119/1996, potrivit căruia „numele de familie şi prenumele copilului se stabilesc potrivit legii".
- ✓ **Generalitatea** numelui, ca element al capacității de folosință, constă într-o serie de aptitudini abstracte:

---

51 A se vedea: GH. BELEIU – Op.cit., p.321-324; G. BOROI – Op.cit., p.420.
52 G. BOROI – Op.cit., p.420; GH. BELEIU – Op.cit., p.402..
53 G. BOROI – Op.cit., p.420.

- aptitudinea copilului de a dobândi numele, potrivit legii;
- aptitudinea persoanei fizice de a-şi modifica numele, în condiţiile legii, ca efect al modificărilor ce intervin în starea sa civilă;
- aptitudinea persoanei fizice de a solicita şi obţine, în condiţiile legii, schimbarea numelui;
- aptitudinea de a recurge la mijloacele de drept civil prin care numele este ocrotit;
- aptitudinea persoanei de a fi individualizată.

Persoana poate purta numele care îi este atribuit legal pentru a se individualiza în diverse ocazii ale vieţii. Totuşi, ea nu trebuie să abuzeze de acest drept. Există ***abuz de drept*** *atunci când individul foloseşte intenţionat numele său pentru a crea sau a întreţine o confuzie prejudiciabilă pentru altul care poartă acelaşi nume (omonim); bunăoară atunci când un producător fabrică sub numele său (fără altă precizare distinctă) un produs deja lansat de un concurent cu acelaşi nume, există o concurenţă neloială.* ***Semnătura*** *este o* ***consecinţă a numelui*** *şi ea se execută de mâna titularului.*[54] *Numele, sub acest aspect, apare ca un mijloc pus de drept la dispoziţia omului pentru a-şi imprima voinţa asupra unui înscris şi pentru a face din acest înscris un act juridic. Pe de altă parte,* ***numele de familie*** *(dar şi prenumele)* ***priveşte şi viaţa privată a persoanei fizice****. Acest aspect a fost subliniat şi de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.*[55] *Modalităţile încălcării dreptului la nume pot fi diverse şi se întâlnesc, mai ales, în opere literare, artistice, cinematografice, TV. Aceste încălcări generează răspunderea pentru prejudiciul cauzat. Dar deosebit de daunele morale ce pot fi acordate persoanei prejudiciate, instanţele judecătoreşti pot recurge şi la mijloace nepatrimoniale precum: înlocuirea numelui cu un altul, interdicţia difuzării în continuare a operei, a filmului, a programului*

[54] **Iniţialele** sunt substitute imperfecte ale numelui şi prenumelui, care nu au primit o reglementare legală, dar care, uneori, sunt folosite pentru a identifica o persoană. Ele sunt alese liber şi, în unele cazuri, servesc drept **semnătură prescurtată** (în opere literare sau artistice). În cazuri rarisime, iniţialele au fost considerate suficiente pentru semnarea unui testament olograf. Jurisprudenţa a mai considerat că iniţialele mai produc efecte juridice la persoanele morale care sunt cunoscute, în mod obişnuit, sub o siglă consacrată (G. CORNU – Op.cit., p.238; menţionat de O. UNGUREANU, C. JUGASTRU, în Op.cit., p.129).

[55] A se vedea: E. BERGER – *Jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului*, Institutul Român pentru Drepturile Omului, Bucureşti, 1998, p.360.

radio etc.[56] *Un exemplu întâlnit în doctrină, dar şi în lumea literară este următorul: un scriitor – în romanul său – dă numele unei persoane unui personaj ridicol sau odios. În măsura în care confuzia este posibilă (se va distinge între numele rare şi cele banale), această faptă constituie o atingere a personalității şi legitimează interdicția de a-l utiliza, precum şi daune interese.*[57]

- ✓ **Egalitatea** numelui este acel caracter juridic ce constă în aceea că regimul juridic al numelui persoanei fizice este acelaşi, egal pentru toți oamenii, indiferent de rasă, naționalitate, origine etnică, sex sau alte asemenea criterii.
- ✓ Prin **inalienabilitatea** numelui desemnăm acel caracter juridic conform căruia persoana fizică nu poate renunța la nume, după cum nu poate nici să îl înstrăineze. Cu toate acestea, cu respectarea prevederilor legale, numele de familie poate fi schimbat (modificat)[58] de drept, urmare a modificării intervenite în statutul civil al persoanei fizice [teza a doua din art.2 alin.(1) din O.G. nr.41/2003], iar numele poate fi **schimbat pe cale administrativă**, în condițiile legii (art.3 din O.G. nr.41/2003). Este de remarcat că şi în cazurile în care, în condițiile legii, numele de familie este transmis (prin filiație, căsătorie, adopție), titularul numelui nu va fi lipsit de acesta.
- ✓ **Universalitatea** numelui presupune, pe de o parte, că toți oamenii au dreptul la nume, iar, pe de altă parte, că omul se individualizează prin numele său oriunde s-ar găsi, în spațiu şi timp.

Primul aspect al acestui caracter juridic al numelui rezultă atât din art.12 alin.(1) din Decretul nr.31/1954 (**„orice persoană are drept la numele** stabilit sau dobândit potrivit legii"), şi din art.8 alin.(2) din Legea nr.272/2004 privind protecția şi promovarea drepturilor copilului, conform căruia „Copilul este înregistrat imediat după naştere

---

[56] C. JUGASTRU – *Încălcarea vieții private – sursă a prejudiciilor extrapatrimoniale*, *AULB* nr.1-2/2001, p.76-78.

[57] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.129.

[58] În vechea redactare a art.2 din Decretul nr.975/1968 cu privire la nume (abrogat în prezent prin O.G. nr.41/2003) se folosea termenul „modificarea" în loc de „schimbarea" numelui de familie. (În acest sens este şi Noul Cod civil care, în art.84 alin.(1) teza a doua vorbeşte de modificarea, şi nu de schimbarea numelui, **prin efectul schimbării stării civile**, în condițiile prevăzute de lege). Această înlocuire de termeni, doctrina o consideră neinspirată, confuză şi nelegală (E. CHELARU – *Privire critică asupra noii reglementări a numelui*, în „Dreptul" nr.7/2003, p.9).

şi are de la această dată dreptul la un nume (…)", cât şi din art.24 pct.2 din Pactul internațional privind drepturile civile şi politice ale omului (ratificat prin Decretul nr.212/1974), ce stabileşte, printre altele, că „orice copil trebuie (…) să aibă un nume", şi din art.7 pct.1 din Convenția privind drepturile copilului, adoptată de Adunarea Generală a O.N.U. (ratificată prin Legea nr.18/1990), conform căruia „copilul este înregistrat imediat după naşterea sa şi are de la această dată **dreptul la un nume** (…)".[59]

Ca drept subiectiv absolut, dreptul la nume poate fi exercitat de titular fără a fi nevoie de concursul altei persoane, tuturor celorlalte subiecte de drept revenindu-le obligația generală şi negativă de a nu îi aduce atingere[60], deci, cum se spune în doctrină, numele se caracterizează prin opozabilitate *erga omnes*.[61]

Se apreciază că, în cazul raportului juridic ce are în conținut dreptul asupra numelui, este cunoscut (determinat) numai subiectul activ al acestui raport juridic (titularul dreptului la numele respectiv), subiectul pasiv fiind format din toate celelalte subiecte de drept, fiind deci nedeterminat. În situația în care cineva aduce atingere numelui respectiv, atunci se naşte un raport juridic distinct, cu un alt conținut (în ce priveşte restabilirea dreptului încălcat), **ce are determinat atât subiectul activ** (titularul asupra numelui, dar care, în acest al doilea raport juridic, se prezintă ca titular al unui drept relativ, anume dreptul la restabilirea dreptului absolut încălcat), **cât şi subiectul pasiv** (autorul încălcării dreptului asupra numelui).[62]

Prin urmare, aşa numita opozabilitate *erga omnes* nu este, în realitate, un criteriu care să diferențieze drepturile subiective absolute de cele relative.[63]

- ✓ **Insesizabilitatea** numelui constituie un caracter juridic ce decurge din calificarea numelui ca drept napatrimonial; nefăcând parte din patrimoniul persoanei fizice, înseamnă că nu poate forma obiect al executării silite.
- ✓ **Imprescriptibilitatea** numelui este acel caracter juridic pozitiv căruia, pe de o parte, oricât timp ar dura neutilizarea numelui, dreptul asupra numelui respectiv nu se stinge datorită acestei

[59] GH. BELEIU – Op.cit., p.402; G. BOROI – Op.cit., p.421; *subl.ns.*
[60] G. BOROI – Op.cit., p.421.
[61] Ibidem 59.
[62] Ibidem 59.
[63] Ibidem 59.

neîntrebuințări (nici dreptul asupra numelui nu este supus prescripției extinctive), iar, pe de altă parte, oricât timp ar folosi cineva un nume, simplul fapt al posesiei numelui respectiv nu poate conduce la dobândirea dreptului asupra acestui nume (deci numele nu poate fi dobândit prin prescripție achizitivă).[64]

*În **jurisprudența franceză** s-a statuat: „Numele nu se pierde prin nefolosință. Dacă posesia **loială** şi **prelungită** a unui nume este proprie să confere individului care îl poartă dreptul la acest nume, ea nu constituie un obstacol ca acesta, renunțând să se prevaleze de el, să revendice numele strămoşilor săi, pe care nu l-a pierdut pe motivul folosinței unui alt nume de către ascendenții săi cei mai apropiați".*

*În comentariul acestei hotărâri s-a arătat că, având în vedere că numele nu se pierde prin nefolosință, puțin contează că eroarea comisă în 1860 la starea civilă a fost ulterior „acceptată de toată familia", din generație în generație. Totuşi, se arată în continuare – şi aceasta este ideea semnificativă – dacă luarea în considerare a scurgerii timpului este refuzată total în ceea ce priveşte efectul extinctiv (adică pierderea numelui), este altfel în ceea ce priveşte efectul achizitiv (dobândirea) al numelui. Stabilind că numele nu ar trebui să fie dobândit prin prescripție, jurisprudența atenuează această regulă admițând **că posesia extrem de prelungită a unui nume** (de exemplu, **o sută de ani**) **permite unei familii să păstreze acest nume**, dar cu condiția ca **folosința** să fi fost **„loială, publică şi necontestată"**.*

*Examinarea acestei chestiuni l-a condus pe RENÉ SAVATIER să susțină că interesul social care motivează **stabilitatea numelui** – şi corolarul său **imprescriptibilitatea** – trebuie să facă să prevaleze numele dobândit asupra numelui vechi şi să justifice deci pierderea lui prin nefolosință îndelungată. Dar, în hotărârea comentată, **această opinie nu a fost consacrată de Curtea de Casație**.*

Curtea de Casație, într-o hotărâre din 25 mai 1992, a statuat că aparține judecătorului considerarea duratei respective şi a vechimii posesiei invocate, ca şi a circumstanțelor cauzei pentru a aprecia dacă este cazul să accepte această revendicare.

Față de această decizie, comentatorul spune că s-a realizat astfel un compromis între soluția dată în 1998 şi cea preconizată de

[64] A se vedea şi Trib.supr., s.civ., dec. nr.950/1997, în *R.R.D.* nr.1/1978, p.66.

decanul SAVATIER, care considera că, în conflictul dintre cele două posesii succesive, posesia actuală trebuie să prevaleze. Ori, această deviere a permis înaltei jurisdicții să respingă recursul formulat împotriva hotărârii date de instanța de fond, care a refuzat reclamanților particula pe care o revendicau, deoarece strămoşii lor i-au pierdut folosința de aproape 400 de ani.[65]

- ✓ **Personalitatea** numelui desemnează acel caracter juridic care se indică prin formula „dreptul la nume are caracter strict personal", ceea ce înseamnă că dreptul asupra numelui nu este susceptibil de exercitare prin reprezentare. Există, totuşi, **o excepție**, în sensul că, **în cazul numelui minorului, este admisă reprezentarea în procedura schimbării numelui pe cale administrativă** [art.7 alin.(1) din O.G. nr.41/2003].
- ✓ **Obligativitatea** numelui decurge, după cum se poate observa cu uşurință, atât din textele de lege care consacră **legalitatea** numelui, cât şi din cele referitoare la **universalitatea** acestuia. De asemenea, ca argument de text în favoarea existenței acestui caracter juridic al numelui mai pot fi aduse şi dispozițiile ce reglementează **stabilirea numelui copilului născut din părinți necunoscuți**.[66] Prin funcțiile sale sociale, numele se prezintă nu numai ca un drept subiectiv, ci, în acelaşi timp, şi ca o **instituție de evidență a persoanelor fizice**; în consecință, dreptul subiectiv asupra numelui este dublat, în mod necesar şi inseparabil, de a purta numele pe care legea îl indică, fără posibilitatea de a-l schimba sau modifica decât în cazurile şi în condițiile prevăzute de lege.[67]

  Individul este obligat să răspundă la numele ce i-a fost atribuit şi să se considere juridic vizat de acest nume. El este obligat să poarte acest nume, respectiv să se facă cunoscut în societate ori de câte ori sunt în joc consecințe juridice. Obligația de a se

---

[65] H. CAPITANT, F. TERRÉ, Y. LEQUETTE – *Les grandes arréts de la jurisprudence civil*, tome I, *Indroduction – Personnes – Famille – Biens – Régimex matrimoniaux – Succesions*, 11 édition, Dalloz, 2000, p.106 (citați de O. UNGUREANU, C. JUGASTRU, în op.cit., p.128-129).

[66] V. art.2 alin.(3) din O.G. nr.41/2003 privind dobândirea şi schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr.323/2003, cu modificările şi completările ulterioare.

[67] În acest sens, a se vedea: C. STĂTESCU – Op.cit., p.108; GH. BELEIU – Op.cit., 1999, p.213, nota 96.

prezenta sub numele său legal atribuit este o obligație absolută față de stat.[68]

De la obligativitatea purtării numelui există două excepții: **libertatea pseudonumelui** şi **libertatea anonimatului**. Aşadar, este licit să te foloseşti de un nume inventat (fals) atunci când semnezi o operă literară sau artistică.[69] Este, de asemenea, licit să publici o operă fără a-ți face cunoscut numele; în acest fel, îți păstrezi anonimatul. Ba mai mult, în practica comercială, anonimatul cumpărătorilor (clienților) este o cutumă; numai în anumite cazuri comerciantul verifică identitatea cumpărătorilor.[70]

- ✓ **Unitatea** numelui este un caracter juridic specific acestui atribut de identificare a persoanei fizice, constând în aceea că, deşi numele este alcătuit din numele de familie şi din prenume, totuşi, cele două componente ale numelui individualizează aceeaşi persoană.[71]

ALTE ASPECTE:

*Unii autori au considerat numele un drept de proprietate; fiecare ar fi proprietarul numelui său. M. PLANIOL a negat numelui caracterul de drept subiectiv susținând că el este nimic mai mult decât o **instituție de poliție civilă**, iar persoana nu are mai mult drept asupra numelui său decât asupra numărului matricol de la Siguranța statului.[72] El a văzut importanța practică a controversei în aceea că, dacă este vorba despre proprietate, orice titular legitim al numelui poate să se opună ca alții să-l poarte, fără a avea de demonstrat că această uzurpare i-ar crea un prejudiciu; aceasta deoarece orice încălcare a proprietății justifică revendicarea. Ori dovada că avem de-a face cu un procedeu statal de desemnare a individului rezultă din faptul că cel căruia i s-a adus o atingere numelui trebuie să demonstreze existența unui prejudiciu (dovada unui interes serios). **Jurisprudența franceză**, la un moment dat, a considerat **dreptul la***

---

68 O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.129.

69 Unii autori sunt de părere că se poate folosi un nume fals (pseudonim) chiar şi cu ocazia încheierii unui act juridic, cu condiția ca terții să nu fie prejudiciați (J. CARBONNIER – Op.cit., p.74, menționat de O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.130).

70 Ibidem 68.

71 G.BOROI – Op.cit., p.422; T. POP – *Drept român. Persoanele fizice şi persoanele juridice*, Ed. Lumina Lex, Bucureşti, 1994, p.86

72 În acelaşi sens, F. TERRÉ, D. FENOUILLET – *Droit civil. Les personnes. La famille. Les incapacités*, 6 édition, Dalloz, 1996, p.140.

***nume ca cel mai energic dintre drepturile subiective**, ca un **veritabil drept de proprietate**. Obiecția doctrinei la această poziție a fost că dreptului la nume îi lipseşte un atribut esențial al proprietății: **dispoziția** (alienabilitatea).[73] Din această cauză, **unii autori** (COLIN şi CAPITANT) **au alăturat numele stării civile**. Alți autori au fost de părere că se poate vorbi mai degrabă despre un **drept de proprietate al familiei** decât al individului, în care familia (ginta) să fie subiect de drept.[74]*

O altă teză – venită pe filiera germană (paragraful 12 din BGB – Codul civil) – vede în dreptul la nume unul dintre drepturile personalității, un drept primordial, alături de dreptul la viață, la onoare, la imagine etc.[75]

Oricum, trebuie să recunoaştem că numele comercial, detaşându-se de persoană, poate să facă obiectul unui drept de proprietate. Dar în dreptul civil, credem că numele nu poate fi decât un atribut al personalității, având însă o latură individuală şi o latură familială.[76]

1.5. PRENUMELE. NOŢIUNE, ROL ŞI CARACTERE JURIDICE

PRENUMELE este acea parte a numelui *lato sensu*, care **individualizează persoana fizică, mai ales în familie**.[77] Într-o altă definiție, prenumele este o parte a noțiunii de „nume" în sens larg şi constă într-un cuvânt (vocabulă) sau grup de cuvinte care individualizează persoana fizică în familie şi, împreună cu numele de familie, în societate.[78]

---

[73] Ideea de proprietate a numelui patronimic ar putea fi un vestigiu al sistemului feudal în care, numele de familie fiind adesea numele pământurilor, proprietarul pământului (al domeniului) putea să creadă că este şi proprietarul numelui. Dar numele, fiind un element al personalității, nu este o valoare a patrimoniului. A face dintr-un element extrapatrimonial obiectul unui drept de proprietate patrimonială ar însemna să se confunde „a fi" cu „a avea" (G. CORNU – Op.cit., p.215., menționat de O. UNGUREANU, C. JUGASTRU, în Op.cit., p.130).

[74] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.130.

[75] Ibidem 74.

[76] Ibidem 74. Pentru folosirea profesională a numelui şi utilizarea sa în comerț, a se vedea E. CHELARU – *Curs de drept civil. Drepturile reale principale*, Ed. All Beck, Bucureşti, 2001, p.39-43.

[77] GH. BELEIU – Op.cit., 2005, p.413.

[78] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU, în Op.cit., p.157; pentru o definiție apropiată, a se vedea E. LUPAN, în Op.cit., p.154; pentru desemnarea prenumelui ca „nume de botez", a se vedea D. LUPULESCU, A.M. LUPULESCU, în Op.cit., 2003, p.71.

Totodată, prenumele distinge o persoană față de alte persoane cu acelaşi nume de familie, dar din familii diferite (aceasta se întâmplă, în cele mai multe cazuri, fără a fi atotcuprinzătoare). Aşadar, dacă în individualizarea persoanei numele de familie reprezintă apartenența familială, prenumele deosebeşte individual membrii familiei.

Persoana fizică are asupra prenumelui un **drept subiectiv**, care are acelaşi conținut ca şi dreptul subiectiv asupra numelui de familie, respectiv trebuie admis că prerogativele care îl alcătuiesc sunt: 1) dreptul de a purta prenumele, adică de a-l folosi; 2) dreptul de a cere îndreptarea greşelilor de scriere a prenumelui în orice acte (precum actele de stare civilă ori actele de identificare); 3) dreptul de a se opune la folosirea, fără îndreptățire, a acestui prenume de către altcineva.[79]

ROLUL PRENUMELUI se exprimă în funcția acestuia de a individualiza persoana în familie şi societate. **Împreună cu numele de familie** al unei persoane, prenumele alcătuieşte o **unitate**.

Prenumele are **aceleaşi CARACTERE JURIDICE** ca şi numele de familie.[80]

Ca **element al capacității de folosință a persoanei**: legalitate, generalitate, egalitate, **inalienabilitate**, intangibilitate, **universalitate**.

Ca **drept subiectiv nepatrimonial**: drept absolut, **inalienabil**, insesizabil, imprescriptibil, strict personal, **universal**.

La caracterele susmențional (unde se remarcă faptul că unele sunt specifice ambelor calificări – **inalienabilitatea** şi **universalitatea**), se adaugă un caracter specific, **unitatea**, precum şi un altul, care rezultă din legalitatea şi universalitatea numelui – **obligativitatea**.

Totuşi, **prenumele izolat** (neînsoțit de numele de familie) **are o valoare juridică inferioară**. Aceasta deoarece prenumele, neindividualizând persoana cu precizie, rămâne de multe ori fără consecințe juridice; bunăoară, nu poate constitui o semnătură valabilă.[81]

---

79 GH. BELEIU – Op.cit., 2005, p.401-402.

80 V. Cap.I, §1.4. – *Caracterele juridice ale numelui* al prezentei lucrări, p.39-46.

81 J. CARBONNIER – Op.cit., p.76 (menționat de O. UNGUREANU, C. JUGASTRU, în Op.cit., p.159).

Dar asociat cu numele, prenumele îşi poate produce toate efectele. Prenumele este **un drept** şi **o obligație** a persoanei fizice. Oricine are dreptul să folosească prenumele înscris în actul său de naştere şi, de asemenea, are dreptul de a împiedica un omonim să i-l împrumute pe nedrept pentru a crea confuzie. De altă parte, persoana are **obligația** de a folosi prenumele său atribuit legal. Cu atât mai mult există o atare obligație în cazul în care numai prin folosirea numelui său de familie s-ar crea o similitudine prejudiciabilă pentru un terț.[82]

[82] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.159-160.

CAPITOLUL II.
STABILIREA (DOBÂNDIREA) NUMELUI DE FAMILIE ŞI A PRENUMELUI

2.1. CONSIDERAŢII INTRODUCTIVE

Stabilirea numelui de familie al copilului (şi a prenumelui) este reglementată de art.2 din Ordonanța Guvernului României nr.41/2003, de art.62 alin.(1) şi (3) C.fam., de art.18 şi art.24 din Legea nr.119/1996, precum şi de Metodologia pentru aplicarea unitară a dispozițiilor Legii nr.119/1996.

Este semnificativ faptul că art.62 şi art.64 din Codul familiei sunt aşezate în titlul III al acestui cod (intitulat „Rudenia"), capitolul II („Filiația"), iar această aşezare a textelor legale respective se explică prin aceea că numele de familie, indicând apartenența persoanei fizice la o anumită familie, se bazează pe **rudenie**. Astfel, aşa cum se va vedea, **STABILIREA** numelui de familie se întemeiază, în principiu, pe **filiație**, iar **anumite schimbări intervenite în filiație**, precum şi **instituția adopției** (rudenia civilă) **antrenează** sau **pot antrena MODIFICAREA** numelui de familie.

Numele de familie nu poate fi dobândit prin efectul unei învoieli între persoane fizice, prin simplul lor acord de voință (contract, tranzacție etc.) sau prin folosirea pe parcursul unei perioade, indiferent de durată, a respectivului nume.

Dobândirea numelui de familie poate fi realizată **numai în virtutea legii**, a regulilor imperative: copilul dobândeşte numele la naştere, potrivit dispozițiilor legale, **prin filiație**[83], acesta fiind principiul care domină materia.

---

[83] În **doctrina** şi **legislația franceză** se face distincție între **atribuirea numelui** şi **atribuirea folosinței numelui**, respectiv o **atribuire de fond**, cu titlu transmisibil, şi o **atribuire de suprafață, cu titlu de folosință**. Aceasta din urmă se articulează întotdeauna pe un alt nume care îi preexistă. Apoi, numele de folosință nu poate fi decât viager, spre deosebire de numele de bază, care se transmite descendenților
(continuare în pag. următoare)

În acest sens, art.2 alin.(1) din O.G. nr.41/2003 stabileşte: „Numele de familie se dobândeşte **prin efectul filiației** şi se schimbă de drept prin modificările intervenite în statutul civil al persoanei fizice, în condițiile prevăzute de lege."

Filiația înseamnă raportul de descendență dintre un copil şi fiecare din părinții lui. Filiația este de două feluri: **filiația față de mamă**, numită şi **maternitate**; **filiația față de tată**, numită şi **paternitate**. Fiecare dintre acestea poate fi **din căsătorie** sau **din afara căsătoriei**.

Rudenia este de două feluri: **rudenia firească**, întemeiată pe faptul naşterii, adică rudenia bazată pe **legătura de sânge** dintre două sau mai multe persoane, care coboară unele din altele, sau care au un autor comun; **rudenia** care rezultă **din adopție**, numită şi **rudenie civilă**.

Există o singură situație în care, în mod obiectiv, stabilirea numelui de familie al copilului nu se întemeiază pe filiație, anume ipoteza la care se referă art.2 alin.(3) din O.G. nr.41/2003 şi art.24 din Legea nr.119/1996 (**copilul născut din părinți necunoscuți**).

Trebuie precizat că terminologia folosită pentru a desemna „stabilirea numelui de familie şi a prenumelui" nu este unitară, în sensul că, uneori, se întrebuințează şi alte expresii, precum: „dobândirea numelui de familie şi a prenumelui", „determinarea numelui de familie şi a prenumelui", „atribuirea" etc.

În orice caz, este necesar să nu confundăm **stabilirea** (dobândirea, determinarea) numelui de familie şi a prenumelui, care reprezintă **concretizarea vocației copilului** născut de a avea un nume de familie şi un prenume (deci, prin ipoteză, stabilirea numelui **vizează copilul care nu are încă nume de familie şi prenume**), nici cu **modificarea** numelui de familie şi nici cu **schimbarea** numelui de familie sau a prenumelui (acestea două din urmă presupun că persoana fizică **are deja nume de familie şi prenume**, însă, datorită unor schimbări de stare civilă, respectiv altor împrejurări, numele urmează a fi înlocuit, transformat).

(continuare din pag. precedentă)

(a se vedea Legea nr.23 din 23 dec. 1985, menționată de O. UNGUREANU, C. JUGASTRU, în Op.cit., p.132.

2.2. STABILIREA (DOBÂNDIREA) NUMELUI DE FAMILIE

2.2.1. STABILIREA (DOBÂNDIREA) NUMELUI DE FAMILIE DE CĂTRE COPILUL NĂSCUT DIN CĂSĂTORIE (ART.62 C. FAM.)

(1) Atunci când părinții au nume de familie comun, numele de familie al copilului va fi cel al părinților săi;

(2) Dacă părinții nu au nume de familie comun, copilul va purta numele de familie al unuia dintre părinți, sau numele lor de familie reunite, stabilit prin învoiala acestora, declarată la ofițerul de stare civilă, odată cu declarația pentru înregistrarea naşterii copilului (Anexa nr.30 din Metodologie).

Vom reține şi prevederile înscrise în art.18 alin.(3) din Legea nr.119/1996, conform cărora „dacă părinții nu au un nume de familie comun, sau există neconcordanță între prenumele copilului trecut în certificatul medical constatator al naşterii şi declarația verbală a declarantului, întocmirea actului de naştere se face pe baza declarației scrise şi semnate de ambii părinți, din care să rezulte numele de familie şi prenumele copilului. În caz de neînțelegere între părinți, va decide autoritatea administrației publice locale de la locul înregistrării naşterii, prin **dispoziție scrisă**".

Se observă că, implicit, art.18 alin.(3) din Legea nr.119/1996 a adus unele modificări art.62 alin.(2) C.fam., în sensul că, pe lângă precizarea potrivit căreia învoiala părinților asupra numelui de familie al copilului trebuie să îmbrace forma unei **declarații scrise** şi **semnate de ambii părinți**, mai stabileşte, pentru cazul în care părinții nu se înțeleg asupra numelui de familie al copilului, că autoritatea administrației publice locale de la locul înregistrării naşterii va hotărî prin **dispoziție scrisă**, iar art.29 alin.(4) din Metodologia pentru aplicarea unitară a dispozițiilor Legii nr.119/1996 precizează că autoritatea administrativă respectivă este **primarul**.

✓ În cazul în care copilul dobândeşte un nume de familie format din reunirea numelor de familie ale părinților săi, aceştia rămân fiecare cu numele său de familie. Deci, **numele de familie ale părinților se reunesc numai în ceea ce priveşte persoana copilului**.

MODEL

Dată în faţa noastră
Ofiţer de stare civilă
Semnătura
_____

DECLARAŢIE

Subsemnatul _____, născut la data de _____, în _____, judeţul _____, domiciliat în _____ str. _____ nr. ___ bl. ___ sc. ___ et. ___ ap. ___, judeţul/sectorul _____, posesor al cărţii de identitate / buletinului de identitate seria ___ nr. _____, prin prezenta recunosc ca fiind al meu copilul _____ născut la _____ de către _____ şi doresc să-mi poarte numele de familie.

Data _____ Semnătura
_____ _____

Subsemnata _____ sunt de acord ca fiul (fiica) meu (mea), născut(ă) la data de _____ în _____ judeţul _____, din relaţiile mele cu numitul _____, să poarte numele de familie _____.

Data _____ Semnătura
_____ _____

(3) În cazul în care lipseşte învoiala părinților, cu privire la numele pe care îl va purta copilul, va hotărî autoritatea tutelară de la domiciliul copilului, ascultând în prealabil pe părinți [se va emite de către primar **dispoziție** pentru stabilirea numelui copilului, conform art.62 alin.(2) din Codul familiei].

✓ Precizăm că în cazul unor copii succesivi, din aceeaşi căsătorie, părinții neavând însă un nume de familie comun, nu este obligatoriu ca toți aceştia să aibă acelaşi nume de familie, deci **legea permite stabilirea unor nume de familie diferite**; spre exemplu, primul copil ia numele de familie al tatălui, iar cel de-al

doilea ia numele de familie al mamei[84], ceea ce, practic, nu e bine. *De lege ferenda*, se crede că *legiuitorul ar trebui să intervină cu un text de lege care să suprime o asemenea practică*.[85]

- ✓ După cum s-a subliniat în literatura de specialitate[86], stabilirea numelui de familie al copilului se întemeiază **tot pe filiație** şi în cazul în care părinții nu au nume de familie comun, **întrucât rolul învoielii părinților sau al deciziei autorității administrației publice locale** (dispoziția scrisă a primarului) **este limitat numai la precizarea numelui de familie la care**, în virtutea naşterii, **are vocație copilul**, vocație ce îi este dată de **filiație**, iar nu de actul juridic al învoielii ori al deciziei administrative; un argument în acest sens îl reprezintă şi împrejurarea că nu i s-ar putea stabili copilului un nume de familie străin de numele de familie al părinților.[87]

2.2.2. STABILIREA (DOBÂNDIREA) NUMELUI DE FAMILIE DE CĂTRE COPILUL DIN AFARA CĂSĂTORIEI (ART.64 C.FAM.)

Conform art.64 alin.(1) C.fam., „copilul din afara căsătoriei dobândeşte numele de familie al aceluia dintre părinți față de care filiația a fost mai întâi stabilită", iar alineatul (3) al aceluiaşi articol

---

[84] G. BOROI – Op.cit.,p.425; A se vedea şi GH. BELEIU, Op cit 1999, p 357.

[85] Cu o astfel de propunere vin O. UNGUREANU, C. JUGASTRU, în Op.cit., p.134, care menționează următoarele:
Este, poate, interesant de amintit că **în Franța**, până la apariția Legii din 1985, funcționa în mod absolut **principiul patronimic** în stabilirea numelui de familie al copilului. **Orice individ ia la naştere numele tatălui său.** Această regulă cutumiară care consacra **filiația paternă** presupunea: 1) că toți copiii aceluiaşi tată, oricare le-ar fi fost sexul, poartă acelaşi nume; 2) că numele se transmite de către partea bărbătească (fiicele primesc numele tatălui lor, dar **nu îl pot transmite copiilor lor**). Este vorba, aşadar, de o patronimie şi nu de o matronimie.
Acest principiu în care întâietatea masculină dicta numele de familie a fost criticat şi, prin Legea de la 1985, i s-au adus unele atenuări. Astfel, deşi numele de bază al copilului din căsătorie rămâne cel al tatălui – potrivit art.43 din lege – orice persoană majoră are deschisă posibilitatea de **a adăuga** la numele tatălui său pe acela al mamei sale. **Numele de folosință** nu este cel al mamei, ci **combinația celor două nume**. La numele astfel adăugat se poate oricând renunța şi el nu va supraviețui celui care se serveşte de el. Un asemenea nume poate fi atribuit de către părinți copilului minor, dar acesta, odată devenit major nu va fi legat de această atribuire (G. CORNU – Op.cit., p.215).

[86] C STĂTESCU – Drept civil, Ed Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1970, p. 111; A se vedea şi GH. BELEIU – Op.cit., 2005, p.404.

[87] G. BOROI – Op.cit., p.426.

dispune că „în cazul în care copilul a fost recunoscut în acelaşi timp de ambii părinți, se aplică dispozițiile art.62 alin.(2)".

Părinții copilului nefiind căsătoriți, au nume de familie diferite. În aceste condiții se aplică următoarele **REGULI STABILITE DE CODUL FAMILIEI**:

(1) În cazul în care copilul a fost **recunoscut în acelaşi timp de ambii părinți fireşti**, numele de familie al copilului va fi stabilit de către aceştia, ca şi în cazul părinților căsătoriți care au nume de familie diferite:
   – prin învoiala părinților, **numele fiind declarat odată cu naşterea copilului**, la serviciul de stare civilă;
   – în lipsa unei asemenea învoieli, autoritatea tutelară de la domiciliul copilului va hotărî, ascultând pe părinți, dacă copilul va purta numele unuia dintre părinți sau numele lor reunite [art.62 alin.(2) din Codul familiei].

   Bunăoară, în cazul în care **părinții recunosc amândoi, în aceeaşi zi, copilul, prin două recunoaşteri simultane**, acest lucru face să se prezume **o aparență de căsnicie**, aparență de care legea face să beneficieze copilul.

   Trebuie subliniat că recunoaşterile vor fi făcute sub forma unor declarații scrise şi semnate de ambii părinți **mai înainte** sau cel mai târziu **odată cu declararea naşterii** copilului [art.18 alin.(3) din Legea nr.119/1996]. Atunci când **părinții nu se înțeleg**, va hotărî **autoritatea** administrației publice locale (**primarul localității** unde se înregistrează naşterea), prin **dispoziție scrisă**, după ascultarea prealabilă a părinților. **În ambele cazuri**, copilul va dobândi **fie numele de familie al unuia** din părinți, **fie numele de familie rezultat din reunirea** (indiferent în ce ordine) **numelor de familie ale părinților**.[88]

(2) Atunci **când tatăl nu l-a recunoscut pe copilul său**, acesta **va dobândi numele de familie al mamei**, în conformitate cu regula stabilită de art.64 alin.(1), potrivit căreia, **copilul din afara căsătoriei, nerecunoscut de ambii părinți**, dobândeşte **numele de familie al părintelui față de care filiația a fost mai întâi stabilită**.

[88] G. BOROI – Op.cit., p.427; E. CHELARU – Op.cit., p.18.

(3) Dacă **tatăl recunoaşte ulterior** pe copilul născut în afara căsătoriei sau este **constatată paternitatea pe cale judecătorească, copilul nu va putea dobândi de drept numele de familie al tatălui său, numai dacă instanța judecătorească încuviințează aceasta**, potrivit art.64 alin.(2) din Codul familiei.[89]

Este de reținut că stabilirea filiației şi față de celălalt părinte **nu conduce** – automat – **la modificarea numelui de familie**; se cere ca instanța să dea o hotărâre de încuviințare a modificării numelui de familie. Mai trebuie observat că, potrivit textului, **instanța n-are decât posibilitatea încuviințării ca modificarea numelui de familie să fie în sensul luării numelui de familie al părintelui față de care s-a stabilit filiația mai în urmă**; *se impune,* de lege ferenda*, să existe posibilitatea încuviințării purtării numelor de familie reunite ale părinților*.[90]

În mod justificat s-a decis că, în cazul în care declarația de înregistrare a naşterii unui copil din afara căsătoriei (şi care are stabilită filiația față de mamă) a fost **făcută de tatăl** acestuia, **care a recunoscut cu acea ocazie şi paternitatea**, atunci, în privința numelui de familie al copilului, vor fi incidente dispozițiile înscrise în art.64 alin.(3) C.fam. şi în art.62 alin.(2) C.fam., iar nu prevederile înscrise în art.64 alin.(2) C.fam.[91]; în alte cuvinte, **este vorba despre stabilirea** (dobândirea) **numelui de familie al copilului**, iar nu despre modificarea numelui de familie al copilului ca efect al stabilirii filiației şi față de cel de-al doilea părinte.

În literatura de specialitate[92] s-a făcut afirmația că, sub aspectul stabilirii numelui de familie al copilului din afara căsătoriei, **nu ar prezenta interes felul în care se stabileşte filiația**. Este adevărat că art.64 C.fam. nu distinge modul cum s-a stabilit filiația copilului: **prin**

---

89 **Art.64 alin.(2) C.fam.** prevede: „În cazul în care filiația a fost stabilită ulterior şi față de celălalt părinte, **instanța judecătorească va putea da încuviințarea copilului să poarte numele acestuia din urmă**." Cu privire la jurisprudența în materia **aplicării art.64 alin.(2) C.fam**., a se vedea, spre exemplu, dec. nr.464/1981 a S.civ. a fostului T.S., în *C.D. pe 1981*, p.160-162; dec. nr.1388/1986 a S.civ. a fostului T.S., în *C.D.* pe 1986, p.132-133.

90 GH. BELEIU – Op.cit., 2005, p.406.

91 Trib.Supr., S.civ., dec. nr.446/1986, în Culegere de decizii 1986, p.13. Pentru jurisprudența în materia aplicării art.64 alin.(3) C.fam. a se vedea *R.R.D*. nr.1/1978, p.170.

92 C. STĂTESCU – Op. cit., p.112.

recunoaştere voluntară sau **prin acțiune în justiție**, însă **apreciem că o asemenea distincție nu este lipsită de relevanță**.[93]

Astfel, pentru a se putea vorbi despre stabilirea (dobândirea) numelui de familie al copilului, **este necesar ca filiația acestuia să fie stabilită înainte de declararea naşterii copilului la oficiul de stare civilă** (în caz contrar, se va pune, **eventual**, problema **modificării** numelui de familie al copilului); **or, aceasta presupune, în principiu, o recunoaştere voluntară**, deoarece **stabilirea filiației pe cale judecătorească necesită un interval mai mare de timp** (în care este **mai greu de admis că respectivul copil nu va avea un nume**) şi, în orice caz, având în vedere anumite dispoziții procesuale [în special, art.112 pct.1 şi 2 C.proc.civ. şi art.133 alin.(1) C.proc.civ., raportate la art.42 C.proc.civ., precum şi la art.52 alin.(1) C.fam. sau art.59 alin.(1) C.fam.], **pentru a nu fi anulată cererea prin care se solicită stabilirea filiației, titularul acțiunii (copilul) trebuie să aibă nume de familie**.[94]

PRECIZĂRI:

- ✓ Instanța judecătorească are **posibilitatea** şi **nu obligația** de a da această încuviințare, astfel că, atunci când cererea este respinsă, se vor preciza motivele care o determină să ia această soluție.
- ✓ Instanța va da sau va refuza această cerere, solicitată pe calea **acțiunii de încuviințare a purtării numelui celuilalt părinte** (de regulă, al tatălui). În acest caz, instanța va analiza prin prisma interesului copilului, putând, aşadar, să şi respingă cererea, dacă

---

93 – S-a decis că, în cazul în care un copil din afara căsătoriei a luat numele de familie al tatălui, care l-a recunoscut, iar apoi tatăl, căsătorindu-se cu mama copilului respectiv, a luat numele de familie al acesteia, nu se poate solicita pe calea unei acțiuni la instanța judecătorească încuviințarea ca acel copil să poarte numele de familie luat de la tatăl său la încheierea căsătoriei şi care este altul decât cel avut de tată atunci când l-a recunoscut, întrucât *nu este vorba despre modificarea numelui de familie al copilului* [deci nu sunt aplicate dispozițiile art.64 alin.(2) C.fam.], *ci de schimbarea numelui pe cale administrativă* – Trib.supr., S.civ., dec. nr.1296/1975, în volumul *Legislația familiei şi practica judiciară în materie*, Ministerul Justiției, 1987, p.437, nr.544 (în acelaşi sens, Trib.reg. Crişana, dec.civ. nr.935/1962, în *Justiția nouă*, nr.5/1963, p.127).; G BOROI – Op. cit., 2008, p 432.
– Aceeaşi ar fi situația şi atunci când părinții copilului, la încheierea căsătoriei, ar lua, ca nume de familie comun, numele lor de familie reunite, deci înlocuirea numelui de familie al copilului cu numele de familie comun al părinților săi *implică o schimbare* a numelui de familie, *iar nu o modificare* a acestuia.

94 G. BOROI – Op.cit., 2008, p.427.

socoteşte că admiterea ei nu slujeşte acestui interes[95]. De altfel, încuviințarea purtării numelui părintelui față de care filiația s-a stabilit ulterior se face **numai la cerere**, nu şi din oficiu. Dacă însă instanța este sesizată cu judecarea acțiunii în stabilirea paternității, ea poate ridica această problemă, în sensul de a verifica poziția copilului, dacă el cere sau nu încuviințarea purtării acestui nume[96].

- ✓ Cererea poate fi formulată **chiar** în procesul pentru stabilirea filiației.
- ✓ Atunci când **filiația față de părinții din afara căsătoriei** se stabileşte **succesiv**, nu se poate încuviința copilului să poarte numele lor de familie reunite, ca în cazul în care filiația este stabilită față de ambii părinți în acelaşi timp.[97]
- ✓ În situația în care **copilul şi-a schimbat numele de familie pe cale administrativă**, nu se va putea cere încuviințarea de a purta numele de familie al părintelui față de care s-a stabilit ulterior filiația (de regulă, al tatălui), întrucât există principiul potrivit căruia **numele obținut prin schimbare pe cale administrativă nu va mai putea fi schimbat decât tot pe cale administrativă**[98].
- ✓ Instanța judecătorească va **avea în vedere numele de familie pe care tatăl îl are în momentul în care introduce cererea de încuviințare** şi nu cel pe care acesta îl avea la data când s-a făcut recunoaşterea paternității.[99]
- ✓ Prin **recunoaşterea paternității**, urmată chiar de căsătoria tatălui cu mama copilului, acesta din urmă nu poate dobândi de drept numele de familie al tatălui, **ci numai utilizându-se procedura de încuviințare** prevăzută de Codul familiei.
- ✓ **Nu este necesar** ca părintele al cărui nume de familie se cere a fi purtat de către copil să-şi dea **consimțământul la încuviințare**

---

95 Trib.jud. Suceava, dec.civ.nr. 510/1974, în R.R.D. nr. 8/1975, p.69.

96 I. IMBRESCU – *Tratat de dreptul familiei. Familia, Protecția copilului, Elemente de stare civilă. Curs de teorie şi practică*, Editura Lumina Lex, Bucureşti, 2006, p.372.

97 A se vedea propunerea *de lege ferenda* formulată de GH. BELEIU, în Op.cit., 2005, p.406, în sensul de a exista posibilitatea ca *instanța să încuviințeze purtarea numelor de familie reunite ale părinților* într-un astfel de caz.

98 G. BOROI – Op.cit., 2008, p.432.

99 T.S., col.civ., dec. nr.362/1964 în *Repertoriu 1952-1965*, p.66, nr.232 (menționată de G. BOROI, în Op.cit., 2008, p.432).

sau ca autoritatea tutelară să fie ascultată, atunci când **cererea de încuviințare se formulează de către mamă** în cadrul **acțiunii de stabilire a paternității** sau, ulterior, prin **acțiune separată, în numele copilului**.[100]

- ✓ Nu este necesar acordul mamei, al cărei nume de familie l-a purtat copilul până la cererea de încuviințare, adresată instanței de judecată de către tată, prin **acțiune principală**, după ce recunoaşte voluntar că este tatăl copilului şi, eventual, s-a şi căsătorit cu mama acestuia.
- ✓ În acest din urmă caz, trebuie să figureze ca **parte în proces şi mama copilului**, care se poate opune admiterii cererii, atunci când are **motive serioase care să formeze convingerea instanței că nu este în interesul copilului să poarte numele de familie al tatălui** (exemplu: tatăl copilului a negat permanent paternitatea, inclusiv în cadrul procesului de stabilire a paternității, până la pronunțarea cu privire la filiație de către instanța judecătorească).
- ✓ În situația în care **părinții s-au căsătorit**, **cererea** urmează a fi **formulată de către amândoi în numele copilului**, astfel încât **nu mai există parte pârâtă în proces**.
- ✓ Într-o astfel de situație, dacă după căsătorie părinții copilului au luat numele soțului, altul decât numele mamei avut înainte de căsătorie, **cererea va trebui să motiveze faptul că este în interesul copilului să poarte numele pe care părinții l-au ales cu ocazia căsătoriei**[101].
- ✓ Indiferent de situație, cererea trebuie motivată cu arătarea împrejurărilor care justifică admiterea sa şi însoțită de:
  - copia certificatului de naştere al copilului;
  - actul prin care se stabileşte filiația față de ambii părinți (testament, înscris autentic, hotărâre judecătorească).

[100] Ibidem 98. A se vedea şi Trib. Reg. Suceava, dec. Civ. Nr.7/1963, în J.N. nr.10/1963, p.123.

[101] G. BOROI – Op.cit., 2002, p.322.

2.3. STABILIREA PRENUMELUI

2.3.1. STABILIREA PRENUMELUI COPILULUI DIN CĂSĂTORIE

Art.2 alin.(2) din O.G. nr.41/2003 dispune că: „**Prenumele se stabileşte la data înregistrării naşterii**, pe baza declaraţiei de naştere făcute de persoana care declară naşterea." În practică, declarantul este prezumat că a primit mandatul părinţilor şi că cei doi părinţi sunt de acord între ei cu privire la prenumele copilului.

- ✓ Ofiţerul de stare civilă menţionează în actul de naştere al copilului prenumele astfel declarat.
- ✓ La fel ca şi numele de familie, prenumele este **indisponibil** (nu poate fi folosit după voie, de el nu se poate dispune) şi **imprescriptibil** (nu se prescrie, rămâne valabil totdeauna).

Legea nu limitează numărul cuvintelor care pot fi atribuite cu semnificaţia de prenume şi nici nu conţine vreun criteriu de determinare a prenumelui, ceea ce înseamnă că, în principiu, părinţii au o libertate deplină în această privinţă. *De lege ferenda*, s-a propus ca numărul cuvintelor (prenumelor) **să fie limitat la două**, datorită funcţiei social-juridice a prenumelui, ca şi dificultăţilor practice pe care le comportă un prenume prea lung.[102] Totuşi, art.18 alin.(2) din Legea nr.119/1996 prevede că ofiţerul de stare civilă poate refuza înscrierea unor prenume care sunt formate din cuvinte indecente ori ridicole, caz în care părinţii vor opta pentru alte cuvinte având semnificaţia de prenume. În mod asemănător, trebuie să se procedeze şi în cazul în care declaraţia de înregistrare a naşterii este făcută de alte persoane decât părinţii săi.[103]

Pentru ipoteza în care există **neconcordanţă între prenumele copilului trecut în certificatul medical constatator al naşterii şi prenumele arătat în declaraţia verbală a naşterii**, art.18 alin.(3) din Legea nr.119/1996 prevede că stabilirea prenumelui se va face în baza **declaraţiei scrise** şi **semnate de ambii părinţi**, iar, în caz de

---

[102] GH. BELEIU – Op.cit., 2005, p.414; în proiectul Codului civil – art.53 alin.(2) – se prevede că: „Prenumele se stabileşte la data înregistrării naşterii, pe baza declaraţiei de naştere şi *poate fi alcătuit din cel mult trei cuvinte*. Sunt interzise prenumele „*fanteziste, indecente, ridicole şi altele asemenea*" (subl.ns.).

[103] D. CORNEANU, I. NEGRU – *Discuţii în legătură cu modul de aplicare al art.18 din alin.(2) din Legea nr.119/1996 cu privire la actele de stare civilă*, în *Dreptul* nr.2/2000, p.84-86.

neînțelegere între părinți, va decide autoritatea administrației publice locale (primarul) de la locul înregistrării naşterii, **prin dispoziție scrisă**.

De aceeaşi manieră se va proceda şi în situația în care părinții nu vor să opteze pentru un prenume corespunzător.[104]

➢ Atunci când prenumele e compus din mai multe vocabule, există, de regulă un **prenume preferat** sau **uzual**. Prin tradiție, în multe cazuri, unul dintre copii poartă acelaşi prenume cu tatăl său ori cu mama sa, sau cu alți ascendenți. **Nu este însă deloc indicat** ca să se atribuie la doi sau mai mulți copii acelaşi prenume, dacă ei fac parte din aceeaşi familie.

2.3.2. STABILIREA PRENUMELUI COPILULUI DIN AFARA CĂSĂTORIEI

În cazul în care, la data declarării naşterii, copilul are stabilită filiația numai față de un părinte, acesta din urmă va fixa cuvântul sau cuvintele având semnificația de prenume.

Dacă, la data declarării naşterii, copilul are stabilită filiația față de ambii părinți, atunci, în privința stabilirii prenumelui, **se va proceda ca şi în cazul copilului din căsătorie**.

2.4. STABILIREA NUMELUI DE FAMILIE ŞI A PRENUMELUI COPILULUI NĂSCUT DIN PĂRINŢI NECUNOSCUŢI

Uneori, filiația unui copil născut nu este stabilită nici față de mamă, nici față de tată. Este cazul, în terminologia legiuitorului, al **copilului găsit**, născut deci din părinți necunoscuți, precum şi al **copilului părăsit de mamă în spital**, dacă identitatea mamei nu poate fi stabilită în termenul prevăzut de art.23 alin.(2) din Legea

[104] În **legislația franceză** de la 1993, principiul este că serviciul public nu-şi poate exercita controlul decât *a posteriori*. Astfel, funcționarul de stare civilă este obligat să transcrie imediat, fără observații, prenumele care este dictat de declarant. Dacă însă funcționarului i se pare că acest prenume este împotriva interesului copilului, el va trebui să sesizeze fără întârziere procurorul Republicii. Acesta sau clasează cauza, sau îl sesizează pe judecătorul cu probleme familiale. Apoi, dacă judecătorul apreciază că este întemeiată contestația ordonă radierea prenumelui şi invită părinții la o nouă alegere a prenumelui; dacă aceştia refuză să facă acest lucru, judecătorul va atribui el însuşi un prenume copilului (O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.158).

nr.119/1996. Se observă că, în ambele cazuri, este vorba de un copil care, până la înregistrarea naşterii, nu are stabilită nici maternitatea nici paternitatea, deci, în fapt, despre un **copil născut din părinți necunoscuți**.

Existând obligația ce incumbă oricărei persoane fizice de a avea un nume, rezultă că şi în astfel de situații trebuie să se stabilească, într-un anume fel, numele de familie şi prenumele copilului.

Art.2 alin.(3) din O.G. nr.41/2003 dispune că: „Numele de familie şi prenumele **copilului** găsit[105], născut din părinți necunoscuți, precum şi în situația în care copilul este abandonat de către mamă în spital, iar identitatea acestuia nu a fost stabilită în termen de 30 de zile de la constatarea abandonului, se stabilesc prin **dispoziția primarului** comunei, oraşului, municipiului sau al sectorului municipiului Bucureşti, în a cărui rază a fost găsit copilul ori s-a constatat abandonul acestuia, în condițiile Legii nr.119/1996 cu privire la actele de stare civilă, cu modificările şi completările ulterioare." (Conform ultimei modificări aduse Legii nr.119/1996 prin Legea nr.117/2006, **care a intrat în vigoare la 08.09.2006**, sintagma „**copil abandonat** de către mamă în spital" va fi înlocuită cu sintagma „**copil părăsit** de mamă în spital")[106].

Aşadar, numele de familie al unui copil născut din părinți necunoscuți se stabileşte prin dispoziția primarului din localitatea unde se înregistrează naşterea (deci, pe cale administrativă), fiind

---

[105] *De lege ferenda*, se apreciază că, într-o viitoare reglementare s-ar impune ca sintagma de „**copil** găsit" să fie înlocuită cu sintagma „**persoană** găsită", astfel încât să poată fi puse în legalitate, **prin dispoziția primarului** (de atribuire a numelui şi prenumelui) şi persoanele cu identitate necunoscută, găsite pe raza de competență a autorității administrației publice în cauză. În prezent, se întâmpină mari dificultăți cu aceste persoane, care au depăşit vârsta majoratului, primarii refuzând să emită astfel de dispoziții, motivul fiind acela că sintagma „copil", folosită în text, s-ar referi numai la minori.

[106] Publicată în M.Of. nr.410 din 11.05.2006. De observat că Legea nr.272/2004 foloseşte sintagma „Copilul părăsit sau găsit" [art.9 alin.(2)] pe când O.G. nr.41/2003 foloseşte sintagma „ copil găsit, născut din părinți necunoscuți (...) şi copil **abandonat** de mamă în spital" [art.2 alin.(2)]. Pentru termenul **copil părăsit**, în loc de „copil abandonat", pledează şi **abrogarea Legii nr.47/1993** privind declararea judecătorească a abandonului de copii (prin Legea nr.273/2004 privind regimul juridic al adopției). A se vedea şi Proiectul Codului civil, unde, în art.53 alin.(3), se consacră stabilirea numelui de familie şi a prenumelui doar pentru „copilul găsit născut din părinți necunoscuți" (subl.ns.).

singura ipoteză în care stabilirea numelui de familie nu se întemeiază pe filiație.

Dispozițiile legale care instituie această soluție nu conțin vreo precizare asupra modului de stabilire a numelui de familie şi a prenumelui, ceea ce înseamnă că **organul competent are toată libertatea în determinarea cuvintelor ce vor constitui numele de familie şi prenumele copilului născut din părinți necunoscuți**.

În aceste situații, numele de familie şi prenumele copilului se va stabili prin **dispoziție** de către primarul localității unde se înregistrează naşterea.[107]

➢ În tăcerea legii privind modul în care autoritatea administrativă stabileşte numele copilului, libertatea de apreciere a acestui organ este largă; totuşi, **apreciem că acestui copil anonim nu i se va da un nume pur imaginar** (de pildă, un prenume consacrat în locul numelui de familie). **Bineînțeles că această decizie administrativă va produce aceleaşi consecințe juridice ca şi numele stabilit prin filiație** (*subl.ns*.).

S-a pus problema de a şti **dacă mai este necesară stabilirea numelui de familie pe cale administrativă** (prin dispoziția primarului) **în cazul în care cineva doreşte să adopte pe copilul născut din părinți necunoscuți**. Urmează să admitem că **organul administrativ competent este obligat** să stabilească numele de familie şi prenumele copilului născut din părinți necunoscuți **chiar şi atunci când cineva doreşte să îl adopte**.[108] Se are în vedere actuala reglementare în materie de adopție, cât şi împrejurarea că este necesară încredințarea copilului în vederea adopției pe o perioadă de 90 zile persoanei sau familiei care doreşte să-l adopte (art. 25 din Legea nr. 273/2004).

Când cineva doreşte să adopte *imediat* pe copilul născut din părinți necunoscuți, s-a apreciat că, *de lege data,* este necesară stabilirea numelui de familie pe cale administrativă (prin dispoziția primarului), întrucât legea nu face nici o distincție, însă, *de lege ferenda,* ar fi potrivit să se prevadă în mod expres că, într-o asemenea ipoteză, *se va încuviința mai întâi adopția*, iar numele copilului se va stabili după aceasta.[109]

---

[107] G. BOROI – Op.cit., 2008, p.428-429.
[108] Ibidem 107.
[109] A se vedea GH. BELEIU – Op. cit., 1982, p.221-222.

Franța *începutului de secol al XIX-lea aplica* ***principiul secretului maternității****: noii născuți puteau fi depuşi pe furiş în stradă, pentru a fi apoi „culeşi" de alte persoane. Această practică – la care Curtea de Casație a achiesat implicit în 1844 – era tolerată în teama de a nu împinge femeile însărcinate la avorturi ori pruncucidere. În astfel de situații, medicul nu putea fi urmărit când, declarând naşterea, refuza să arate numele mamei.*

Această practică a fost reluată apoi de Serviciile de Ajutor Social şi a fost denumită ***naştere sub X****, asigurându-se secretul maternității, nu însă şi al naşterii. Dar despre un secret al naşterii se poate vorbi în cazul copiilor găsiți. Tot în Franța, prin Legea din 1996 [art.5 alin.(2)], acestora li se întocmeşte un act fictiv de naştere, cu indicarea unei date care să corespundă cu vârsta lor aparentă şi li se atribuie* ***trei prenume****, din care unul va ține în loc de nume de familie*.[110]

Astfel, în situația mamei care naşte în anonimat, nu se poate stabili un raport juridic de filiație între mamă şi copil. Copilul se va naşte, astfel, ca fiu al unui necunoscut şi nu se va stabili nici un raport juridic între acesta şi părinții naturali, în cazul în care se va pronunța adopția.

Acest abandon are consecințe relevante pentru nou-născut din moment ce acesta pierde dreptul la stabilirea unei legături de filiație cu propriii săi părinți biologici, precum şi dreptul de a-şi cunoaşte originile biologice.

De altfel, şi legislația franceză a fost recent supusă examinării Curții Europene a Drepturilor Omului, în cunoscutul caz Odièvre împotriva Franței, cu acuzații de încălcare a art.8 cu privire la respectarea vieții private şi a vieții familiale, din care derivă imposibilitatea unei persoane care este declarată ca fiind fiu al unui necunoscut să-şi reconstituie propria istorie personală şi familială; precum şi de încălcarea art.14 din Convenția de la Strasbourg din 1975 – Convenția europeană asupra statutului juridic al copilului născut în afara căsătoriei (European Convention on the Legal Status of Children born out Wedlock/Convention européenne sur le status juridique des enfants nès hors mariage) – care prevede dreptul de a nu fi discriminat pe motive de sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere sau alt criteriu.

[110] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.136.

Curtea, prin sentința din 13.02.2003, a realizat un echilibru între diferitele interese, precum cel al mamei de a-şi proteja propria sănătate purtând sarcina în condiții medicale adecvate, evitând astfel avortul, cât şi cel al fiului de a-şi cunoaşte identitatea propriilor săi părinți biologici.

Prin dispoziția din 22.01.2002 se prevede dreptul mamei de a naşte în anonimat şi se stabileşte că orice femeie primită în spital, care intenționează să opteze pentru aceasta, trebuie să fie informată cu privire la consecințele juridice şi de importanță pentru copil, cele de a-şi cunoaşte propria origine şi propria istorie.

Astfel, acesta are posibilitatea de a obține informații cu privire la sănătatea tatălui natural şi cu privire la propria identitate. Mama poate în orice moment să renunțe la anonimat. În situația în care fiul îşi manifestă dorința de a-şi cunoaşte mama biologică, organismul public CNAOP – Consiliul național pentru accesul la originile personale (Conseil national pour l'accès aux origines personnelles) comunică acestuia voința mamei, în situația în care aceasta va dori vreodată să fie contactată.[111]

[111] LUIGI BALESTRA (Prof. Univ. dr.de Drept Privat, Universitatea din Bologna, Italia) – *„Filiația în diverse acte normative europene" (La filiazione negli ordinamenti giuridici Europei*) susținută în cadrul celui de-al VII-lea Congres al Societății Europene a Funcționarilor de Stare Civilă (EVS), Gent, Belgia, 14-15.04.2007.

CAPITOLUL III.
MODIFICAREA NUMELUI DE FAMILIE

3.1. PRECIZĂRI INTRODUCTIVE

Fiind strâns legat de raporturile de familie, numele de familie al unei persoane fizice poate suferi anumite modificări determinate de schimbările intervenite în starea civilă a acelei persoane.

În acest sens, art.2 alin.(1) teza a II-a din O.G. nr.41/2003 prevede că: „Numele de familie (…) se schimbă de drept prin **modificarea intervenită** în statutul civil al persoanei fizice, în condițiile prevăzute de lege."

Prin **modificarea numelui de familie** înțelegem **înlocuirea acestuia datorită unor schimbări intervenite în starea civilă a persoanei respective**.

Sunt necesare următoarele **PRECIZĂRI**[112]:

- ✓ Naşterea şi decesul sunt **fapte de stare civilă**.
- ✓ Căsătoria, divorțul, adopția, tăgăduirea paternității, desfacerea adopției etc. reprezintă **acte de stare civilă**.
- ✓ Aceste modificări nu presupun niciodată modificarea prenumelui, care va putea fi schimbat numai pe cale administrativă.
- ✓ Întrucât **modificarea numelui de familie se face numai în virtutea legii**, aceasta poate avea loc numai în cazurile şi în formele prevăzute prin lege.
- ✓ **Modificarea** numelui de familie **nu trebuie confundată** cu **schimbarea** numelui de familie, deoarece, deşi ambele au ca efect **înlocuirea** numelui de familie stabilit potrivit regulilor deja menționate, **diferă** însă **cauzele** care determină această **înlocuire**, precum şi **regimul juridic**. De asemenea, **modificarea priveşte numai acea componentă a numelui care este numele**

[112] G. BOROI – Op.cit., 2008, p.429-430; A se vedea şi E. CHELARU – Privire critică..., în Dreptul nr.7/2003, p.9.

de familie, în vreme ce **schimbarea** poate viza **nu numai numele de familie, ci şi prenumele**. Aşa cum rezultă din definiția de mai sus, **modificarea numelui de familie** este **determinată**, generic, **de schimbarea stării civile**, dar trebuie reținut că **nu orice schimbare în starea civilă a persoanei fizice antrenează în mod automat şi modificarea numelui de familie al acesteia**.

DE EXEMPLU: în cazul în care **o persoană se căsătoreşte** şi îşi **păstrează numele de familie avut anterior căsătoriei**, sau atunci **când soțul care a divorțat şi a purtat în timpul căsătoriei numele de familie al celuilalt soț – cu acordul instanței – poartă acelaşi nume şi după desfacerea căsătoriei**.

- ✓ **Schimbările de stare civilă** care **conduc** sau **pot conduce** la **modificarea numelui de familie** pot fi grupate după cum urmează:
  - schimbări în filiația persoanei fizice;
  - schimbări determinate de instituția adopției;
  - schimbări generate de instituția căsătoriei.
- ✓ Mai trebuie precizat că **soților li se recunoaşte, la încheierea sau desfacerea căsătoriei, doar un drept de opțiune**, în situațiile şi limitele stabilite prin lege.

3.2. MODIFICAREA NUMELUI DE FAMILIE DETERMINATĂ DE SCHIMBĂRI ÎN FILIAŢIE

Cât priveşte **schimbările în filiație** care determină sau pot determina modificarea numelui de familie, este necesar să analizăm următoarele ipoteze:

a) stabilirea, **prin recunoaştere voluntară** sau **prin acțiune în justiție**, a *filiației copilului născut din părinți necunoscuți*;

b) stabilirea, prin **recunoaştere voluntară** sau **prin acțiune în justiție**, a *filiației copilului născut în afara căsătoriei şi față de al doilea părinte*;

c) admiterea acțiunii în **tăgăduirea paternității**;

d) admiterea acțiunii în **contestarea recunoaşterii voluntare de filiație**, precum şi admiterea acțiunii în **contestarea filiației față de mamă** atunci când filiația rezultă din certificatul de naştere, fără însă a exista o folosință a stării civile conformă cu acest

certificat ori a acțiunii în **contestarea existenței împrejurărilor care să facă aplicabilă prezumția de paternitate**.

3.2.1. STABILIREA FILIAŢIEI COPILULUI NĂSCUT DIN PĂRINŢI NECUNOSCUŢI

După cum am văzut, copilului născut din părinți necunoscuți i se **stabileşte** numele de familie potrivit art.2 alin.(3) din O.G. nr.41/2003 şi art.24 din Legea nr.119/1996. Dacă, ulterior, prin **recunoaştere voluntară** sau prin **acțiune în justiție**, se stabileşte filiația acestui copil față de unul dintre părinți sau față de ambii părinți, atunci el **îşi schimbă starea civilă**, în sensul că din **copil născut din părinți necunoscuți** devine fie **copil cu filiația stabilită față de mamă** ori **față de tată** (este vorba, deci, de un copil din afara căsătoriei), fie **copil cu filiația stabilită față de ambii părinți**, în această din urmă situație putând fi vorba de un **copil din căsătorie** sau, după caz, de un **copil din afara căsătoriei**.

➢ Deşi nu există un text de lege expres, care să prevadă modificarea numelui de familie al copilului născut din părinți necunoscuți, ca urmare a stabilirii filiației față de cel puțin unul din părinți, **trebuie să admitem că numele de familie ce i-a fost stabilit acelui copil prin decizie administrativă urmează a fi modificat**, pentru a căpăta numele de familie pe care îl indică *filiația*, nemaisubzistând nici o rațiune spre a se menține un nume de familie ce a fost stabilit în condițiile în care filiația nu era cunoscută.

Aşadar, dacă se stabileşte filiația numai față de unul din părinți, atunci se vor aplica, **prin analogie**, dispozițiile art.64 alin.(1) C.fam., deci **copilul va lua numele de familie al părintelui respectiv**.

Vorbim despre aplicarea prin analogie, deoarece **textele de lege respective se referă în mod expres la STABILIREA numelui de familie**, însă acum avem în vedere **MODIFICAREA** numelui de familie.[113]

Se ridică, totuşi problema de a şti ce nume de familie va lua copilul în cazul în care, dacă ne-am raporta la momentul naşterii copilului, părintele față de care şi-a stabilit filiația avea un alt nume decât cel pe care îl are în momentul stabilirii filiației copilului respectiv.

Într-o primă soluție, art.64 alin.(1) C.fam. ar putea fi interpretat în sensul că, într-un asemenea caz, copilul va lua **numele de familie**

[113] G. BOROI – Op.cit., 2008, p.431.

al părintelui din momentul stabilirii filiației, astfel încât **ar exista** avantajul că acel copil va avea un **nume de familie comun cu cel al părintelui** față de care şi-a stabilit filiația.

Într-o altă soluție, PE CARE O CONSIDERĂM PREFERABILĂ[114]**, copilul va lua numele de familie pe care părintele față de care şi-a stabilit filiația îl avea în momentul naşterii**, întrucât **filiația este stabilită cu efect retroactiv** şi nu există vreun temei legal ca numele de familie al copilului să difere în raport cu data la care se stabileşte filiația. *Această soluție este **în concordanță şi cu soluția ce se va da în privința modificării numelui de familie ca efect al admiterii acțiunii în tăgăduirea paternității**, ipoteză în care, aşa cum se va vedea, se admite că respectivul copil va lua **numele de familie al mamei din momentul naşterii lui**, indiferent de numele pe care îl are mama în momentul admiterii acțiunii în tăgăduirea paternității*.[115]

În plus, avantajul soluției contrare se pierde în acele cazuri în care, în condițiile legii, părintele respectiv îşi modifică sau schimbă numele de familie.

Dacă se stabileşte filiația, în acelaşi timp[116], față de ambii părinți, atunci poate fi vorba fie de un **COPIL DIN CĂSĂTORIE**, caz în care **se va aplica, prin asemănare, art.62 alin.(1) C.fam.** (când părinții au nume de familie comun), **sau art.62 alin.(2) C.fam. şi art.18 alin.(3) din Legea nr.119/1996** (când părinții nu au un nume de familie comun), fie de un **COPIL DIN AFARA CĂSĂTORIEI**, situație în care **devin incidente prevederile înscrise în art.64 alin.(3) C.fam.**, precum şi în **art.62 alin.(2) C.fam. şi art.18 alin.(3) din Legea nr.119/1996**.

3.2.2. STABILIREA FILIAŢIEI COPILULUI DIN AFARA CĂSĂTORIEI ŞI FAŢĂ DE AL DOILEA PĂRINTE

La această ipoteză se referă art.64 alin.(2) C.fam., potrivit căruia, „în cazul în care filiația a fost stabilită ulterior şi față de celălalt părinte,

---

114 Ibidem 113. (O. UNGUREANU, C. JUGASTRU, Op.cit., p.137).

115 Ibidem 113.

116 În cazul în care copilul îşi stabileşte filiația față de ambii părinți, însă **nu în acelaşi timp** sau, cel puțin, nu într-un interval scurt de timp, atunci el va lua numele de familie al părintelui față de care şi-a stabilit mai întâi filiația, iar după ce îşi va stabili filiația şi față de celălalt părinte vor deveni incidente dispozițiile art.64 alin.(2) C.fam. (G. BOROI – Op.cit., 2008, p.431).

instanța judecătorească va putea da încuviințarea copilului să poarte numele acestuia din urmă".

În legătură cu această dispoziție legală, sunt de făcut mai multe **PRECIZĂRI**:

- ✓ **În primul rând**, stabilirea filiației față de al doilea părinte **nu antrenează în mod obligatoriu modificarea numelui de familiei al copilului**, deoarece, din modul în care este formulat textul de lege, rezultă cu claritate **că instanța judecătorească nu este obligată**, ci **are numai posibilitatea** de a încuviința copilului purtarea numelui de familie al părintelui față de care şi-a stabilit filiația mai în urmă. *S-a decis ca în cazul în care instanța încuviințează cererea, numele de familie pe care urmează să îl poarte copilul este acela pe care părintele îl are **la data încuviințării instanței**, iar nu numele de familie pe care acesta l-a purtat în trecut.*[117]
- ✓ **În al doilea rând**, se observă că **nu există concordanță între art.64 alin.(3) C.fam.** (care îşi găseşte aplicare atunci când copilul a fost recunoscut în acelaşi timp de ambii părinți) **şi art.64 alin.(2) C.fam.**, acesta din urmă, deşi are în vedere tot stabilirea filiației față de ambii părinți, **nepermițând posibilitatea încuviințării purtării de către copil a unui nume de familie rezultat din reunirea numelor de familie ale părinților**. În alte cuvinte, **instanța judecătorească nu are decât posibilitatea de a încuviința ca modificarea** numelui de familie al copilului **să fie în sensul luării numelui de familie al părintelui față de care s-a stabilit filiația mai în urmă** (la care, desigur, se adaugă şi posibilitatea de respingere a cererii).[118] ***De lege ferenda**, cum am mai menționat, s-a propus să existe şi posibilitatea încuviințării purtării numelor de familie reunite ale părinților*.[119]

  Precizăm că **în cazul în care a existat o recunoaştere voluntară, dar nu a fost sesizată instanța de judecată în timpul vieții părintelui**, pe cale administrativă **există posibilitatea schimbării numelui de familie al persoanei care face această dovadă**.[120]

---

[117] Trib.supr., col.civ., dec. nr.362/1964, în *Repertoriu 1952-1965*, p.66, nr.232.
[118] G. BOROI – Op.cit.,2008, p.432.
[119] GH. BELEIU – Op.cit., 1999, p.359; 2005, p.406.
[120] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.138. *Subl.ns.* – **Ipoteza a fost preluată** în actuala reglementare în materia schimbării numelui pe cale administrativă, O.G.

(continuare în pag. următoare)

- ✓ **În al treilea rând**, subliniem, aşa cum am mai făcut-o în Cap.IV pct.4.2.2. [*Stabilirea (dobândirea) numelui de familie de către copilul din afara căsătoriei (art.64 C. fam.)*], că **numai instanța judecătorească este competentă să se pronunțe asupra cererii de încuviințare a purtării, de către copil, a numelui de familie al părintelui față de care şi-a stabilit filiația mai în urmă**, indiferent dacă această filiație s-a stabilit **prin acțiune în justiție** sau prin **recunoaştere voluntară**. *S-a decis că în cazul în care un copil din afara căsătoriei a luat numele de familie al tatălui, care l-a recunoscut, iar apoi tatăl, căsătorindu-se cu mama copilului respectiv, a luat numele de familie al acesteia, **nu se poate solicita pe calea unei acțiuni la instanța judecătorească încuviințarea ca acel copil să poarte numele de familie luat de tatăl său la încheierea căsătoriei** şi care este altul decât cel avut de tată atunci când l-a recunoscut, întrucât **nu este vorba despre modificarea** numelui de familie al copilului [deci nu sunt aplicabile dispozițiile art.64 alin.(2) C.fam.], **ci de schimbarea numelui de familie pe cale administrativă**[121]. Aceeaşi ar fi situația şi atunci când părinții copilului, la încheierea căsătoriei, ar lua, ca nume de familie comun, numele lor de familie reunite, deci, înlocuirea **numelui** de familie **al copilului cu numele** de familie **comun al părinților săi implică o schimbare a numelui de familie**, iar **nu o modificare** a acestuia.*[122]

➢ De regulă, această ipoteză a **stabilirii filiației copilului din afara căsătoriei şi față de al doilea părinte** se referă la **stabilirea filiației față de tată** (în acest caz, este vorba despre o LEGITIMARE a copilului din afara căsătoriei). *În concepția fostului articol 307 alin.(1) al Codului civil, **cercetarea paternității copilului din afara căsătoriei era prohibită**. Cuminţenia moralei de atunci l-a influențat pe legiuitor, care credea că prohibând cercetarea paternității va avertiza femeia să*

(continuare din pag. precedentă)

nr.41/2003, în **art.4 alin.(2) lit.j)** care prevede: „când persoana în cauză face dovada că a fost recunoscută de către părinte, ulterior înregistrării naşterii, însă, întrucât nu a sesizat instanța pentru încuviințarea purtării numelui acestuia în timpul vieții, nu există altă posibilitate de dobândire a numelui părintelui decât pe cale administrativă."

121 Trib.supr., s.civ., dec. nr.1296/1975, în vol. *Legislația familiei şi practica judiciară în materie*, Ministerul Justiției, 1987, p.437, nr.544; în acelaşi sens, Trib. reg. Crişana, dec.civ. nr.935/1962, în revista „Justiția nouă" nr.5/1963, p.127.

122 G.BOROI – Op.cit., 2002, p. 326; 2008, p. 433.

nu cedeze înainte de celebrarea căsătoriei; de altfel, la mijloacele de probă de atunci, ***legiuitorul considera misterioasă această cercetare****. Totuşi, cercetarea paternităţii era admisă în caz de răpire, atunci când epoca răpirii corespundea cu cea a zămislirii copilului. Noţiunea răpirii femeii tinere era o influenţă a perioadei romantice reglementată* ab initio *în Codul civil francez. La noi, în unele provincii exista obiceiul de* ***a fugi*** *pentru tinerele cupluri care nu voiau să se supună voinţei părinţilor în alegerea partenerului de viaţă. Mai târziu,* ***răpirea*** *a fost înlocuită cu* ***seducţia*** *când, deci,* ***cercetarea paternităţii devenea admisibilă****. S-au exprimat îndoieli şi faţă de această modificare spunându-se: „Între cele două sexe nu se ştie, în cele mai multe cazuri, cine este sedusul şi cine este seducătorul".*[123]

3.2.3. ADMITEREA ACŢIUNII ÎN TĂGĂDUIREA PATERNITĂŢII

În prealabil, este necesar să precizăm că, potrivit art.53 alin.(1) C.fam., „copilul născut în timpul căsătoriei are ca tată pe soţul mamei", iar, conform celui de-al doilea alineat al aceluiaşi articol, „copilul născut după desfacerea, declararea nulităţii sau anularea căsătoriei are ca tată pe fostul soţ al mamei, dacă a fost conceput în timpul căsătoriei şi naşterea sa a avut loc înainte ca mama să fi intrat într-o nouă căsătorie".

Prin aceste prevederi, legiuitorul a instituit **prezumţia de paternitate** (*pater is est, quem iustae nuptiae demonstrant*), care însă **nu este o prezumţie absolută**, ci, dimpotrivă, **poate fi răsturnată**, art.54 alin.(1) C.fam. stabilind că „paternitatea poate fi tăgăduită, dacă este cu neputinţă ca soţul mamei să fie tatăl copilului"[124].

Dacă acţiunea în tăgăduirea paternităţii **este admisă, starea civilă a copilului se schimbă**, în sensul că, din **copil din căsătorie**, devine **copil din afara căsătoriei**, cu filiaţia stabilită faţă de mamă. **În mod excepţional**, copilul **poate să rămână tot copil din căsătorie**,

---

[123] I. MICESCU – *Curs de drept civil*, Ed. All Beck, Bucureşti, 2000, p.167 (menţionat de O. UNGUREANU, C. JUGASTRU, Op.cit., p.137-138).

[124] Legea nu stabileşte, expres, cazurile în care soţul mamei poate tăgădui paternitatea, ci enunţă doar o regulă generală, urmând ca instanţa să decidă de la caz la caz (I. IMBRESCU – Op.cit., p.256); Se cuvine a fi menţionat un **element de noutate, respectiv** faptul că, prin Legea nr.288/2007 (publicată în M.Of. nr.749 din 05.11.2007), a fost modificat şi completat Codul familiei, în art.54.alin.(2) dispunându-se: „Acţiunea în tăgăduirea paternităţii poate fi pornită de **oricare dintre soţi**, precum **şi de** către **copil**; ea poate fi **continuată de moştenitori**".

dar nu din căsătoria mamei sale cu cel care a introdus acțiunea în tăgăduirea paternității, ci **din căsătoria anterioară a mamei sale** (prin ipoteză, copilul a fost conceput în timpul unei căsătorii, dar născut după ce mama sa a încheiat o altă căsătorie, fie după ce prima căsătorie a fost desfăcută, anulată sau a încetat, fie cu încălcarea dispozițiilor legale ce prevăd *principiul monogamiei*.[125] *Această situație este denumită în doctrină* ***conflict de paternitate*** *(dubla paternitate)*[126]*, care se rezolvă în sensul că tatăl copilului este soțul mamei din cea de-a doua căsătorie. Însă, dacă se înlătură paternitatea ce rezultă din cea de-a doua căsătorie a mamei, pe calea acțiunii în tăgăduirea paternității, se admite că* ***renaşte de drept prezumția de paternitate din prima căsătorie*** *a mamei, deci* ***copilul este considerat tot copil din căsătorie****, anume din căsătoria în care a fost conceput.*[127]

De asemenea, mai poate fi întâlnit şi cazul când, **în urma admiterii acțiunii în tăgăduirea paternității**, deşi copilul devine din afara căsătoriei, el va avea stabilită filiația nu numai față de mamă, ci şi față de tată (ipoteza presupune **fie că un copil născut din părinți necunoscuți şi-a stabilit mai întâi paternitatea prin recunoaştere voluntară**, iar apoi şi-a stabilit maternitatea față de o femeie căsătorită cu un alt bărbat decât cel care l-a recunoscut, iar apoi soțul mamei tăgăduieşte paternitatea, **fie că**, deşi lovită de nulitate, **s-a făcut o recunoaştere voluntară de paternitate a unui copil care îşi are stabilită maternitatea față de o femeie căsătorită cu un alt bărbat**, care ulterior tăgăduieşte paternitatea, **fie că soțul este declarat mort prin hotărâre judecătorească** şi, la peste 300 de zile de la data stabilită prin hotărâre ca fiind data morții, se naşte copilul, care este recunoscut de un bărbat, iar după aceea soțul declarat mort reapare şi anulează hotărârea judecătorească declarativă de moarte, iar apoi tăgăduieşte paternitatea). *Aceste situații alcătuiesc ceea ce se denumeşte în doctrină prin expresia* ***conflict aparent de paternitate*** *(dubla paternitate aparentă) şi care se rezolvă în sensul că* ***soțul mamei este prezumat a fi tatăl copilului****.*[128]

---

[125] **Situația particulară** care se creează atunci când mama intră într-o nouă căsătorie înainte de naşterea copilului şi înainte de a se fi împlinit 300 de zile de la încetarea, desființarea sau desfacerea căsătoriei precedente, în doctrină, se numeşte perioadă de **validitate** (O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.139).

[126] G. BOROI – Op.cit., 2008, p.326; 2008, p. 433.

[127] Ibidem 126.

[128] Ibidem 126.

Pentru toate aceste trei cazuri, dacă respectivul copil are **numele de familie** al *soțului* sau *fostului soț* ce a exercitat acțiunea în tăgăduirea paternității, ori dacă are un nume de familie alcătuit din reunirea numelor de familie ale mamei sale şi reclamantului, **se va pune problema de a stabili influența admiterii acțiunii în tăgăduirea paternității asupra numelui de familie al copilului**.

În primul caz (când nu a fost vorba de un conflict de paternitate), în temeiul art.64 alin.(1) C.fam., **aplicat prin analogie**, ținând cont şi de împrejurarea că respectivul copil devine, *cu efect retroactiv*, copil din afara căsătoriei, cu filiația stabilită față de mamă, copilul îşi va **modifica** numele de familie, în sensul că *va lua numele de familie al mamei, din momentul naşterii lui* (acesta fiind numele de familie al părintelui față de care şi-a stabilit mai întâi filiația), neprezentând nici o relevanță eventuala împrejurare că la data la care prezumția de paternitate a fost înlăturată, mama copilului avea un alt nume de familie decât acela pe care l-a avut în momentul naşterii copilului. **Dacă însă**, în momentul admiterii acțiunii în tăgăduirea paternității, **copilul are numele de familie pe care îl avea mama în momentul naşterii lui**, în baza aplicării prin analogie a aceluiaşi art.64 alin.(1) C.fam. [iar nu art.62 alin.(1) sau, după caz, alin.(2) C.fam.], **copilul îşi va menține acel nume de familie**, ceea ce înseamnă că, practic, *nu va mai avea loc o modificare* a numelui său de familie.[129]

Pentru opinia potrivit căreia copilul, care avea numele de familie al reclamantului, ar lua numele de familie al mamei sale neatârnat de vreo căsătorie (care nu este întotdeauna şi numele de familie al mamei în momentul naşterii copilului), a se vedea, totuşi, M.I.EREMIA.[130]

În concret, sunt posibile următoarele **SITUAȚII**:[131]

- ✓ dacă mama copilului nu are nume de familie comun cu soțul care a tăgăduit paternitatea, iar, la naştere, copilului i s-a stabilit ca

[129] G. BOROI – Op.cit., 2002, p.327; 2008, p.434; A se vedea şi: GH. BELEIU – Op.cit., 1999, p.359; E. LUPAN, D. POPESCU – *Drept civil. Persoana fizică*, Ed. Lumina Lex, Bucureşti, 1993, p.106; T. POP – *Drept civil român. Persoanele fizice şi persoanele juridice*, Ed. Lumina Lex, Bucureşti, 1994, p.90-91.

[130] Această opinie are la bază o interpretare destul de ciudată, arătându-se că art.27 alin.(1) C.fam. nu permite a se „presupune că, în momentul căsătoriei, soțul s-ar fi învoit cu acel prilej ca până şi copiii a căror paternitate ar fi eventual nevoit să o tăgăduiască să poarte numele său" (G. BOROI – Op.cit., 2002, p.327; 2008, p. 434-435).

[131] Ibidem 129.

nume de familie numele tatălui sau numele reunite ale părinților, atunci copilul îşi **va modifica** numele de familie, în sensul că **va lua numele de familie pe care mama l-a avut în momentul naşterii copilului respectiv**;[132]

- ✓ dacă mama copilului nu are nume de familie comun cu soțul care a tăgăduit paternitatea, iar, la naştere, copilului i s-a atribuit ca nume de familie numele mamei, atunci copilul **nu îşi va modifica** numele de familie;
- ✓ dacă mama copilului are un nume de familie comun cu cel al soțului care a tăgăduit paternitatea, iar acest nume de familie era avut de mamă şi în momentul naşterii copilului, atunci copilul **nu îşi va modifica** numele de familie, ci îl **va păstra**. *S-a decis că, în situația în care acțiunea în tăgăduirea paternității este admisă, copilul urmează să poarte **numele pe care mama l-a avut în momentul naşterii acestuia**, iar nu pe cel avut înainte de încheierea căsătoriei cu reclamantul (în speță, la încheierea căsătoriei, soția luase numele de familie al soțului), astfel încât actul de naştere al copilului urmează să fie **refăcut** numai cu privire la naşterea sa în afara căsătoriei, nu însă şi cu privire la nume.*[133]
- ✓ dacă mama copilului are un nume de familie comun cu cel al soțului care a tăgăduit paternitatea, însă, în momentul naşterii copilului, mama avea un alt nume de familie, care nume nu a fost însă luat de copil, atunci copilul **îşi va modifica** numele de familie, în sensul că **va lua numele de familie pe care îl avea mama în momentul naşterii lui**. *Aşadar, la încheierea căsătoriei, soții şi-au păstrat numele de familie avut anterior, iar, după naşterea copilului, care a luat ca nume de familie numele*

---

[132] AL. BACACI, V. DUMITRACHE, C. HAGEANU – Op.cit., p.211; I.P. FILIPESCU – *Efectele tăgăduirii paternității din căsătorie cu privire la numele copilului*, în *R.R.D.* nr.12/1972, p.82; G.I. CHIUSBAIAN, P. ANCA – *Numele de familie pe care trebuie să îl poarte copilul ca urmare a admiterii acțiunii în tăgada paternității*, în *R.R.D.* nr.2/1969, p.105; O. UNGUREANU, C. JUGASTRU, - Op.cit., p.139.

[133] Trib.supr., s.civ., dec. nr.299/1969, în *Repertoriu 1969-1975*, p.40, nr.102; dec. nr.1354/ 1970, în *Culegere de decizii 1970*, p.72. În loc de „refăcut" din decizia fostului Tribunal Suprem *trebuie să se înțeleagă* faptul că **modificarea numelui** ca efect al schimbărilor intervenite în starea civilă a copilului **se înscrie ca mențiune în actul de naştere** şi, atunci când este cazul, în cel de căsătorie sau de deces. [Pentru detalii, a se vedea art.46 lit. a) – h) din Legea nr.119/1996, republicată (fostul art. 44) cazul în care, în actele de stare civilă, se înscriu mențiuni cu privire la modificările intervenite în starea civilă a persoanei – subl.ns.].

tatălui ori, după caz, numele reunite ale părinților, mama şi-a schimbat numele de familie, respectiv ambii soți şi-au schimbat numele de familie, aşa încât atât soții, cât şi copilul să aibă acelaşi nume de familie;

- ✓ dacă mama copilului are un nume de familie comun cu cel al soțului care a tăgăduit paternitatea, însă, în momentul naşterii copilului, mama avea un alt nume de familie, care nume a fost luat de copil, atunci acesta din urmă **nu îşi va modifica** numele de familie. ***Este lipsit de relevanță faptul că unele din soluțiile menționate conduc la situația potrivit căreia copilul va avea un alt nume de familie decât cel pe care îl are mama sa în momentul admiterii acțiunii în tăgăduirea paternității****. Desigur că, ulterior, copilul îşi va putea schimba (pe cale administrativă) numele de familie, astfel încât mama şi copilul să aibă acelaşi nume de familie*[134]*.*

În cel de-al doilea caz (când a existat un **conflict de paternitate**), ca efect al admiterii acțiunii în tăgăduirea paternității (acțiune exercitată de soțul sau fostul soț al mamei din căsătoria în care a fost născut copilul), **renaşte de drept** paternitatea față de soțul mamei din căsătoria în care a fost conceput copilul, aşa încât, în privința numelui de familie al copilului, vor deveni incidente dispozițiile înscrise în art.62 alin.(1) sau alin.(2) C.fam. În funcție de situația concretă, copilul îşi va modifica numele de familie potrivit celor ce rezultă din aplicarea prin analogie a art.62 alin.(1) sau alin.(2) C.fam., **nefiind totuşi exclusă ipoteza în care copilul îşi va menține numele de familie** (atunci când, la data tăgăduirii paternității, copilul are numele de familie pe care îl avea mama în momentul naşterii acestuia), în temeiul aceloraşi prevederi legale, raportate însă la căsătoria în care copilul a fost conceput, iar nu la aceea în care a fost născut.[135]

În cel de-al treilea caz (când a existat un **conflict aparent de paternitate**), ca efect al admiterii acțiunii în tăgăduirea paternității, **copilul devine din afara căsătoriei**, *dar cu filiația stabilită față de ambii părinți*, deoarece recunoaşterea de paternitate **urmează a fi considerată valabilă**, ceea ce înseamnă că, în privința numelui de familie al copilului, devin incidente dispozițiile înscrise în art.64 alin.(1)

---

[134] G. BOROI – Op.cit., 2002, p.328; 2008, p. 435-436.
[135] Ibidem 134.

C.fam. Astfel, copilul **îşi va modifica** numele de familie în sensul luării numelui de familie al părintelui față de care este considerat că şi-a stabilit mai întâi filiația (mama sa, în afară de situația în care inițial a fost considerat născut din părinți necunoscuți, după care a fost recunoscut voluntar de un bărbat, iar ulterior şi-a stabilit maternitatea față de o femeie căsătorită), în temeiul aplicării prin analogie a art.64 alin.(1) C.fam., însă, în baza art.64 alin.(2) C.fam., **instanța poate încuviința** *luarea numelui de familie al părintelui față de care şi-a stabilit ulterior filiația*; mai mult, având în vedere că, în momentul în care se pune problema modificării numelui de familie al copilului, el are stabilită filiația față de ambii părinți, *se admite că s-ar putea aplica prin asemănare art.64 alin.(3) C.fam*, deci că *instanța va decide*, ținând cont de interesul copilului, *dacă acesta va lua numele de familie al unuia dintre părinți sau numele lor reunite*.[136]

*Este totuşi **posibil să nu intervină o modificare a numelui de familie al copilului**, anume atunci când, **la data tăgăduirii paternității, copilul are numele de familie pe care îl avea mama în momentul naşterii acestuia***.

Pentru toate situațiile în care ar urma să se modifice numele de familie al copilului ca efect al admiterii acțiunii în **tăgăduirea paternității**, se ridică problema de a şti **care este organul competent să se pronunțe asupra acestei modificări** [dificultățile apar atunci când şi-ar găsi aplicare, prin analogie, art.62 alin.(1) sau, mai ales, alin.(2) C.fam. ori art.64 alin.(1) sau, în special, alin.(3) C.fam., **nu însă şi art.64 alin.(2) C.fam., deoarece acesta din urmă stabileşte competența de modificare a numelui de familie în favoarea instanței judecătoreşti**]. *În lipsa unui text de lege expres, **nu s-ar putea admite** ca instanța să încuviințeze copilului purtarea, în continuare, a numelui de familie al celui care a tăgăduit paternitatea; **când legiuitorul a dorit să ofere posibilitatea menținerii numelui de familie, deşi schimbarea intervenită în starea civilă ar trebui să atragă modificarea numelui de familie, a prevăzut în mod expres aceasta** (spre exemplu, în cazul divorțului).*[137]

De lege ferenda*, se sugerează că, **în cazul admiterii acțiunii în tăgăduirea paternității, copilul să poarte numele mamei dobândit de aceasta prin filiație** (numele de fată, atunci când soții au un nume*

[136] I.P.FILIPESCU, A.I. FILIPESCU – *Tratat de dreptul familiei*, ediția a VII-a, Ed. All Beck, Bucureşti, 2002, p.342.

[137] G. BOROI – Op.cit., 2002, p.328; 2008, p. 436-437.

*comun). Aceasta, pentru că, **deşi paradoxal**, prin admiterea acțiunii în tăgăduirea paternității, copilul devine din afara căsătoriei (**şi acest lucru este de necontestat**), totuşi, această împrejurare importantă atât în viața soțului mamei, cât şi a copilului nu este evidențiată prin numele său; **purtarea în continuare a aceluiaşi nume este pur şi simplu împotriva realității**. Pentru cei din jur se creează **aparența** că respectivul copil îl are drept tată pe soțul mamei, **deşi nu acesta este adevărul**. Este, apoi, foarte posibil ca, în timp, această aparență să nu convină nici chiar copilului. De altă parte, **nu este deloc în interesul copilului ca, pe parcursul existenței sale, să sufere mai multe schimbări de identitate** şi nici ca el să nu aibă acelaşi nume cu mama sa. Ori, în urma tăgăduirii paternității, devine extrem de posibilă desfacerea căsătoriei prin divorț când, de regulă, mama sa va reveni la numele stabilit prin filiație (şi oricum numele de familie dobândit de ea prin căsătorie trebuie privit ca un **nume de folosință"**[138]).*

Pentru **ipoteza tăgăduirii paternității copilului din căsătorie, până în prezent** s-a apreciat că **nu există, practic, un text expres**, ceea ce a condus la **soluții diferite în doctrină şi practică**.[139]

În ce ne priveşte, având în vedere, pe de o parte, că nu este totuşi vorba despre stabilirea numelui de familie, ci de **modificarea** acestuia, iar, pe de altă parte, eventualele inconveniente de ordin procesual, apreciem că **însăşi instanța care admite acțiunea în tăgăduirea paternității se va pronunța şi asupra modificării numelui copilului**. *Împrejurarea că art.60 alin.(2) din Legea nr.119/1996,* republicată*, prevede că soluționarea cererii de **modificare** a actelor de stare civilă şi a mențiunilor înscrise pe acestea este de **competența judecătoriei în a cărei rază teritorială se află domiciliul sau sediul celui ce formulează cererea** nu este de natură să ducă la concluzia că în toate cazurile (spre exemplu, în privința modificării numelui de familie, **modificare ce ar conduce la modificarea mențiunii referitoare la nume din actul de stare***

---

[138] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.140.

[139] - GH. BELEIU – Op.cit., p.407. Pentru amănunte, a se vedea I.P. FILIPESCU – *Tratat de drept al familiei*, 1993, p.341-344.
- Prin **Legea nr. 288/2007** (M.Of. nr. 749/05.11.2007) au fost aduse unele **modificări** şi completări Codului familiei. Una dintre acestea vizează **art.54**, la alin.(2) stipulându-se că: „Acțiunea în tăgăduirea paternității **poate fi pornită de oricare dintre soți, precum şi de către copil**; ea **poate fi continuată de** către **moştenitori**".

civilă**) competența aparține numai acestei instanțe judecătoreşti, deoarece textul de lege menționat presupune că a intervenit deja schimbarea în starea civilă a persoanei şi, odată cu aceasta, în ceea ce ne interesează acum, modificarea numelui de familie. În alte cuvinte**, art.60 alin.(2) din Legea nr.119/1996, republicată, nu vizează decât modificarea actelor de stare civilă şi a mențiunilor înscrise pe acestea**, iar, ca orice normă specială, **este de strictă interpretare şi aplicare;[140] de altfel, **din punct de vedere procesual, modificarea numelui de familie reprezintă un *aspect accesoriu* tăgăduirii paternității**, aşa încât, în vederea stabilirii competenței, urmează a se recurge la art.17 C.proc.civ., potrivit căruia „**cererile accesorii şi incidentale sunt în căderea instanței competente să judece cererea principală**”.[141]

Mai este de reținut că, **deşi** hotărârea judecătorească prin care s-a admis acțiunea în tăgăduirea paternității produce, în principiu, **efecte retroactive** (*ex tunc*), totuşi, **în privința numelui de familie al copilului, modificarea se va produce numai pentru viitor** (*ex nunc*), deoarece **purtarea numelui de familie în trecut este un fapt ireversibil**.[142]

3.2.4. ADMITEREA ACŢIUNII ÎN CONTESTAREA SAU ÎN DECLARAREA NULITĂŢII RECUNOAŞTERII DE FILIAŢIE, ADMITEREA ACŢIUNII ÎN CONTESTAREA FILIAŢIEI FAŢĂ DE MAMĂ, ADMITEREA ACŢIUNII ÎN CONTESTAREA EXISTENŢEI ÎMPREJURĂRILOR CARE SĂ FACĂ APLICABILĂ PREZUMŢIA DE PATERNITATE

Dacă recunoaşterea[143] voluntară de filiație nu corespunde adevărului, **orice persoană interesată** poate să o conteste [**art.49 C.fam**. pentru contestarea **recunoaşterii de maternitate** şi **art.58**

---

[140] G. BOROI – Op.cit., 2002, p.329; 2008, p.437.

[141] Ibidem 139.

[142] Ibidem 139.

[143] Ni se spune că instituția **recunoaşterii**, în ce o priveşte pe mamă, îşi are originea într-un edict al lui Henric al II-lea (1556) care le obliga pe mame să declare sarcina lor pentru ca nu cumva copilul ce se va naşte să moară nebotezat, sub pedeapsa capitală. Până la această dată era cunoscută numai recunoaşterea tatălui (N. TITULESCU – *Divorțul*, Ed. Presa Universitară Română, Timişoara, 2002, p.123 din cursul *Drept civil. Persoanele,* din 1918 – menționate de O. UNGUREANU, C. JUGASTRU, în Op.cit., p.140).

alin.(1) C.fam. pentru contestarea recunoaşterii de paternitate]. Acțiunea în contestarea recunoaşterii de maternitate sau, după caz, de paternitate **nu trebuie confundată cu acțiunea în declararea nulității recunoaşterii de filiație** (de maternitate sau, după caz, de paternitate), ***aceasta din urmă putându-se exercita atunci când recunoaşterea voluntară de filiație nu s-a făcut cu respectarea condițiilor de fond sau de formă prevăzute de lege***. Deşi este vorba despre **acțiuni în justiție diferite**, totuşi, **în caz de admitere**, **ambele** acțiuni produc **aceleaşi efecte** în ceea **ce priveşte numele de familie al copilului**.

Admiterea acțiunii în contestarea sau declararea nulității recunoaşterii de filiație are drept consecință **o schimbare în starea civilă a copilului**, acesta din urmă DEVENIND, după caz, **fie copil din afara căsătoriei** cu filiația stabilită față de un părinte, **fie copil născut din părinți necunoscuți**, **fie**, în mod excepțional, **copil cu filiația stabilită față de ambii părinți** (spre exemplu, dacă un copil născut din părinți necunoscuți a fost recunoscut de un bărbat, iar, după aceea, şi-a stabilit filiația față de o femeie care, la data naşterii copilului respectiv, era căsătorită cu un alt bărbat decât cel care a făcut recunoaşterea voluntară de paternitate).[144] *S-a arătat că, atunci când un copil şi-a stabilit paternitatea prin recunoaştere, iar, ulterior, îşi stabileşte paternitatea prin hotărâre judecătorească față de un alt bărbat, această hotărâre judecătorească îndeplineşte **şi funcția de contestare a recunoaşterii voluntare de paternitate***.[145]

Atunci când copilul a avut numele de familie al celui ce îl recunoscuse **va interveni o modificare a numelui de familie al copilului**, aplicându-se, în mod corespunzător, **una din regulile** pe care le-am analizat **la stabilirea numelui de familie**. Aşadar: **în cazul în care copilul devine copil cu filiația stabilită față de un părinte**, el va lua numele de familie pe care acest părinte îl avea în momentul naşterii copilului; **dacă devine copil născut din părinți necunoscuți, reia numele de familie stabilit de autoritatea administrativă** sau, în cazul în care recunoaşterea fusese făcută înainte de stabilirea numelui în condițiile art.2 alin.(3) din O.G. nr.41/2003 şi art.24 din Legea nr.119/1996, **copilul va lua numele de familie hotărât prin dispoziția primarului**; în cel de-al treilea caz menționat mai sus, se

[144] G. BOROI – Op.cit., 2002, p.329; 2008, p.438.
[145] I.P. FILIPESCU – Op.cit., p.338.

vor aplica, *prin asemănare*, dispoziţiile înscrise în art.62 C.fam. şi în art.18 alin.(3) din Legea nr.119/1996.[146]

Asupra modificării numelui de familie **se va pronunța, în principiu, instanța** care a admis acțiunea în contestarea recunoaşterii de filiație. Totuşi, apreciem că, în cazul în care recunoaşterea contestată sau anulată a fost făcută **înainte** de stabilirea numelui de familie al copilului în condițiile art.2 alin.(3) din O.G. nr.41/2003 şi art.24 din Legea nr.119/1996, republicată, iar, **după admiterea acțiunii**, copilul **devine născut din părinți necunoscuți**, numele lui va fi determinat prin **dispoziția scrisă a primarului**, iar **numai modificarea mențiunii corespunzătoare din actul de stare civilă** se va face **în baza unei hotărâri judecătoreşti** definitive şi irevocabile.

Şi în ipoteza admiterii acțiunii în contestarea recunoaşterii de filiație sau în declararea nulității recunoaşterii de filiație, **deşi schimbarea stării civile a copilului se produce cu efect retroactiv**, **modificarea** numelui de familie al copilului **se va produce numai pentru viitor, dată fiind imposibilitatea obiectivă a retroactivității sub acest aspect**.[147]

Lucrurile se prezintă **asemănător şi în cazul admiterii acțiunii în contestarea filiației față de mamă** atunci când filiația rezultă din certificatul de naştere, **fără însă a exista o folosință a stării civile** conformă cu acest certificat, **precum şi în cazul admiterii acțiunii în contestarea existenței împrejurărilor care să facă aplicabilă prezumția de paternitate**. *Ca efect al admiterii acțiunii în contestarea paternității,* ***copilul va păstra ori****, după caz,* ***va lua numele de familie pe care mama l-a avut în momentul naşterii lui***.[148]

3.3. MODIFICAREA NUMELUI DE FAMILIE DETERMINATĂ DE INSTITUŢIA ADOPŢIEI

Cât priveşte incidența instituției adopției asupra modificării numelui de familie, este necesar să avem în vedere nu numai

[146] G. BOROI – Op.cit., 2002, p.330; 2008, p. 438.
[147] G. BOROI – Op.cit., 2002, p.330; 2008, p. 438-439.
[148] Trib.jud.Bacău, dec.civ. nr.849/1978, *R.R.D.*, nr.2/1979, p.61; G. BOROI - Op.cit., 2002, p.330; 2008, p. 439.

încuviințarea adopției, ci şi *desfacerea* adopției, precum şi *declararea nulității* (desființarea) adopției.

3.3.1. ÎNCUVIINŢAREA ADOPŢIEI

Ca şi reglementarea anterioară (O.U.G. nr.25/1997), noua Lege nr.273/2004 privind regimul juridic al adopției reglementează un singur fel de adopție, respectiv **adopția cu efecte depline** (art.1 şi 50), adică adopția cu efectele unei filiații fireşti.[149]

Schimbarea stării civile determinată de încuviințarea adopției are incidență **şi asupra numelui de familie al celui adoptat**. Astfel, potrivit art.53 alin.(1) din Legea nr.273/2004 privind regimul juridic al adopției, **„adoptatul dobândeşte prin adopție numele adoptatorului"**, iar în conformitate cu alin.(2) „Dacă adopția se face de către soți ori de către soțul care adoptă copilul celuilalt soț, iar soții au nume comun, adoptatul va purta acest nume. În cazul în care soții nu au nume de familie comun, ei sunt obligați să declare instanței judecătoreşti care încuviințează adopția numele pe care adoptatul urmează să-l poarte." În caz de neînțelegere, va decide instanța [art.62 alin.(2) C.fam., **aplicabil prin analogie**]. În toate cazurile, hotărârea de încuviințare a adopției va trebui să arate numele de familie pe care adoptatul urmează să îl poarte.[150]

Deşi textul nu menționează în mod expres, apreciem că, în cazul soților adoptatori care nu au un nume de familie comun, adoptatul va lua **fie** numele de familie **al unuia dintre adoptatori**, **fie** numele lor **reunite** (în ambele situații, este vorba despre *numele de familie al adoptatorilor din momentul încuviințării adopției*, iar nu de un alt nume de familie, străin de cel al adoptatorilor sau alcătuit din numele unuia dintre adoptatori şi un alt nume. *În reglementarea anterioară (Legea nr.11/1990), în cazul **adopției cu efecte restrânse** (care însă nu a mai fost menținută nici în reglementarea care i-a urmat – O.U.G. nr.25/1997 –, şi nici în cea actuală), exista posibilitatea încuviințării ca adoptatul să continue a purta vechiul său nume de familie, adăugându-l la cel dobândit prin adopție*.[151]

---

[149] GH. BELEIU – Op.cit., 2005, p.407-408. Cu privire la noua reglementare, vezi MARIETA AVRAM – *Noul regim juridic al adopției în cadrul Legii nr.273/2004*, în „Curierul judiciar", nr.2/2005, p.63-93.

[150] GH. BELEIU – Op.cit., 2005, p.408.

[151] G. BOROI – Op.cit., 2002, p.331; 2008, p.439.

Conform prevederilor art.53 alin.(3) din Legea nr.273/2004: „Pentru motive temeinice, instanța, încuviințând adopția, **la cererea adoptatorului sau familiei adoptatoare** şi **cu consimțământul copilului care a împlinit vârsta de 10 ani**, poate dispune schimbarea **prenumelui** copilului adoptat."[152]

***În literatura de specialitate**, până la reglementarea actuală, s-a arătat că soțul adoptat **rămâne** cu numele de familie comun, nedobândind numele de familie al adoptatorului, însă, în cazul în care celălalt soț consimte, soțul adoptat **poate** dobândi numele de familie al adoptatorului*.[153]

Aceasta şi ca urmare a faptului că art.28 alin.(1) C.fam. prevede că „soții sunt obligați să poarte în timpul căsătoriei numele comun declarat".

Art.80 lit.e) din Metodologia pentru aplicarea unitară a dispozițiilor Legii nr.119/1996 precizează că **adopția unei persoane căsătorite nu implică şi modificarea numelui de familie al soției/soțului sau al copiilor celui adoptat**; în astfel de situații, **cei interesați pot solicita schimbarea numelui de familie pe cale administrativă**. *Art.28 alin.(2) C.fam., care, deşi se referă la schimbarea numelui de familie pe cale administrativă, îşi va găsi aplicare, pentru **identitate de rațiune**, şi în cazul modificării numelui de familie*.[154]

---

[152] *- Acesta este un **element de noutate** adus de actuala reglementare în materie de adopție.*
*- De asemenea, un **alt element de noutate** este cel adus de art.53 alin.(4) al Legii nr.273/2004, conform căruia: „În cazul adopției unei persoane căsătorite care poartă un **nume comun** în timpul căsătoriei, soțul adoptat **poate primi** în timpul căsătoriei **numele adoptatorului, cu consimțământul celuilalt soț**, acordat **în fața instanței** care încuviințează adopția."(subl.ns.).*Rezultă din interpretarea acestei dispoziții faptul că adoptatul dispune de libertatea de a alege între a păstra numele de familie comun sau a primi numele adoptatorului, această din urmă posibilitate fiind însă condiționată de acordarea consimțământului celuilalt soț, act ce trebuie realizat în fața aceleiaşi instanțe care încuviințează adopția, găsindu-şi astfel aplicare şi prevederile art. 17 C. proc. civ. (G. BOROI – Op.cit., 2008, p.440).

[153] I.P. FILIPESCU, A.I. FILIPESCU– Op.cit.,2002, p.44 şi p.441. A se vedea şi I. DELEANU – *Notă la sent.civ. nr.515 din 16 iunie 1966 a Trib.rai.Gherla*, în *R.R.D.* nr.4/1967, p.144; D. LUPULESCU – Op.cit., 1982, p.36.

[154] G. BOROI – Op.cit.,2002, p 331; 2008, p.440.

3.3.2. ÎNCETAREA ADOPŢIEI

Adopția încetează, conform prevederilor art.54 din Legea nr.273/2004, prin **desfacere** sau ca urmare a **declarării nulității** acesteia.

a) **DESFACEREA ADOPȚIEI**

În art.55 din Legea nr.273/2004, se prevede că adopția se desface în cazul prevăzut la art.7 alin.(3) lit.a), respectiv atunci când **adoptatorul** sau **soții adoptatori au decedat**. În cazul încuviințării unei noi adopții, pentru această situație, adopția anterioară se consideră desfăcută pe data rămânerii irevocabile a hotărârii judecătoreşti de încuviințare a noii adopții. Prin urmare, în caz de desfacere a adopției urmată de încuviințarea uneia noi, sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, dispozițiile privitoare la încuviințarea adopției, inclusiv cele referitoare la numele pe care urmează să îl primească adoptatul ca efect al noii adopții (art.53 din Legea nr.273/2004).[155]

Este de reținut că art.27 alin.(1) din O.U.G. nr.25/1997 a abrogat expres şi direct dispozițiile Capitulului III – „Adopția" – al titlului II din Codul familiei, deci şi art.83 partea a II-a, care, în caz de desfacere a adopției, **permitea instanței** judecătoreşti **să încuviințeze,** pentru motive temeinice, **păstrarea** de către adoptat a **numelui de familie dobândit prin adopție;** prin urmare, trebuie să admitem că, **în actuala reglementare, instanța judecătorească nu mai are această posibilitate**. Totuşi, nu este exclusă o eventuală schimbare pe cale administrativă a numelui de familie.[156] *În actuala reglementare a schimbării numelui pe cale administrativă, dacă s-a desfăcut adopția unei persoane căsătorite care are copii minori şi revine la numele anterior, aceasta poate cere să poarte numele pe care l-a avut la data adopției; din nou* ***interesul copiilor minori primează****.* Per a contrario*, adică în situația în care s-a desfăcut adopția unei persoane căsătorite care însă nu mai are copii minori, ea nu va mai putea să ceară să revină la numele de familie dobândit prin adopție*.[157]

Se observă însă că, în această privință, ***soluția legislativă actuală nu este cea mai practică***[158] (subl.ns.).

---

155 GH. BELEIU – Op.cit., 2005, p.408; G. BOROI – Op.cit., 2008, p.440
156 G. BOROI – Op.cit., 2002, p.331-332.
157 O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.142.
158 G. BOROI – Op.cit., 2002, p.332; 2008, p. 440.

b) **NULITATEA ADOPȚIEI**

Conform art.59 alin.(1) din Legea nr.273/2004, în situația încetării adopției ca urmare a declarării nulității acesteia, adoptatul **redobândeşte** numele de familie avut înainte de încuviințarea adopției. **Deşi**, în principiu, **nulitatea retroactivează**, în privința numelui de familie **efectele se vor produce numai pentru viitor**, dat fiind **caracterul ireversibil** al purtării numelui de familie luat ca urmare a încuviințării adopției lovite de nulitate.[159]

3.4. MODIFICAREA NUMELUI DE FAMILIE DETERMINATĂ DE INSTITUŢIA CĂSĂTORIEI

Modificarea numelui de familie poate să intervină sau, după caz, intervine ca efect al *încheierii căsătoriei*[160], al *divorțului*, precum şi al *declarării nulității căsătoriei*. În schimb, **încetarea căsătoriei prin decesul unuia dintre soți nu atrage niciodată modificarea numelui de familie al soțului ce a rămas în viață**.[161]

3.4.1. ÎNCHEIEREA CĂSĂTORIEI

Cât priveşte incidența încheierii căsătoriei asupra numelui de familie, reținem că, potrivit art.27 C.fam., „la încheierea căsătoriei, viitorii soți vor declara, în fața delegatului de stare civilă, numele pe care s-au învoit să-l poarte în căsătorie. Soții **pot să-şi păstreze numele lor dinainte de căsătorie, să ia numele unuia sau altuia dintre ei sau numele lor reunite**."[162]

---

[159] Ibidem 158.

[160] Această situație este relevantă pentru analiza pe care o realizăm, asupra drepturilor copilului, deoarece în temeiul **art.4 C.fam**., **aşa cum a fost modificat şi completat prin Legea nr.288/2007,** „(1) Vârsta minimă de căsătorie este de optsprezece ani. (2) Pentru **motive temeinice, minorul** (şi bărbatul şi femeia – subl.ns.) **care a împlinit vârste de şaisprezece ani** se poate căsători în temeiul unui **aviz medical**, cu **încuviințarea părinților** săi ori după caz, **a tutorelui şi cu autorizarea direcției generale de asistență socială şi protecția copilului** în a cărei rază teritorială are domiciliul" (*subl.ns*.).

[161] G. BOROI – Op.cit., 2008, p.440 – 441.

[162] Referitor la reunirea numelor de familie, se pune întrebarea *de lege ferenda* dacă nu cumva această variantă ar deveni impracticabilă datorită amplificării numelui astfel rezultat din generație în generație; se consideră că această posibilitate ar

(continuare în pag. următoare)

După cum se observă, **schimbarea stării civile prin căsătorie** *nu implică automat* **şi modificarea numelui de familie**. Nu va interveni nici o modificare a numelui de familie dacă viitorii soți se înțeleg să-şi păstreze numele de familie dinaintea căsătoriei. Dacă viitorii soți se hotărăsc să poarte în căsătorie un nume de familie comun, va opera o modificare a numelor de familie pentru ambii numai atunci când ei decid ca numele de familie comun să fie format din numele lor reunite, iar când numele de familie comun constă în numele unuia dintre ei, îşi va modifica numele de familie doar soțul care ia numele celuilalt.

Aşa cum se subliniază constant în doctrină, posibilitățile enumerate de art.27 C.fam. sunt limitative. *Deci, nu ar fi posibil ca unul dintre soți să îşi menționă numele de familie avut anterior încheierii căsătoriei, iar celălalt soț să ia numele de familie reunite*[163]*; de asemenea,* ***soții nu pot lua ca nume de familie comun un nume pe care nici unul dintre ei nu îl avea în momentul efectuării declarației*** *cu privire la numele de familie ce va fi purtat în căsătorie (chiar dacă ar fi vorba despre un nume de familie pe care unul dintre viitorii soți l-a avut anterior, dar pe care nu îl are în momentul respectiv)*.[164]

De altfel, art.41 din Metodologia pentru aplicarea unitară a dispozițiilor Legii nr. 119/1996 precizează că: „odată cu depunerea declarației sau ulterior, până la încheierea căsătoriei, viitorii soți declară, în fața ofițerului de stare civilă, numele de familie pe care s-au învoit să-l poarte în căsătorie, potrivit dispozițiilor Codului familiei. Dacă **înțelegerea** referitoare la numele de familie a intervenit **după depunerea declarației, dar înainte de a se încheia căsătoria**, această înțelegere se consemnează într-o **declarație scrisă, separat**, care **se anexează** la declarația inițială."

După încheierea căsătoriei, **alegerea numelui de familie** care va fi purtat în timpul căsătoriei **devine irevocabilă**[165], în sensul că **soții sunt obligați** să poarte în timpul căsătoriei numele de familie pe care l-au

---

(continuare din pag. precedentă)

trebui suprimată într-o nouă reglementare (O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.143; I. ALBU – *Căsătoria în dreptul român*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1988, p.96).

163 Trib.supr., col.civ., dec. nr.1254/1956, în *Repertoriu 1952-1965*, p.13, nr.5; În noul Cod civil (art. 282 teza a II-a) se prevede că „ un soț poate să îşi păstreze numele de dinaintea căsătoriei, iar celălalt să poarte numele lor reunite."

164 G. BOROI – Op.cit., 2002, p.332;2008, p.441; GH. BELEIU – Op.cit., 2005, p.409.

165 În acest sens, a se vedea dec.civ. nr.885/1985 a Trib.jud. Hunedoara, în *R.R.D.* nr.6/1986, p.70.

declarat. *Această obligativitate nu se opune posibilității de a solicita schimbarea numelui de familie pe cale administrativă, dar, dacă soții au luat un nume de familie comun, unul dintre ei va putea cere schimbarea pe cale administrativă numai cu consimțământul celuilalt soț.*[166]

3.4.2. DESFACEREA CĂSĂTORIEI PRIN DIVORŢ

Dacă la încheierea căsătoriei soții şi-au păstrat numele de familie, desfacerea respectivei căsătorii prin divorţ nu va avea vreun efect asupra numelui de familie al foştilor soți. În cealaltă ipoteză (când, la încheierea căsătoriei, soții au luat un nume de familie comun), se va pune însă problema modificării numelui de familie ca efect al divorțului.

Art.40 alin.(1) C.fam. prevede că „la desfacerea căsătoriei prin divorţ, soții se pot învoi ca soțul care, potrivit art.27, a purtat în timpul căsătoriei numele de familie al celuilalt, să poarte acest nume şi după desfacerea căsătoriei". Cel de-al doilea alineat al aceluiaşi articol stabileşte că: „instanța judecătorească va lua act de această învoială prin hotărârea de divorţ. Instanța, pentru motive temeinice, **poate** să încuviințeze acest drept **chiar în lipsa învoielii între soți**." În sfârşit, art.40 alin.(3) C.fam. dispune că „dacă nu a intervenit o învoială sau dacă instanța nu a dat încuviințarea, **fiecare dintre foştii soți va purta numele ce avea înainte de căsătorie**".[167]

Se observă că **regula în materie** este stabilită de **art.40 alin.(3) C.fam.**,[168] deci, în principiu, **schimbarea stării civile ca efect al desfacerii căsătoriei prin divorţ atrage modificarea numelui de familie**, fie al unuia dintre foştii soți (cel care şi-a modificat numele de familie la încheierea căsătoriei, luând numele de familie al celuilalt soț), fie al ambilor (dacă, la încheierea căsătoriei, soții au luat, ca nume de

---

166 G. BOROI – Op.cit., 2002, p.333; 2008, p .441.

167 - Pentru jurisprudență, a se vedea dec.nr.1467/1980 a S.civ. a fostului T.S., în C.D. pe 1980, p.115-116. Vezi şi F. POPESCU – *Cu privire la admisibilitatea cererii soțului, care a purtat în timpul căsătoriei numele celuilalt soț, de a reveni la numele avut înainte de căsătorie, formulată pe cale principală, ulterior pronunțării divorțului*, în *Dreptul* nr.1/2001, p.74-77.
- După divorţ, foştii soți revin la numele de familie pe care l-au avut în momentul căsătoriei, fără a distinge dacă acest nume a fost dobândit dintr-o căsătorie anterioară sau prin efectul filiației (Trib.supr., col.civ., dec. nr.1398/1963, în J.N. nr.7/1964, p.163).

168 C. STĂTESCU – Op.cit., p.129; E. LUPAN, D. POPESCU – Op.cit., p.109; T. POP – Op.cit., p.94.

familie comun, un nume format din reunirea numelor lor de familie avute anterior). **Primele două alineate ale articolului menționat** stabilesc **excepția în materie**, care constă în purtarea numelui de familie al celuilalt soț şi după desfacerea căsătoriei prin divorț, fie **în temeiul învoielii** foştilor soți, fie **în baza încuviințării instanței**.

Se apreciază că învoiala soților sau încuviințarea instanței poate să intervină nu numai atunci când unul dintre soți a purtat în timpul căsătoriei numele de familie al celuilalt soț, ci, pentru identitate de rațiune, şi în cazul când soții au luat, ca nume de familie comun, numele lor de familie reunite.[169]

În legătură cu învoiala soților, la care se referă art.40 alin.(1) C.fam., s-a arătat că aceasta nu poate avea ca obiect decât dreptul pentru soțul divorțat **de a păstra exact acel nume de familie pe care îl purta în timpul căsătoriei**, nefiind posibil să se convină ca, după divorț, să se revină la numele de familie avut anterior căsătoriei, la care să se adauge numele de familie purtat în timpul căsătoriei.[170]

Mai trebuie reținut că este necesar ca **învoiala soților** să intervină **înainte de desfacerea căsătoriei prin divorț**, şi nu după acest moment, iar instanța care va pronunța divorțul **doar va lua act de învoiala** respectivă şi o va consemna în hotărâre. *S-a decis ca instanța (de divorț) nu poate să respingă cererea prin care i se solicită să ia act de învoiala soților ca acel soț care şi-a modificat numele de familie la încheierea căsătoriei să poarte acest nume de familie şi după divorț*.[171] *Însă, cererea prin care, **după** desfacerea căsătoriei prin divorț, se solicită instanței să ia act de învoiala foştilor soți cu privire la numele de familie, se va respinge ca inadmisibilă*.[172]

Cât priveşte noțiunea de „motive temeinice" care să justifice [desigur, în lipsa învoielii despre care vorbeşte art.40 alin.(1) C.fam.], încuviințarea, de către instanță, a purtării şi după divorț a numelui de familie dobândit prin încheierea căsătoriei, este de observat că legea nu precizează în ce ar consta aceste **motive**, care, deci, sunt lăsate **la aprecierea instanței**. *În acest sens, s-a decis că prin noțiunea de motiv temeinic, la care se referă art.40 alin.(2) C.fam., **urmează a se înțelege acel interes ce ar fi vătămat prin modificarea numelui de familie purtat** de soți în timpul*

[169] G. BOROI – Op.cit., 2002, p.333; 2008, p. 442.
[170] Trib.Supr., col.civ., dec. nr.30/1961, în *Repertoriu 1952-1965*, p.39, nr.113; C. STĂTESCU – Op.cit., p.130-131; GH. BELEIU – Op.cit., 1982, p.233.
[171] C.S.J., s.civ., dec. nr.609/1963, în revista *Dreptul*, nr.12/1993, p.87.
[172] G. BOROI – Op.cit., 2002, p.333; 2008, p. 443.

căsătoriei, interes care poate să fie nu numai moral, ci şi material.[173] *Spre exemplu, s-a decis că în cazul în care, în timpul căsătoriei, soția a desfăşurat o bogată activitate ştiințifică şi a semnat cu numele de familie dobândit prin căsătorie lucrări ştiințifice care au apărut în publicații de circulație internă şi internațională, aceasta* ***constituie un motiv temeinic*** *pentru a i se încuviința, în caz de opunere din partea soțului, să poarte şi după desfacerea căsătoriei acel nume de familie*.[174] *În schimb, avându-se în vedere caracterul de excepție al art.40 alin.(2) C.fam., s-a decis că,* ***în lipsa învoielii părților, instanța nu poate încuviința*** *purtarea de către soție a numelui de familie dobândit prin încheierea căsătoriei, atunci când aceasta se solicită pentru ca soția să poarte în continuare acelaşi nume de familie cu cel al copilului rezultat din căsătoria respectivă*.[175]

Referitor la sfera de aplicare a excepției prevăzute de art.40 alin.(2) C.fam., mai subliniem că **numai** instanța de divorț şi numai **odată** cu pronunțarea divorțului poate să încuviințeze păstrarea numelui de familie dobândit prin încheierea căsătoriei ce urmează a se desface, însă **numai în măsura în care soțul interesat a formulat o cerere** în acest sens, iar **nu şi din oficiu**. Nu există posibilitatea pentru cel interesat de a solicita păstrarea numelui de familie dobândit prin încheierea căsătoriei după ce căsătoria respectivă a fost desfăcută prin divorț.[176] *Aşadar, sub aspect procesual, cererea de încuviințare a purtării numelui dobândit prin încheierea căsătoriei şi după desfacerea acelei căsătorii prin divorț* ***poate exista numai în calitate de cerere accesorie****, fiind inadmisibilă dacă se formulează pe cale principală*.[177]

Prin urmare, dacă nu s-a formulat o cerere prin care se solicită menținerea numelui de familie dobândit la încheierea căsătoriei şi, desigur, nici o cerere prin care se solicită să se ia act de învoiala soților, **instanța de divorț este obligată să dispună**, chiar **şi din**

---

[173] Trib.Supr., s.civ., dec. nr.1467/1980, în *Repertoriu 1980-1985*, p.30, nr.73.

[174] C.A. Bucureşti, s. a IV-a civ., dec.nr.727/1996, în *Culegere de practică judiciară civilă 1993-1998*, p.111.

[175] C.A. Bucureşti, s. a IV-a civ., dec.nr.643/1998, în *Culegere de practică judiciară civilă 1993-1998*, p.110; dec. nr. 2883/1999, în Culegere de practică judiciară civilă 1999, p. 407 (în sens contrar, C.A. Braşov, dec. civilă nr. 772/R/1998, în Culegere de practică judiciară 1994 -1998, p 74). În acelaşi sens, a se vedea: C. TURIANU – *Înțelesul noțiunii „motive temeinice" care justifică păstrarea numelui purtat în timpul căsătoriei*, în *Dreptul* nr.9/1992, p.68; GH. DOBRICAN – *Notă la dec.civ. nr.795/1989 a Trib. Bucureşti*, în *Dreptul* nr.7/1990, p.84.

[176] Trib.Supr., col.civ., dec. nr.1587/1956, în *Culegere de decizii 1956*, vol.1, p.402.

[177] G. BOROI – Op.cit., 2002, p.334; 2008, p. 443; D. LUPULESCU, A.M. LUPULESCU - Op.cit, 2003, p. 84.

oficiu, revenirea la numele de familie avut anterior încheierii căsătoriei.[178] Soluția îşi are justificarea în regula cuprinsă în art.40 alin.(3) C.fam.

Unele **precizări** sunt însă necesare în legătură cu noțiunea de „numele ce avea înainte de încheierea căsătoriei", utilizată de art.40 alin.(3) C.fam. Este vorba despre numele de familie care a fost modificat ca urmare a încheierii căsătoriei ce se desface prin divorț, deci despre numele de familie purtat în momentul efectuării declarației ce a precedat încheierea căsătoriei respective, iar nu de un alt nume de familie purtat anterior. Spre exemplu, dacă mai înainte de încheierea căsătoriei ce se desface prin divorț, un soț a purtat numele de familie al fostului soț dintr-o căsătorie anterioară încetată prin deces ori desfăcută prin divorț, atunci el va lua acel nume de familie, iar nu pe cel care l-a avut înainte de încheierea primei căsătorii.[179]

Desigur că, dacă în timpul căsătoriei, soțul şi-a schimbat pe cale administrativă numele de familie dobândit la încheierea acelei căsătorii sau dacă acest nume de familie a fost modificat prin adopție (în ambele cazuri, **cu consimțământul celuilalt soț**), nu mai există nici o justificare pentru revenirea la numele de familie avut anterior căsătoriei.[180]

O problemă înfățişată în **literatura juridică** a fost aceea **dacă soția** care a obținut încuviințarea fostului soț ori a instanței de judecată de a purta după divorț numele soțului (adică numele comun dobândit din căsătorie) **ar putea, în caz de recăsătorire, să adopte acest nume ca nume comun cu noul ei soț**. Unii autori apreciază că răspunsul trebuie să fie **negativ**[181], deoarece consimțământul fostului soț ori încuviințarea instanței, prin care se derogă de la regulă, trebuie să fie interpretat, ca orice excepție, adică în mod restrictiv, adică să se refere doar la păstrarea de către fosta soție a numelui comun purtat în căsătorie şi nu la transmiterea acestui nume către o terță persoană[182],

---

178 G. BOROI – Op.cit., 2002, p.334; 2008, p. 444.

179 Trib.Supr., s.civ., dec. nr.1398/1963, în *Repertoriu 1952-1965*, p.40, nr.116.

180 G. BOROI – Op.cit., 2002, p.334; 2008, p. 444; Trib.Supr., s.civ., dec. nr.1116/1979, în *Repertoriu 1975-1980*, p.25, nr.63.

181 A se vedea: I.P. FILIPESCU, A.I. FILIPESCU – Op.cit., p.44; TR. IONAŞCU – *Numele şi domiciliul persoanei fizice în lumina recentei legislații a R.P.R.*, în *A.U.B.* nr.6/1956, p.67; A. BACACI, V. DUMITRACHE, C.HAGEANU – Op.cit., p.41-42, p.146; GH. BELEIU – Op.cit., 1999, p.361; T. POP – Op.cit., p.96; C.BÂRSAN – *Notă la dec.civ. nr.755/1968 a Trib.supr.*, în *R.R.D.* nr.5/1969, p.142-147.

182 O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.146.

fiind vorba despre un drept strict personal care nu poate fi transmis. S-a apreciat ca fiind în afara oricărei discuții faptul că învoiala soților sau încuviințarea instanței privind menținerea numelui de familie din timpul căsătoriei pentru unul dintre soți există **numai în cazul desfacerii căsătoriei prin divorț**.[183]

Totodată, se menționează că nu trebuie omis faptul că legiuitorul a voit ca **numele comun să se folosească numai atât timp cât durează căsătoria şi câtă vreme partenerii au calitatea de soți**, şi nu după, când s-ar crea confuzii în privința stărilor civile şi când ei au devenit străini.[184]

- Pentru opinia că **soțul supraviețuitor** sau **cel divorțat** care **a rămas cu numele comun** dobândit la încheierea căsătoriei v**a putea conveni cu soțul dintr-o nouă căsătorie să poarte în viitor numele ales de ei în aceleaşi condiții ca orice persoană,** *la care ne raliem*, considerăm că soluția se sprijină pe argumentul că **nu există nici un text de lege care să limiteze dreptul soțului supraviețuitor de a purta acest nume**, precum şi pe caracterele juridice de *legalitatea* numelui şi pe *intangibilitatea* lui. Menționăm că **soluția în sens negativ** este tributară unei reglementări mai vechi, în care văduva păstra numele de familie al soțului după decesul acestuia, însă, dacă se recăsătorea, îl pierdea, **dar aceasta numai datorită faptului că, în sistemul Legii din 18 martie 1895, femeia care se căsătorea era *obligată* să ia numele de familie al soțului**.[185]

3.4.3. NULITATEA CĂSĂTORIEI

Efectul nulității căsătoriei asupra numelui de familie constă în **revenirea** la numele de familie purtat anterior încheierii căsătoriei desființate. Nu mai există însă cele două posibilități prevăzute de art.40 alin.(1) şi (2) C.fam. pentru ipoteza divorțului, întrucât aceste două dispoziții legale, stabilind **excepții de la regula modificării**

---

183 Ibidem 182.

184 **Jurisprudența franceză**, chiar şi în lipsa unui text de lege, a considerat că acordul dat de către soț cu privire la folosința numelui său de către fosta soție trebuie să fie considerat **caduc** prin efectul recăsătoriei acestea (T.G.I., Paris, 10 febr. 1981, în *Code civile*, 2000, p.261 – menționat de O. UNGUREANU, C. JUGASTRU, în Op.cit., p.146).

185 G. BOROI – Op.cit., 2002, p.336; 2008, p.446; TR. IONAŞCU, Op. cit., p.66; M.I. EREMIA, Op. cit., p.121.

numelui, *nu pot fi aplicate* şi la cazuri care nu intră sub incidența prevederilor lor.

Desființarea căsătoriei atrage modificarea numelui de familie (desigur, atunci când, la încheierea acelei căsătorii, unul dintre soți a luat numele de familie al celuilalt soț ori soții au luat numele lor reunite) chiar şi pentru soțul de bună credință, soț care, potrivit art.23 alin.(1) C.fam., **păstrează situația unui soț dintr-o căsătorie valabilă pe perioada cuprinsă între data încheierii căsătoriei şi data rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti de anulare a căsătoriei respective**. De altfel, sub aspectul numelui de familie, **nu există deosebiri de efecte între „căsătoria putativă"** (care presupune buna-credință a unuia dintre soți sau a ambilor soți la încheierea căsătoriei lovite de nulitate) **şi „nulitatea căsătoriei"**, deoarece **şi pentru soțul de rea-credință**, la încheierea căsătoriei, **nulitatea nu retroactivează în privința numelui de familie, faptul purtării numelui de familie** pe durata căsătoriei ce a fost desființată **fiind ireversibil**.[186]

3.4.4. ÎNCETAREA CĂSĂTORIEI PRIN DECESUL UNUIA DINTRE SOŢI

S-a pus problema de a şti dacă încetarea căsătoriei prin moartea unuia dintre soți produce sau nu efecte asupra numelui de familie al celuilalt soț, în cazul în care acesta din urmă îşi modificase numele de familie la încheierea respectivei căsătorii.

În prealabil, trebuie să menționăm că, în redactarea sa din momentul adoptării, art.28 C.fam., după ce instituia obligații pentru soți de a purta în timpul căsătoriei numele de familie comun declarat, prevedea în partea a doua că **„după desfacerea căsătoriei prin moarte, soțul supraviețuitor are dreptul să poarte acest nume, cât timp nu a încheiat o căsătorie nouă"**. Prin Legea nr.4/1956 a fost abrogată *întreaga parte a doua a textului inițial*, iar, din această abrogare, aparent, s-ar putea trage concluzia că, după încetarea căsătoriei prin deces, soțul supraviețuitor nu ar mai avea dreptul să poarte numele de familie dobândit la încheierea acelei căsătorii, ci ar urma să revină la numele de familie avut anterior căsătoriei.

S-a arătat însă că o asemenea interpretare nu poate fi primită, în considerarea unui argument de ordin istoric (o îndelungată

[186] G. BOROI – Op.cit., 2002, p.335; 2008, p. 444 - 445.

tradiție a dreptului nostru este în sensul că **decesul unuia dintre soți nu are nici un efect asupra numelui de familie al soțului rămas în viață**), precum şi a unui argument *a fortiori* (dacă, în caz de divorț, există posibilitatea păstrării numelui de familie luat la încheierea căsătoriei, ca urmare a învoielii soților sau a încuviințării instanței, indiferent din vina cui s-a pronunțat divorțul, *cu atât mai mult* **trebuie să se ajungă la aceeaşi concluzie atunci când căsătoria a durat până la moartea unuia dintre soți**); **în realitate, legiuitorul a dorit să înlăture acea restricție care limita în timp dreptul soțului supraviețuitor de a purta numele de familie luat la încheierea căsătoriei ce a încetat prin deces**, aşa cum rezultă din chiar lucrările organului legislativ de la acea dată.[187]

Mai mult, s-a subliniat că **purtarea numelui de familie luat la încheierea căsătoriei şi după încetarea acestea prin decesul celuilalt soț** constituie **nu numai un drept, ci şi o obligație**, această soluție fiind impusă de două caractere juridice ale numelui (**legalitatea** numelui şi, în special, *consecința* sa, anume **obligativitatea** numelui); în alte cuvinte, **soțul supraviețuitor *nu are un drept de opțiune* între a purta în continuare numele de familie avut în timpul căsătoriei ce a încetat şi a reveni la numele pe care l-a avut anterior acestei căsătorii**. [Soluția se sprijină pe împrejurarea că ***nu există nici un text de lege* care să limiteze dreptul soțului supraviețuitor de a purta numele de familie pe care acesta l-a dobândit prin căsătoria ce a încetat ca urmare a decesului celuilalt soț** – *ubi lex non distinquit, nec nos distinquere debemus*, precum şi un argument de interpretare istorico-teleologică (**legalitatea** numelui şi **intangibilitatea** numelui sunt caracterele juridice ale numelui care justifică această soluție).[188]

Aşadar, schimbarea intervenită în starea civilă ca efect al încetării căsătoriei prin deces **nu conduce**, în nici o situație, la modificarea numelui de familie al soțului supraviețuitor.

---

[187] G. BOROI – Op.cit., 2008, p.445; A se vedea: TR. IONAŞCU – *Drept civil pentru facultățile de ştiințe juridice*, partea a II-a, *Persoanele*, Ministerul Învățământului şi Culturii, Bucureşti, 1959, p.66; M.I. EREMIA – Op.cit., p.119-120; C. STĂTESCU – Op.cit., p.123-125; GH. BELEIU – Op.cit., 1982, p.237-238; I.P. FILIPESCU, A.I. FILIPESCU – Op.cit., 212.

[188] G. BOROI – Op.cit., 2002, p.335-336; 2008, p 446; A se vedea: Trib. Suprem, Colegiul civil, dec nr.755/1968, în Culegere de decizii 1968, p.61; C. STĂTESCU - . Op.cit., p. 127-128; GH. BELEIU - Op.cit., 1982, p.239-240; E. LUPAN, D. POPESCU, Op.cit., p. 111 -112; T. POP - Op.cit., p. 96.

CAPITOLUL IV.
SCHIMBAREA NUMELUI DE FAMILIE ŞI A PRENUMELUI PE CALE ADMINISTRATIVĂ[189]

4.1. DEFINIŢIE

Schimbarea *numelui de familie sau a prenumelui este acea operațiune de înlocuire a lor sau numai a unuia dintre ele, la cererea celui interesat, cu un alt nume sau prenume printr-o dispoziție administrativă*[190] *sau după ce a fost parcursă procedura administrativă*[191]*.*

Cât priveşte partea finală a definiției de mai sus (care, de regulă, nu este reținută în literatura de specialitate), subliniem că, în actuala reglementare, **nu este exclusă posibilitatea** ca schimbarea numelui de familie (sau a prenumelui) **să fie dispusă printr-o hotărâre judecătorească**, însă o asemenea hotărâre intervine **numai după ce a fost declanşată şi parcursă procedura administrativă**[192], iar **dispoziția**[193] pronunțată în sistemul organelor administrative şi prin care a fost respinsă cererea de schimbare a numelui (sau a prenumelui) ***poate fi contestată*** în condițiile Legii contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările şi completările ulterioare.

În **dreptul roman**, schimbarea numelui era posibilă, cu excepția cazului în care această schimbare ar fi fost ***frauduloasă***. Această posibilitate s-a păstrat şi în Evul Mediu, cu unele restricții: **meşteşugarii** nu puteau să-şi schimbe numele atunci când acesta servea ca marcă de fabrică, **notarii** nu-şi puteau schimba numele fără

---

189 Noul Cod civil o consacră în art.85, dar, **surprinzător**, ca şi art. 54 din Proiectul adoptat în 2004, *se referă doar la cetățenii români* (subl.ns.). Pentru detalii a se vedea: P. PEȚU, E. VELICU, V. MARDARE – Op.cit.,2007, p.129-143.

190 O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.149.

191 G. BOROI – Op.cit., 2002, p.336; 2008, p. 446.

192 Ibidem 191.

193 Dispoziția preşedintelui consiliului județean (primarului general al mun. Bucureşti), conform art.13 din O.G. nr.41/2003.

autorizaţie, şi nici semnătura lor normală. Treptat, monarhia şi-a sporit controlul în această materie, tinzând să transforme o instituţie socială într-o instituţie de poliţie. Astfel, în vechea Franţă, s-au edictat legi de felul: „Nici un cetăţean nu va purta alt nume sau prenume decât cel înscris în actul său de naştere", iar „Cei care le vor părăsi vor fi ţinuţi să le reia".[194]

4.2. SEDIUL MATERIEI

Ordonanţa Guvernului României nr.41/2003 privind dobândirea şi schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice[195], aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr.323/2003, cu modificările şi completările ulterioare.

Prin acest act normativ a fost abrogat expres Decretul nr.975/1968 cu privire la nume.

Această ordonanţă, în art.4, stabileşte că: „Cetăţenii români pot obţine, pentru **motive temeinice**, schimbarea pe cale administrativă a numelui de familie şi a prenumelui sau numai a unuia dintre acestea."

Considerăm că spiritul acestei noi reglementări rezidă, în principal, în trei **idei**: (1) o mai mare flexibilitate în schimbarea numelui; prin aceasta, principiul **imutabilităţii** numelui a suferit o restrângere; (2) protejarea intereselor copiilor minori; (3) protejarea noului nume în raport cu cel vechi. Apreciem că lărgirea posibilităţii schimbării numelui rezultă din faptul că legiuitorul precizează regulile în care o asemenea cerere este întemeiată, spre deosebire de vechea reglementare care conţinea numai o formulare juridică – „motive temeinice" (art.4 din Decretul nr.975/1968).[196]

---

[194] H. CAPITANT, F. TERRE, Y. LEQUETTE – *Les grandes arrets de la jurisprudence civil*, tome I: *Introduction – Personnes . Famille – Biens – Régimex matrimoniaux – Succesions,* 1e édition, Dalloz, 2000, p.106.

[195] E. CHELARU – Op. cit., 2003, p.139-140. A se vedea *critica denumirii actului normativ* care apare ca *neinspirată,* ea neglijând complet conţinutul reglementării; pe de altă parte această denumire se referă la numele „persoanelor fizice", menţiune inutilă de vreme ce numai aceste subiecte de drept au un asemenea element de identificare. Elementul de identificare corespunzător persoanelor juridice este *denumirea* sau *firma* (în cazul societăţilor comerciale).

[196] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.149.

Având în vedere faptul că este ***obligatorie parcurgerea procedurii în fața organelor administrative*** prevăzute de lege, precum şi împrejurarea că, de regulă, schimbarea numelui este dispusă de către organul administrativ, se poate folosi şi în actuala reglementare expresia „schimbarea numelui pe cale administrativă".

Tot în legătură cu definiția de mai sus, a fost reținută şi precizarea potrivit căreia **înlocuirea numelui are loc la cerere**, întrucât este vorba despre un element de natură să contribuie în multe situații la delimitarea **schimbării** numelui de familie de **modificarea** numelui de familie, având în vedere că, *în cazul acesteia din urmă*, de regulă, *înlocuirea numelui de familie nu este condiționată de exprimarea voinței persoanei respective într-un atare sens*.[197]

Spre deosebire de numele de familie, care este supus „modificării", ca urmare a schimbărilor în starea civilă, **prenumele nu este supus unor asemenea modificări**.[198]

Începând cu 01.01.2005, odată cu intrarea în vigoare a noii legi privitoare la regimul adopției, Legea nr.273/2004, **prenumele poate fi supus modificării** intervenite în starea civilă a copilului adoptat. Art.53 alin.(3) din lege prevede: „Pentru motive temeinice, **instanța**, încuviințând adopția, la cererea adoptatorului sau a familiei adoptatoare şi **cu consimțământul copilului care a împlinit vârsta de 10 ani**, **poate dispune schimbarea prenumelui copilului adoptat**."

Între **modificarea** numelui de familie şi **schimbarea** acestuia există o **deosebire esențială**:

- ✓ Modificarea numelui de familie nu se poate produce decât *ca efect al modificării raporturilor de familie* ale persoanelor fizice, astfel cum acestea au fost tratate în § 3.2. din prezenta lucrare. Această modificare a numelui de familie, ca urmare a modificărilor intervenite în starea civilă a persoanelor *nu se*

---

197 G. BOROI – Op.cit, 2002, p. 336-337; 2008, p.447.

198 A se vedea, în acelaşi sens: I. IMBRESCU, ANA VASILE – *Inadmisibilitatea schimbării prenumelui adoptatului printr-o hotărâre judecătorească de încuviințare a adopției*, în *Dreptul* nr.6/2000, p.82-85; O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.159, au menționat: „Totuşi, unele instanțe, cu ocazia încuviințării adopției, au purces, evident greşit, şi la modificarea prenumelui"(acest lucru – până la intrarea în vigoare a Legii nr.273/2004 – subl.ns.).

realizează „de drept”. [199] Asfel, spre exemplu, încetarea căsătoriei nu are nici un efect asupra numelui.

- ✓ De asemenea, spre deosebire de modificare, *pe cale administrativă poate fi modificat nu numai numele, ci şi prenumele*.

4.3. COMPETENŢA DE SOLUŢIONARE A CERERILOR

Competența de soluționare a cererilor de schimbare a numelui pe cale administrativă este a *preşedintelui consiliului județean*, respectiv a *primarului general al municipiului Bucureşti*, care se pronunță prin emiterea **dispoziției** de **admitere** sau de **respingere** a cererii de schimbare a numelui, **în termen de 60 de zile de la primirea cererii**, conform prevederilor art.13, care au devenit aplicabile **începând cu data de 01.04.2005**[200], odată cu **operaționalizarea serviciilor**

---

[199] E. CHELARU – Privire critică..., în Dreptul nr. 7/2003, p. 9 -11. De altfel, acest autor se referă la „*redactarea defectuoasă”* a art. 2 alin. (1) din O.G. nr. 41/2003, ea fiind rodul unei „*transcrieri defectuoase” a* dispoziției corespunzătoare din Decretul nr. 975/1968, care avea următorul conținut: „Numele de familie se dobândeşte prin efectul filiației, ori se modifică **drept urmare** a schimbării stării civile, în condițiile prevăzute de Codul familiei”.

Sintagma *„drept urmare”,* prevedere care ne arată că modificarea numelui de familie este **consecința** unei schimbări de stare civilă, a fost transcrisă eronat **„de drept”**, ceea ce înseamnă cu totul altceva.

S-a apreciat, pe bună dreptate, că prin prevederile art. 2 alin. (1) teza a II-a se creează *premisele unei confuzii* între instituțiile juridice consacrate care sunt *schimbarea* numelui de familie şi *modificarea* acestuia, textul incriminat având următorul conținut: „Numele de familie *se schimbă de drept* prin *modificarea intervenită în statutul civil* al persoanei fizice, în condițiile prevăzute de lege”

Modificările intervenite în starea civilă a persoanei *atrag* însă *modificarea* numelui, *iar nu schimbarea sa*.

[200] - Sub aspect procedural, noua reglementare stabileşte competențele care revin autorităților publice pentru schimbarea numelui pe cale administrativă, în acord cu prevederile **O.G. nr.84/2001** privind înființarea, organizarea şi funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, aprobată prin **Legea nr.372/2002**, cu modificările şi completările ulterioare.

Aceste prevederi au fost concretizate şi prin adoptarea **H.G. nr.2104/2004** pentru aprobarea Metodologiei privind criteriile de dimensionare a numărului de funcții din aparatul serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, constituirea patrimoniului şi managementul resurselor umane, financiare şi materiale (publicată în M.Of. nr.1146 din 3 decembrie 2004), cu modificările şi completările ulterioare.

- *Până la data de 31 martie 2005*, soluționarea cererilor urma vechea procedură (circulara nr.20/2004 a I.N.E.P.), iar de la data de 01.04.2005 s-a trecut la aplicarea procedurii prevăzute de O.G. nr.41/2003 (Instrucțiuni comune ale M.A.I.–I.N.E.P.şi

(continuare în pag. următoare)

publice comunitare de evidență a persoanelor (s.p.c.e.p.), cărora le revine sarcina efectuării verificărilor ce se impun pentru a stabili dacă sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de ordonanță.

4.4. CAZURI DE SCHIMBARE A NUMELUI ŞI A PRENUMELUI[201]

Sunt necesare **motive temeinice** care să îndreptățească solicitantul să ceară schimbarea numelui sau prenumelui pe cale administrativă.

În sensul prevederilor art.4 alin.(2) din O.G.R. nr. 41/2003, **SUNT CONSIDERATE CA ÎNTEMEIATE** cererile de schimbare a numelui în următoarele **cazuri**:

a) când numele este format din expresii indecente, ridicole ori transformat prin traducere sau în alt mod;

b) când persoana în cauză a folosit, în exercitarea profesiei, numele pe care doreşte să îl obțină, făcând dovada cu privire la aceasta, precum şi asupra faptului că este cunoscută în societate sub acest nume (posedă diferite acte personale, de studii, de serviciu, militare etc. care nu concordă cu numele prevăzut în actele de stare civilă). Această prevedere legală aduce în discuție, ***după opinia noastră***, caracterul **imprescriptibil** al numelui. Se pare, aşadar, că o posesie prelungită, în anumite condiții, poate da dreptul posesorului să-l dobândească. Aceste condiții sunt: o folosință **permanentă** a numelui; această folosință să fie **în exercitarea** profesiei şi sub acest nume persoana să fie cunoscută **în societate**. Considerăm că **folosirea permanentă** a numelui în profesie presupune o ***perioadă mai îndelungată***, mai exact folosința în timp a numelui trebuie să coincidă cu exercitarea în timp a profesiei. În plus, această folosință trebuie să fie **continuă**. Apoi, pentru ca cererea să fie întemeiată, persoana respectivă trebuie să fi fost **cunoscută în societate sub acest nume**. Această condiție nu credem că este îndeplinită

(continuare din pag. precedentă)

Direcția Comunități Locale, nr.214.831/228.494/2005). A se vedea şi I.IMBRESCU – Op.cit., p.377.

[201] Pentru un amplu şi documentat studiu, a se vedea E. CHELARU – *Privire critică*..., în „Dreptul" nr.7/2003, p.6 -14. Se apreciază că reglementarea expresă a principalelor cazuri... constituie *noutatea absolută* adusă de noul act normativ.

dacă durata de timp este scurtă şi, deci, persoana nu putea, în mod rezonabil, să se facă cunoscută în societate sub acest nume. Într-o atare situaţie, evident, chiar dacă condiţia permanenţei ar fi îndeplinită, cererea de schimbare a numelui urmează a fi respinsă. Aşadar, dacă numele nu se poate pierde prin nefolosinţă îndelungată, el poate fi dobândit, *în anumite condiţii restrictive* (pe cale achizitivă); interesul individual şi social conduce la această soluţie[202];

c) când, din neatenţia ofiţerilor de stare civilă ori ca urmare a necunoaşterii reglementărilor legale în materie, au fost efectuate menţiuni greşite în registrele de stare civilă ori au fost eliberate certificatele de stare civilă cu nume eronate, în baza cărora au fost eliberate alte acte (de studii, livret militar, carte de muncă etc.);

d) când persoana în cauză are nume de familie sau prenume format din mai multe cuvinte, de regulă reunite, şi doreşte schimbarea acestuia;

e) când persoana în cauză poartă un nume de familie de provenienţă străină şi solicită să poarte un nume românesc.

Prin această reglementare, legiuitorul român a venit în întâmpinarea dezideratului unei integrări cât mai rapide în societatea românească a străinilor care au dobândit cetăţenia română[203], *dar nu numai (subl.ns.);*

f) când persoana şi-a schimbat numele de origine străină într-un nume românesc, pe cale administrativă, şi doreşte să revină la numele dobândit la naştere;

g) când părinţii şi-au schimbat numele pe cale administrativă, iar copiii solicită să poarte un nume de familie comun cu al părinţilor lor;

h) când persoana în cauză solicită să poarte un nume comun cu al celorlalţi membri ai familiei, nume care a fost dobândit ca urmare a adopţiei, a menţinerii numelui la căsătorie, a stabilirii filiaţiei ori a unor schimbări de nume aprobate anterior pe cale administrativă.

Ordonanţa nu oferă o definiţie proprie a noţiunii de „familie", astfel că va trebui să ne raportăm la noţiunea juridică a familiei de drept comun, aşa cum este conturată de prevederile Codului familiei. Potrivit acestor prevederi, „familia" desemnează, fie pe soţi, fie pe

[202] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.150.
[203] E. CHELARU – Drept civil. Persoanele, Editura All Beck, Bucureşti, 2003, p. 34.

aceştia şi copiii lor, fie pe toţi cei care se găsesc în relaţii de familie care izvorăsc din căsătorie, rudenie, adopţie şi relaţii asimilate, din unele puncte de vedere, cu cele de familie.[204]

Interpretarea teleologică a dispoziţiilor art. 4 alin. (2) lit. h), ne duce la concluzia că legiuitorul a înţeles să includă în categoria „membri ai familiei" numai pe cei care se găsesc în relaţii de familie care izvorăsc din căsătorie, rudenie sau adopţie, cu excepţia celor care se găsesc în relaţii asimilate, din unele puncte de vedere, cu cele de familie (cum ar fi, spre exemplu, situaţia foştilor soţi între care există obligaţia de întreţinere);[205]

i) când soţii au convenit cu ocazia căsătoriei să poarte numele de familie reunite, şi ambii solicită schimbarea acestuia pe cale administrativă, optând pentru numele de familie dobândit la naştere de unul dintre ei ori să revină fiecare la numele avut anterior căsătoriei;

j) când persoana în cauză face dovada că a fost recunoscută de către părinte, ulterior înregistrării naşterii, însă, întrucât nu a sesizat instanţa pentru încuviinţarea purtării numelui acestuia în timpul vieţii, nu există altă posibilitate de dobândire a numelui părintelui decât pe cale administrativă;

k) când prenumele purtat este specific sexului opus;

l) când persoanei i s-a încuviinţat schimbarea sexului prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă şi irevocabilă şi solicită să poarte un prenume corespunzător, prezentând un act medico-legal din care să rezulte sexul acesteia;

m) *alte asemenea cazuri temeinic justificate*[206].

SUNT DE ASEMENEA CONSIDERATE JUSTIFICATE, în sensul prevederilor art. 4 alin.(3) din O.G.R. nr. 41/2003, **şi** cererile de schimbare a numelui **în următoarele cazuri**:

a) când persoana în cauză a adoptat minori şi doreşte ca aceştia să poarte un alt prenume. Se cuvine să menţionăm că **elementul de noutate adus de Legea nr.273/2004** privind regimul juridic al adopţiei, conform căruia: „Pentru motive

[204] I.P. FILIPESCU, A.I. FILIPESCU – Tratat de dreptul familiei, ediţia a VI-a, Editura All Beck, Bucureşti, 2001, p.3.

[205] E. CHELARU – Privire critică..., în Dreptul nr. 7/2003, p.7.

[206] În opinia noastră, acestea vor fi analizate şi stabilite de autorităţile de la art.13 din O.G. nr.41/2003. A se vedea şi I. IMBRESCU – Op.cit., p.377.

temeinice, instanța, încuviințând adopția, la cererea adoptatorului sau a familiei adoptatoare şi cu consimțământul copilului care a împlinit vârsta de 10 ani, **poate dispune** schimbarea prenumelui copilului adoptat" – art.53 alin.(3) – **va fi de natură să conducă la reducerea numărului solicitărilor având drept motiv acest caz**;

b) când căsătoria a încetat prin moartea sau prin declararea judecătorească a morții unuia dintre soți, iar soțul supraviețuitor solicită să revină la numele de familie purtat anterior căsătoriei ori la numele de familie dobândit la naştere;

c) când în urma divorțului un fost soț revine la numele de familie purtat anterior şi care provine dintr-o altă căsătorie, de asemenea desfăcută prin divorț, şi doreşte să poarte numele dobândit la naştere;

d) când în urma încetării căsătoriei prin moartea sau prin declararea judecătorească a morții unuia dintre soți celălalt soț se recăsătoreşte şi, ca urmare a desfacerii acestei căsătorii, acesta doreşte să poarte numele de familie dobândit la naştere;

e) când fostul soț doreşte să poarte numele de familie pe care l-a avut în căsătorie, pentru a avea un nume comun cu copiii încredințați spre creştere şi educare, **cu consimțământul fostului soț, dat în formă autentică**;

f) când părinții au divorțat, iar copiii încredințați spre creştere şi educare unuia dintre părinți, care a revenit la numele de familie avut anterior căsătoriei, solicită să poarte numele de familie al acestuia;

g) când s-a desfăcut adopția unei persoane căsătorite care are copii minori şi în urma desfacerii adopției persoana în cauză revine la numele de familie avut înainte de adopție;

h) când unul dintre soți, la încheierea căsătoriei, a luat numele de familie al celuilalt soț, nume pe care acesta l-a dobândit prin adopție, iar ulterior încheierii căsătoriei are loc desfacerea adopției.

NOTĂ: Unii autori[207] consideră că „majoritatea cazurilor de schimbare a numelui, prevăzute în art. 4, *fie nu ridicau probleme în practică*, *fiind de nivelul bunului simț juridic* recunoaşterea lor ca motive temeinice pentru schimbarea numelui [alin.(2) lit. a), d), k) şi l); alin. (3) lit. a), f) şi g)],

[207] E. CHELARU – Privire critică..., în Dreptul nr. 7/2003, p.11-16.

*astfel că nu era necesară reglementarea lor expresă,*fie *vin în contradicție cu reglementarea modificării numelui sau cu alte dispoziții legale"* [alin. (2) lit. b), c), i) şi j); alin. (3) lit. c) şi e)].

4.5. SFERA PERSOANELOR ÎNDREPTĂŢITE A CERE SCHIMBAREA NUMELUI

Persoanele îndreptățite să ceară schimbarea numelui sunt **cetățenii români cu domiciliul în țară sau în străinătate** [conform prevederilor art.4 alin.(1) al Ordonanței], precum şi **orice persoană fără cetățenie** (apatrid) **domiciliată în România** (art.5)[208], **care au capacitate de exercițiu deplină**. Persoanele care nu au o asemenea capacitate ori au capacitate de exercițiu restrânsă pot cere schimbarea numelui **prin reprezentantul legal** sau, respectiv, **prin asistarea lor de către ocrotitorul legal**.

Cu alte cuvinte, aşa cum stabileşte art.7 alin.(1), pentru **minori** cererea se face, după caz, de **părinți** sau, cu încuviințarea autorității tutelare, de **tutore**. *Interpretând gramatical* art. 7 alin. (1) din O.U.G. nr. 41/2003, se desprinde concluzia că *încredințarea autorității tutelare* este necesară *numai* în situația în care *cererea* de schimbare a numelui minorului *se face de către tutore*, nu şi atunci când cererea este formulată de părinți[209]. Dacă părinții nu se înțeleg cu privire la schimbarea numelui copilului, va hotărî **autoritatea tutelară**. Dacă cererea de schimbare a numelui este făcută de către unul dintre părinți, este necesar **acordul** celuilalt părinte, **dat în formă autentică**. În cazul **minorului care a împlinit vârsta de 14 ani, cererea va fi semnată şi de acesta** [art.7 alin.(3)]. **Legea nu cere acordul celuilalt părinte** în cazul în care **el este pus sub interdicție**, ori **este declarat judecătoreşte dispărut** sau **decăzut din drepturile părinteşti** [art.7 alin.(2)].

În situația în care **părinții copilului** sunt **decedați**, **necunoscuți**, **puşi sub interdicție**, **declarați judecătoreşte morți ori dispăruți**, sau **decăzuți din drepturile părinteşti** şi nu a fost instituită tutela, [în cazul în care **copilul a fost declarat abandonat (!)** prin hotărâre

[208] Încă odată ne exprimăm **surprinderea** cu privire la faptul că Noul Cod civil se referă **doar la cetățenii români** (subl.ns.).

[209] G. BOROI – Op. cit., 2008, p. 449.

judecătorească rămasă definitivă][210], precum şi în cazul în care instanța judecătorească **nu a hotărât încredințarea copilului** unei familii sau unei persoane, în condițiile legii, **cererea de schimbare a numelui minorului se face de către serviciul public specializat pentru protecția copilului** din subordinea consiliului județean ori, după caz, a consiliului local al sectorului municipiului Bucureşti [art.7 alin.(5)]. *Per a contrario,* cererea se face de persoanele la care copilul a fost dat în plasament.[211]

Pentru **persoana pusă sub interdicție**, cererea de schimbare a numelui se face de către **tutore**, **cu încuviințarea autorității tutelare** [art.7 alin.(4)]. Potrivit art. 8 alin. (1) din Ordonanța nr. 41/2003, schimbarea numelui de familie al minorului se poate cere fie *odată cu schimbarea numelui de familie al părinților,* fie, dacă există motive temeinice, *separat*. Motivele temeinice la care se referă art. 8 alin. (1) din O.G. nr. 41/2003 privesc posibilitatea de a formula cererea de schimbare a numelui de familie al minorului separat de cererea de schimbare a numelui de familie al părinților, însă ele nu se confundă cu motivele temeinice care justifică, potrivit art. 4 din acelaşi act normativ, însăşi schimbarea numelui de familie.[212] Din această dispoziție legală mai rezultă că schimbarea numelui de familie al părinților nu implică şi schimbarea numelui de familie al copilului.

Pe de altă parte, conform prevederilor art. 8 alin. (2), **schimbarea prenumelui minorului** *se poate cere oricând* [*cu excepția* situației când schimbarea prenumelui a fost dispusă de către instanță cu prilejul încuviințării adopției, iar dacă minorul avea vârsta de 10 ani i se va fi luat consimțământul prevăzut de art.53 alin.(3) din Legea nr.273/2004 *(subl.ns.)].*

Dacă soții s-au învoit să poarte în timpul căsătoriei **un nume de familie comun**, pentru schimbarea acestuia **este necesar consimțământul celuilalt soț** [art. 28 alin. (2) C. fam. şi art 9 alin.(1)

---

[210] Noul Cod civil consacră, în art.84 alin.(3), stabilirea numelui de familie şi a prenumelui pentru „copilul găsit, născut din părinți necunoscuți, precum şi... ale copilului care este părăsit de către mamă în spital, iar identificarea acesteia nu a fost stabilită în termenul prevăzut de lege", renunțând la situația copilului abandonat. Această prevedere o considerăm corectă, deoarece **Legea nr.47/1993** privind abandonul de copii a fost abrogată prin Legea nr.273/2004, sens în care trebuie să se modifice şi O.G. nr.41/2003 (A se vedea şi I. IMBRESCU – Op.cit., p.373).

[211] I. IMBRESCU – Op.cit., p.376.

[212] G. BOROI – Op.cit., 2008, p.450.

din O.G. nr. 41/2003]. *Per a contrario*, dacă soții, la încheierea căsătoriei, s-au învoit **să-şi păstreze fiecare numele anterior**, oricare dintre ei va putea să-şi schimbe numele **fără a avea nevoie** de consimțământul celuilalt. *Schimbarea numelui de familie al unuia dintre ei nu are efect asupra numelui de familie al celuilalt soț* [art.9 alin.(1) şi (2)]. Aceasta înseamnă că, în nici un caz, **schimbarea numelui unuia dintre soți nu duce şi la schimbarea numelui celuilalt soț şi nici la schimbarea numelui de familie al copilului**.[213]

4.6. PROCEDURA SCHIMBĂRII NUMELUI PE CALE ADMINISTRATIVĂ

Cererea de schimbare a numelui (**Anexa nr. 1** la prezentul paragraf) se va depune la serviciul public comunitar de evidență a persoanelor aflat în subordinea consiliului local al comunei, oraşului, municipiului sau al sectorului municipiului Bucureşti, în a cărui rază teritorială îşi are domiciliul solicitantul [art.6 alin.(1)]. Cererea se depune **personal** sau **prin împuternicit cu procură specială** ori **împuternicire avocațială** [astfel cum art. 6 alin. (1) din O.G. nr. 41/2003 a fost modificat şi completat prin Legea nr. 243/2009; M.Of. nr. 445 din 29.06.2009].

Trebuie menționat, totuşi, faptul că **nu în toate localitățile funcționează servicii publice comunitare** de evidență a persoanelor, motiv pentru care cererile de schimbare a numelui pe cale administrativă se depun la **primăria** unității administrativ-teritoriale unde domiciliază.

Cererea privind pe **cetățeanul român cu domiciliul în străinătate** se depune la **primăria ultimului domiciliu avut în România**, iar **dacă nu a avut vreodată domiciliul în România – la Primăria Sectorului 1 al Municipiului Bucureşti**.

Cererea de schimbare a numelui trebuie să fie **motivată** prin unul sau mai multe dintre cazurile prevăzute la art. 4 alin.(2) şi (3) din Ordonanță (considerate de legiuitor **motive temeinice**). Ele ***nu sunt limitativ prevăzute de lege***, pentru că art.4 alin.(2) lit.m) spune că

[213] A se vedea şi O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.153.

intră în această categorie şi „alte asemenea cazuri temeinic justificate".

Se observă însă că legiuitorul, pentru a explica noțiunea de *motive temeinice*, împarte cazurile care se circumscriu acesteia în **două grupe**, şi anume: 1) cazurile enumerate în art.4 alin.(2) lit.a)-m); 2) cazurile prevăzute în acelaşi articol în alin.(3) lit.a)-h). Aceasta înseamnă, în opinia unor autori[214], că dispoziția stabilită în art.4 alin.(2) lit.m) *poate fi interpretată prin analogie numai la prima grupă de situații*, nu şi la cele statuate în alin.(3), **care sunt limitative**, această concluzie rezultând şi din **natura diferită** a celor două ***grupe de cazuri***. Alți autori[215] consideră că **nu există nici o diferență de regim juridic** între cele două categorii de motive, considerând că justificarea enumerării separate a motivelor conținute de art. 4 alin. (3) rezidă în **cerințe de ordin metodologic**, ele fiind în legătură cu diverse *situații de modificare a stării civile* şi având ca scop, cel mai adesea, înlăturarea modificării numelui care intervine în asemenea situații.

Solicitantul va trebui să indice numele pe care doreşte să-l poarte în viitor.

La cerere trebuie anexate:

– **copii legalizate** de pe certificatele de stare civilă ale persoanei care solicită schimbarea numelui;
– **un exemplar al Monitorului Oficial al României**, Partea a III-a, în care a fost publicat, potrivit art. 10, *extrasul* din cererea de schimbare a numelui, **exemplar de la publicarea căruia să nu fi trecut mai mult de un an**;
– **consimțământul**, dat ***în formă autentică***, al celuilalt soț, în cazul schimbării numelui de familie ***comun*** purtat în timpul căsătoriei;
– **copie** de pe decizia de **aprobare** a autorității tutelare, în situația în care părinții nu se înțeleg cu privire la schimbarea numelui copiilor lor minori, precum şi atunci când cererea de schimbare a numelui este făcută, pentru minorii şi persoanele puse sub interdicție judecătorească, de către tutore (unii autori consideră că mai corect este cuvântul **încuviințare,**[216] părere *la care subscriem*);

[214] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.153.
[215] E. CHELARU – Privire critică asupra...; în „Dreptul" nr. 7/2003, p. 6.
[216] Ibidem 214.

– **certificatele de cazier judiciar şi cazier fiscal** ale solicitantului;
– **orice alte acte** pe care solicitantul le consideră necesare ***pentru motivarea cererii*** sale.

Aşa cum s-a putut observa, ***cererea*** de schimbare a numelui ***se publică*** în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, ***prin grija şi pe cheltuiala petiționarului***. Cererile de schimbare a numelui **format din expresii indecente, ridicole ori pentru numele transformat prin traducere sau în alt mod**, cu **aprobarea conducătorilor serviciilor publice comunitare *județene*** de evidență a persoanelor, respectiv a conducătorului s.p.c.e.p. al municipiului Bucureşti, **pot fi exceptate de la publicare** [art.10 alin.(2)].[217]

În termen de **30 de zile *de la publicarea extrasului* în Monitorul Oficial**, **orice persoană interesată poate face opoziție** la aceste cereri, **mai puțin** în situația în care solicitantul cere schimbarea numelui pentru expresii indecente, ridicole ori transformat prin traducere sau în alt mod.

Opoziția se face în **scris, motivat** şi se depune la serviciul public comunitar de evidență a persoanelor (sau la primărie, în cazul în care nu există încă s.p.c.e.p. într-o localitate) **în a cărui rază de competență teritorială îşi are domiciliul persoana care solicită schimbarea numelui pe cale administrativă** [art.11 alin.(2)]. Este de observat că această formalitate trebuie îndeplinită **înainte** de depunerea cererii de schimbare a numelui la primăria de domiciliu *(subl.ns.).*

La primirea cererii, ofițerul de stare civilă ***verifică*** dacă au fost depuse actele prevăzute de legea specială şi, după caz, **dovada** privind exceptarea de la publicare a cererii în Monitorul Oficial al României *(Anexa nr.32* din Metodologia pentru aplicarea unitară a dispozițiilor Legii nr.119/1996, respectiv **Anexa nr. 2** la prezentul paragraf).

Ofițerul de stare civilă este obligat să înainteze, **în termen de 5 zile, dosarul de schimbare a numelui** (cererea, actele menționate şi opozițiile, dacă s-au făcut) serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor la care este arondată localitatea.

[217] De menționat că această formalitate trebuie să fie îndeplinită **înainte** de depunerea cererii de schimbare a numelui la primăria de domiciliu.

Structura de evidenţă a persoanelor, din cadrul s.p.c.e.p. *local*, va efectua următoarele **verificări specifice**:

– în Registrul local sau naţional de evidenţă a persoanelor;
– în evidenţele s.p.c. judeţean pentru evidenţa şi eliberarea paşapoartelor (dacă au rezultat date cu privire la eventuala returnare sau expulzare a solicitantului din ţările cu care România are acorduri în acest sens);
– în evidenţele B.N. Interpol, în cazul persoanelor fără cetăţenie (apatride) cu domiciliul în România sau al persoanelor care au dobândit cetăţenia română;
– cu privire la cetăţenia şi naţionalitatea petiţionarului;
– solicită *extrase pentru uz oficial* de pe actele de stare civilă aflate în păstrare, dacă este cazul;
– dacă există un *motiv ascuns* pentru care se solicită schimbarea de nume.

Întrucât, la **momentul depunerii** la primărie a **cererii** de schimbare a numelui, aceasta este însoţită de certificatul de cazier judiciar, **nu se vor mai efectua verificări la Serviciile de cazier judiciar – statistică şi evidenţe operative de la locul de naştere al solicitanţilor –** *subl.ns*.

De asemenea, **nu se va solicita** reînnoirea certificatului de **cazier fiscal**, **dacă acesta era valabil la data depunerii cererii**, având în vedere că termenul de valabilitate al acestuia este de 15 zile – *subl.ns*.

Rezultatul verificărilor, **care se efectuează în termen de 30 de zile**, se consemnează într-un **raport de investigaţii** semnat de şeful s.p.c. local de evidenţă a persoanelor, în care, pe lângă enunţarea datelor referitoare la statutul civil al persoanei, se analizează **temeinicia cererii**, în spiritul prevederilor legale, **proveniența numelui actual şi a celui solicitat**, precum şi **motivele reale** rezultate din verificări, făcându-se **propuneri asupra oportunităţii** *aprobării* **sau** *respingerii* **cererii (Anexa nr. 3** la prezentul paragraf).

Cererea de schimbare a numelui, împreună cu toate documentele prevăzute în Ordonanţă şi, dacă este cazul, cu eventualele **opoziţii**, se trimite spre soluţionare, de s.p.c.e.p. local, către s.p.c.e.p. judeţean, respectiv către Direcţia Generală de Evidenţă a Persoanelor a municipiului Bucureşti (D.G.E.P.M.B).

La toate aceste piese se adaugă o **NOTĂ** (model **Anexa nr.4** la prezentul paragraf) referitoare la *circuitul cererii de schimbare a*

numelui. Toate documentele care constituie **dosarul de schimbare a numelui** se pun într-o mapă specială astfel denumită (model **Anexa nr. 5** la prezentul paragraf).

Serviciul public comunitar județean, respectiv D.G.E.P.M.B., **prin structura de stare civilă** / Direcția de Stare Civilă, verifică dacă sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de Ordonanță şi, **după analizarea temeiniciei cererii**, precum **şi a opozițiilor făcute**, **propune, motivat**, printr-un **referat** semnat de către şeful serviciului / de director, **preşedintelui consiliului județean**, respectiv primarului general al mun. Bucureşti, **emiterea dispoziției** de *admitere* sau de *respingere* a cererii de schimbare a numelui, **în termen de 60 de zile de la primirea dosarului**.

Dacă cererea de schimbare a numelui a fost **respinsă**, dispoziția de respingere se comunică, **în termen de 10 zile de la emitere**, direct solicitantului, **care poate fi contestată** în termen de 30 de zile de la data comunicării, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr.554/2004[218], cu modificările şi completările ulterioare[219].

Persoana căreia i s-a respins cererea poate face o **nouă cerere**, **dacă în susținerea ei** au intervenit **motive noi.** Dacă cererea de schimbare a numelui a fost respinsă ca urmare a **admiterii unei opoziții**, se poate face **o nouă cerere**, în cazul în care **se solicită acelaşi nume**, numai după **încetarea cauzelor care au determinat admiterea opoziției**.

Dacă cererea de schimbare a numelui a fost **admisă**, copia **dispoziției** de admitere a schimbării numelui sau prenumelui (art.14 din Ordonanță) **se trimite primăriei la care a fost înregistrată cererea**, care **va înştiința de îndată pe solicitant**, iar **după depunerea** de către acesta a **dovezii de plată a taxei extrajudiciare de timbru prevăzute de lege**, îi **va elibera o copie de pe dispoziția de admitere** a schimbării numelui. **Scutirea de plata taxei extrajudiciare de timbru se menționează în dispoziția de schimbare a numelui**.

---

[218] Publicată în M.Of. nr.1154 din 07.12.2004.

[219] Text modificat de O.U.G. nr.190/2005 (publicată în M.Of. nr.1179 din 28.12.2005), Decizia Curții Constituționale nr.189/2006 (publicată în M.Of. nr.307 din 05.04.2006),Decizia Curții Constituționale nr.647/2006 (publicată în M.Of. nr.921 din 14.11.2006), Legea nr. 262/2007 (publicată în M.Of. nr.510 din 30.07.2007), Decizia Curții Constituționale nr.660/2007 (publicată în M.Of. nr.525 din 02.08.2007).

Toate aspectele rezultate din activitatea de soluționare a cererilor de schimbare a numelui se consemnează într-un **registru-opis** (model **Anexa nr.6** la prezentul paragraf).

Copia dispoziției de admitere a schimbării numelui **se păstrează** de primăria locului de domiciliu al solicitantului **timp de 90 de zile**, socotind de la data înştiinţării acestuia, urmând ca, în caz de neprezentare, să fie **restituită organului emitent**.

În cadrul acestui termen, solicitantul trebuie să depună următoarele:

– **certificatele de stare civilă** (de naştere, de căsătorie şi de naştere ale copiilor minori), **în original**;
– **chitanța de plată a taxei de schimbare a numelui**;
– **cereri individuale** prin care se solicită certificatele de stare civilă, potrivit schimbării de nume obținute prin dispoziție.

După înscrierea mențiunii corespunzătoare în actul de naştere, s.p.c.l.e.p. sau ofițerul de stare civilă delegat din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale care are în păstrare actul de naştere al solicitantului transmite **o comunicare cu privire la schimbarea numelui** Direcției Generale de Paşapoarte din cadrul M.A.I., Direcției Cazier Judiciar, Statistică şi Evidențe Operative din cadrul I.G.P.R. şi Direcției Finanțelor Publice județene sau, după caz, Direcției Generale a Finanțelor Publice a Municipiului Bucureşti din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală **de la locul de domiciliu al solicitantului** [vezi art. 16 alin. (2) din O.G. nr. 41/2003, astfel cum a fost modificat şi completat prin Legea 243/2009]. Prin comunicarea respectivă, instituțiile menționate vor fi informate cu privire la schimbarea numelui de familie şi/sau prenumelui persoanei în cauză, *menționându-se în ce anume constă schimbarea*.

- **DE REȚINUT:** Se impune cu necesitate ca, în cazul schimbării numelui de familie pe cale administrativă – de către bărbatul/femeia căsătorit(ă), necăsătorit(ă), văduv(ă) – **să nu se mai elibereze certificate de naştere cu numele de familie de la naştere modificat.**

ÎN MOD CORECT, în situația soțului/soției se efectuează **mențiune** pe marginea actelor lor de naştere,iar în cazul copilului se eliberează şi **certificat** de naştere *cu noul nume de familie*.

- **Această operațiune se va face doar când persoana nu este şi nu a fost căsătorită NICIODATĂ**!

Anexa nr. 1

MODEL

CERERE DE SCHIMBARE DE NUME

Domnule Preşedinte,

Subsemnatul _____, născut la data de _____ în_____ judeţul _____, cetăţenia _____, naţionalitatea _____, de profesie _____, posesor al buletinului de identitate/cărţii de identitate seria _____ nr. _____, domiciliat în _____,str. _____ nr. _____, judeţul _____, telefon (acasă) _____, CNP

S	A	A	L	L	Z	Z	N	N	N	N	N	C

Vă rog să-mi aprobaţi schimbarea numelui de familie, din _____ în _____ şi a prenumelui, din _____ în _____.

De asemenea, cer schimbarea numelui de familie, din _____ în _____ pentru următorii copii minori:

1. _____
(numele, prenumele, locul şi data naşterii)
2. _____
3. _____
4. _____

În susţinerea cererii, menţionez următoarele:

- Numele anterioare pe care le-am purtat, porecla şi provenienţa lor _____

_____

_____

- Motivele pentru care solicit schimbarea numelui sunt: _____

_____

_____

Date despre solicitant şi rudele acestuia:

- Starea civilă _____
(necăsătorit, căsătorit, divorţat, văduv)

- Părinţii solicitantului:
Tatăl _____
(numele de familie şi prenumele)
Mama _____
(numele de familie şi prenumele)

Dacă părinţii şi-au schimbat numele sau prenumele prin decizie / dispoziţie administrativă:
DA ☐ NU ☐

- Soţul (sau soţia) _____
(numele de familie şi prenumele)
Tatăl _____
(numele de familie şi prenumele)
Mama _____
(numele de familie şi prenumele)
- Locul şi data căsătoriei solicitantului _____
- Locul şi data divorţului sau locul şi data decesului soţului (soţiei) _____
- Ocupaţia şi locul de muncă ale petiţionarului la data depunerii cererii _____
_____ telefon _____

Declar pe propria răspundere că motivele şi datele arătate corespund realităţii.

Anexez următoarele acte:
1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____

Data _____

Semătura solicitantului,

_____

Domnului Preşedinte al Consiliului Judeţean _____

Anexa nr.2

MODEL

CONSILIUL JUDEȚEAN _____
Serviciul public comunitar de evidență a persoanelor

Nr. _____ din _____

DOVADĂ

În conformitate cu prevederile art.10 din Ordonanța Guvernului României nr.41/2003 privind dobândirea şi schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice, aprobată cu modificări şi completări prin Legea 323/2003, cu modificările şi completările ulterioare.

Se aprobă scutirea de publicare în Monitorul Oficial al României a cererii de schimbare a numelui depusă de d-l.(d-na) _____ din _____, str. _____ nr. _____.

Prezenta serveşte şi ca dovadă a scutirii de plata taxei de timbru.

ŞEFUL SERVICIULUI,
_____
L.S.

Anexa nr.3

MODEL

RAPORTUL DE INVESTIGAŢII
(în cazul cererilor de schimbare a numelui pe cale administrativă)

DATE ŞI ELEMENTE PE CARE TREBUIE SĂ LE CONŢINĂ:

1. **Datele de stare civilă ale solicitantului** (solicitanţilor) sau ale persoanelor pentru care se solicită schimbarea numelui pe cale administrativă (copiii minori), respectiv: numele, prenumele părinţilor, data naşterii, domiciliul, profesia, ocupaţia, locul de muncă, starea civilă, actul de identitate şi codul numeric personal (CNP).

2. **Motivul pentru care se solicită schimbarea numelui**, axat – atunci când este cazul – pe documente care justifică necesitatea schimbării acestuia, cum ar fi:

- certificate de stare civilă;
- dovezi care atestă că persoana este cunoscută cu numele solicitat în activitatea socio-profesională, în familie, societate etc.;
- articole din presă;
- diplome de studii;
- publicaţii literare sau în domeniul cercetării;
- decizii/dispoziţii de schimbare a numelui părinţilor, fraţilor etc.;
- declaraţii luate de la vecini, colegi de muncă etc.;
- corespondenţă.

3. **Rezultatul verificărilor şi investigaţiilor**.

Atunci când este cazul, se va face referire la documentele care atestă o situaţie, constatată în timpul verificărilor.

Pe cererea de verificare în evidenţa populaţiei (în componenţa locală a Registrului naţional de evidenţă a persoanelor – R.N.E.P.), se vor consemna datele care rezultă pe plan local, anexându-se la dosar.

4. Concluzii privind temeinicia cererii, în funcţie de care se vor face propuneri asupra oportunităţii aprobării sau respingerii acesteia.

ŞEFUL SERVICIULUI PUBLIC COMUNITAR
DE EVIDENŢĂ A PERSOANELOR,

_____

Anexa nr. 4

MODEL

NOTĂ

referitoare la circuitul cererii de schimbare a numelui privind pe_____

- Data depunerii cererii la primărie _____
- Data primirii lucrării la s.p.c.l.e.p. _____
- Data înaintării lucrării la s.p.c.j.e.p. _____
- Data primirii lucrării la s.p.c.j.e.p. _____
- Data aprobării dosarului _____
- Data emiterii dispoziției _____

Anexa nr. 5

MODEL

CONSILIUL JUDEȚEAN_____
SERVICIUL PUBLIC COMUNITAR DE
EVIDENȚĂ A PERSOANELOR

DOSAR

de schimbare a numelui

_____
_____
_____
_____

şi ___copii minori

Anexa nr 6

MODEL

REGISTRU OPIS

Numărul şi data înregistrării	Numărul de ordine al dosarului	Numele şi prenumele actual ale solicitantului	Numele şi/sau prenu-mele solicitat	Copii	Soluția dată în dosar şi data comunicării acesteia		Observații
					Admitere	Respingere	

4.7. PROCEDURA LEGALĂ URMATĂ DUPĂ OBŢINEREA APROBĂRII SCHIMBĂRII NUMELUI

- ✓ Se retrag certificatele de stare civilă, completate cu numele sau prenumele care au fost schimbate.
- ✓ Se înmânează solicitantului copia dispoziției de admitere a schimbării numelui de familie şi/sau prenumelui.
- ✓ Se înaintează, la Direcția pentru Evidența Persoanelor şi Administrarea Bazelor de Date (D.E.P.A.B.D.), **un exemplar al dispoziției de aprobare**, în vederea **actualizării** evidenței centrale a schimbărilor de nume, în *sistem informatizat*.
  - Pentru cazurile de **respingere** a cererilor **nu se transmit** dispozițiile la D.E.P.A.B.D.!
- ✓ Se **trimite câte o copie a dispoziției** de schimbare a numelui de familie şi/sau a prenumelui **primăriei locului de naştere, de căsătorie** şi, după caz, **de naştere al copiilor minori**, pentru înscrierea mențiunilor în actele de stare civilă respective.
- ✓ Concomitent, pe baza cererilor individuale, se solicită certificate de naştere sau de căsătorie, după caz.
- ✓ **Certificatele de stare civilă retrase se anulează**.
- ✓ La primirea certificatului de stare civilă, acesta se înmânează solicitantului de către ofițerul de stare civilă.
- ✓ În actul său de identitate se aplică ştampila:

  „Schimbat numele de familie (prenumele) din _____ în _____. Buletinul de identitate va fi schimbat până la data de _____.”
- ✓ Cartea de identitate informatizată va fi invalidată prin perforarea rubricii „termen de valabilitate”, solicitantului punându-i-se în vedere să se prezinte la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor în termen de 15 zile, pentru obținerea *noului act de identitate*, *cu numele schimbat*.

4.8. ÎNSCRIEREA SCHIMBĂRII NUMELUI ÎN REGISTRELE DE STARE CIVILĂ

Schimbarea numelui se înscrie, **prin mențiune**, pe marginea actului de naştere şi a actului de căsătorie al titularului, după caz, la cererea acestuia.

După această operațiune, ofițerul de stare civilă **completează un nou certificat**, pe care îl trimite, **în termen de 3 zile**, primăriei locului de domiciliu al solicitantului.

Dispoziția de schimbare a numelui produce efecte juridice **de la data înscrierii mențiunii corespunzătoare pe marginea actului de naştere**.[220] De la această dată solicitantul va purta **numai** *numele dobândit prin dispoziția de schimbare a numelui* [art. 15 alin. (1) şi art. 16 din O.G. nr. 41/2003].

Dovada schimbării numelui se face cu **dispoziția** de admitere a cererii sau cu **certificatul** eliberat de serviciul public, pe baza acesteia.

4.9. SCHIMBAREA NUMELUI DE FAMILIE AL UNEI PERSOANE CĂSĂTORITE

Schimbarea numelui de familie al unuia dintre soți nu are efect asupra numelui de familie al celuilalt soț [art. 9 alin.(2)].

Schimbarea numelui de familie al persoanei căsătorite nu implică şi schimbarea numelui de familie al soțului său, chiar dacă soții au nume de familie comun.

---

[220] De altfel, acesta este **momentul** în care trebuie *să se transmită* comunicările privind aprobarea schimbării numelui pe cale administrativă la I.G.P.R. – D.C.J.S.E.O., la D.G.P. şi la D.J.F.P. (mun. Buc.), pentru a fi *în acord* atât cu reglementările legale în materie de protecție a persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal şi libera circulație a acestor date (Legea nr. 677/2001, cu modificările şi completările ulterioare), cât şi cu producerea efectivă a schimbării aprobate prin dispoziția administrativă (evitarea cazurilor de revenire la comunicările transmise, în situația renunțării de către solicitant la beneficiul schimbării de nume obținute) – *subl.ns.*
Acest aspect a fost clarificat şi *corectat* prin adoptarea noii forme a art. 16 alin. (2) din O.G. nr. 41/2003 (modificat şi completat prin Legea nr. 243/2009; M. Of. nr. 445 din 29.06.2009), întrucât, în vechea reglementare, comunicările se transmiteau imediat *după emiterea dispoziției de admitere* a cererii de schimbare a numelui.

În cazul în care unul dintre soți nu a cerut ori nu a obținut schimbarea numelui de familie, el va purta în continuare numele de familie pe care îl are. Acesta îşi va putea schimba şi el numele de familie, ulterior, tot pe cale administrativă, în baza solicitării sale. **De regulă, însă, soții cer împreună schimbarea numelui de familie** - *subl.ns.*

Atunci când, la încheierea căsătoriei, fiecare dintre soți şi-a păstrat numele dinaintea căsătoriei, însă, ulterior, unul dintre ei doreşte să adopte numele de familie al celuilalt soț, va putea fi urmată **numai** *calea administrativă*.

Orice persoană căsătorită poate solicita schimbarea numelui său de familie, fără a fi necesară încuviințarea soțului său. Dacă însă numele de familie este comun cu soțul său, schimbarea pe cale administrativă se va putea cere numai dacă există consimțământul acestuia. [Art. 9 alin.(1): „În cazul în care soții s-au învoit să poarte în timpul căsătoriei un nume de familie comun, pentru schimbarea acestuia este necesar consimțământul celuilalt soț"].

4.10. SCHIMBAREA NUMELUI DE FAMILIE AL COPIILOR

Atunci când ambii părinți sau numai unul din aceştia şi-au schimbat numele de familie şi au copii minori, însă **schimbarea numelui nu se referă la aceştia**, mențiunea se va opera *în actele de naştere ale acestora la rubrica numelui şi prenumelui părinților*. **Aceasta nu atrage schimbarea numelui de familie al copiilor**.

În asemenea situații se întocmesc şi **comunicările de modificări pentru mențiuni în evidența populației (0-14 ani)**.

Aşa cum s-a mai precizat, schimbarea numelui de familie al copiilor minori se poate cere **odată** cu schimbarea numelui de familie al părinților **sau separat**, atunci când există **motive temeinice**. Dacă părinții nu se înțeleg cu privire la schimbarea numelui copilului minor, *autoritatea tutelară* va hotărî în acest sens.

Pentru copiii majori, operarea mențiunii, conform prevederilor art. 91 din Metodologia pentru aplicarea unitară a dispozițiilor Legii nr. 119/1996, se face **numai la cererea acestora, cu aprobarea Direcției pentru Evidența Persoanelor şi Administrarea Bazelor de Date (D.E.P.A.B.D.).**

➢ Având în vedere că nivelul de competență pentru emiterea dispoziției de admitere a schimbării numelui a trecut **de la nivelul**

fostei Direcții de evidență a populației, [din 01.09.2004 devenită Inspectoratul Național pentru Evidența Persoanelor **(I.N.E.P.)**, iar din 25.12.2009 **D.E.P.A.B.D.,** prin comasarea prin fuziune a **I.N.E.P.** cu **C.N.A.B.D.E.P.** (Centrul Național de Administrare a Bazelor de Date privind Evidența Persoanelor)] **la cel al preşedintelui consiliului județean**, respectiv al primarului general al mun. Bucureşti, apreciem că, *de lege ferenda*, **aprobarea** operării mențiunii de schimbare a numelui, **pentru copiii majori**, trebuie să fie situată, prin analogie, ***tot la nivelul preşedinților consiliilor județene*** (***al primarului general*** al mun. Bucureşti) – (*subl.ns.)*.

4.11. CĂI DE ATAC

Persoana căreia i s-a respins cererea de schimbare a numelui *poate contesta* această măsură pe calea contenciosului administrativ, în condițiile Legii nr.554/2004, cu modificările şi completările ulterioare.

Această cale de atac era posibilă şi sub vechea reglementare, dar numai după ce **doctrina** şi **jurisprudența** s-au fixat în acest sens. Anterior Legii nr.29/1990, sub imperiul Legii nr.1/1967, răspunsul a fost negativ.[221]

În ceea ce priveşte **reclamația prealabilă** [art.18 alin.(3)], până la adoptarea O.U.G. nr.50/2004, aprobată prin Legea nr.520/2004, *care a abrogat-o*, ea **se adresa** fostului Inspectorat Național pentru Evidența Persoanelor.

Începând cu data de 01.04.2005, **au devenit aplicabile** – *în literă şi în spirit* – prevederile art.13 din O.G.R. nr.41/2003, în sensul că aprobarea/ respingerea, prin dispoziție, a cererii de schimbare a numelui pe cale administrativă este de **competența preşedintelui consiliului județean**, respectiv a **primarului general al municipiului Bucureşti –** *subl.ns*.

Până la data sus menționată, ***lipsa dovezii soluționării reclamației prealabile***, de către fostul I.N.E.P., conducea la respingerea cererii contestate în condițiile Legii contenciosului administrativ, ca fiind **prematur introdusă**.

[221] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.155.

Aşa cum am mai arătat, în cazul în care, ***după respingerea cererii*** de schimbare a numelui, au apărut **motive noi**, persoana în cauză va putea formula **o nouă cerere**. Tot astfel, în cazul respingerii cererii ca urmare a **admiterii unei opoziții**, dacă motivele care au determinat această admitere au încetat, **se va putea face o nouă cerere** (art.19).

Se ridică întrebarea dacă persoana care a făcut *opoziție* la cererea de schimbare a numelui, iar opoziția i-a fost respinsă şi cererea de schimbare a numelui a fost admisă, ***are sau nu o cale de atac***. Credem că – aşa cum au înclinat doctrina şi jurisprudența anterioară noii reglementări – **o contestație nu era posibilă**, dar *persoana interesată poate recurge la procedura contenciosului administrativ de drept comun*.[222]

Pentru a proteja mai eficient interesele persoanei căreia, prin admiterea unei cereri de schimbare a numelui, i-a fost vătămat un interes legitim, legiuitorul a reglementat o **situație de excepție**. Astfel, conform prevederilor art.21 din O.G.R. nr.41/2003, o asemenea persoană **va putea cere anularea dispoziției**, în condițiile Legii contenciosului administrativ, cu condiția de a face dovada că, **din motive obiective, neimputabile ei, nu a putut formula opoziția prevăzută**, această acțiune având un caracter subsidiar. Termenul în care trebuie introdusă o astfel de acțiune este de **6 luni de la data la care persoana a luat cunoştință de schimbarea numelui** şi *numai dacă persoana care o depune face dovada* că **din motive obiective**, *neimputabile ei*, nu a putut formula opoziția prevăzută la art. 11 (În reglementarea inițială, modificată prin Legea nr.323/2003, această acțiune putea fi introdusă în termen de *6 luni de la data admiterii cererii de schimbare a numelui – subl.ns*.).

4.12. UNELE PRECIZĂRI

- ✓ Schimbarea numelui de familie dobândit prin căsătorie, ca urmare a unei ***decizii / dispoziții*** administrative, **nu are efect asupra numelui de familie din actul de naştere** – *subl.ns*.
- ✓ Deciziile de schimbare a numelui (prenumelui) date de Ministerul Justiției, până la 31 decembrie 1950, precum şi sentințele

[222] Ibidem 221.

judecătoreşti prin care s-a încuviinţat redobândirea numelui, **care nu au fost înregistrate şi pentru care se solicită înscrierea**, se vor trimite, D.E.P.A.B.D., pentru ***încuviinţarea înscrierii menţiunii*** [art. 93 alin. (1) din Metodologie].[223]

- ✓ Atunci când se solicită copii de pe decizii de schimbare a numelui (prenumelui) pe cale administrativă (date de D.E.P. şi de I.N.E.P. până la 31.03.2005) - *subl.ns*., cererile respective vor fi trimise Direcţiei pentru Evidenţa Persoanelor şi Administrarea Bazelor de Date (D.E.P.A.B.D.), însoţite de timbrul fiscal corespunzător [*art. 93 alin*. (2) din Metodologie].

4.13. ÎNSCRIEREA DE MENŢIUNI PRIVIND SCHIMBAREA NUMELUI ŞI/SAU PRENUMELUI PRIMITE DIN STRĂINĂTATE[224]

Înscrierea acestor menţiuni se face în baza **cererilor** adresate **primăriilor care au în păstrare actele de stare civilă ale solicitanţilor sau la sediul** Direcţiei pentru Evidenţa Persoanelor şi Administrarea Bazelor de Date (D.E.P.A.B.D.).

A. Pentru situaţia în care solicitantul se regăseşte **atât în posesia paşaportului emis de autorităţile străine pe noul nume**, cât şi a **actului administrativ** (notarial, judecătoresc, după caz), prin care s-a aprobat **schimbarea** numelui şi/sau prenumelui **în străinătate** sunt aplicabile reglementările privind **înscrierea menţiunilor primite din străinătate** de la art. 47 [fost art. 43 alin.(3) teza a II-a din Legea nr.119/1996 cu privire la actele de stare civilă].[225]

---

[223] P. PEŢU, E. VELICU, V. MARDARE – Op.cit.,2007, p.142-143.

[224] Această **procedură** a fost transmisă structurilor teritoriale de evidenţă a persoanelor de către fosta Direcţie Generală de Evidenţă Informatizată a Persoanei (D.G.E.I.P.) din Ministerul Administraţiei şi Internelor prin dispoziţia circulară nr.1056492/10.03.2004.
(*Deşi nu suntem de acord doar cu reglementări la nivel de circulare, o agreăm*, cu motivaţia că O.G.R. nr.41/2003 nu conţine asemenea prevederi şi, prin urmare, această circulară umple un vid legislativ. Se impune *de lege ferenda* completarea corespunzătoare a O.G.R. nr.41/2003) – subl.ns.
Pentru detalii a se vedea: P. PEŢU, E. VELICU, V. MARDARE – Op.cit., 2007, p.146-147; I. IMBRESCU – Op.cit., p.378.

[225] „Modificările intervenite în statutul civil al cetăţenilor români aflaţi în străinătate se înscriu de ofiţerul de stare civilă **prin menţiune** pe marginea actelor de stare civilă, cu aprobarea Inspectoratului Naţional pentru Evidenţa Persoanelor" (a se citi:

(continuare în pag. următoare)

✓ **Cererea** va fi însoțită de o serie de acte, printre care: **documentul de schimbare a numelui/prenumelui**, în original şi **traducere legalizată**, **dovada cetățeniei**, **copii ale certificatelor de stare civilă** ale persoanei pentru care se solicită înscrierea de mențiuni, **copia paşaportului străin şi/sau a celui românesc** deținut, **după caz**.

Cererea de înscriere a mențiunilor se poate face **în nume propriu** sau prin **împuternicit cu procură specială**. **Procura** va fi dată la un **notar public din țară**, la **oficiul consular de carieră** al României din țara de reşedință sau la un **notar din străinătate**, în acest din urmă caz (*şi în cel al traducerilor*, aflate în aceeaşi situație) trebuind să aibă aplicată **Apostila** conform Convenției cu privire la suprimarea cerinței supralegalizării actelor oficiale străine, adoptată la Haga la 05.10.1961, la care România a aderat prin O.G. nr.66/1999, aprobată prin Legea nr.52/2000, cu modificările şi completările ulterioare.

În procură este necesar să se facă referire, în mod expres, la faptul că persoana împuternicită îi reprezintă pe solicitanți, atât în vederea depunerii documentelor, **pentru înscrierea mențiunii**, cât **şi a ridicării** noilor certificate, **cu noile nume/prenume**, de la oficiile de stare civilă unde sunt înregistrate actele de stare civilă ale acestora.

B. În cazul în care solicitantul deține **numai paşaportul emis de autoritățile străine, pe noul nume**, *fără a fi în posesia actului administrativ* (notarial, judecătoresc, după caz) de schimbare a numelui/prenumelui în străinătate, **sunt aplicabile prevederile art.4 alin.(2) lit.b) şi c) din O.G.R. nr. 41/2003** privind dobândirea şi schimbarea pe cale admistrativă a numelor persoanelor fizice, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr.323/2003, cu modificările şi completările ulterioare, soluționarea cererilor făcându-se în conformitate cu prevederile acestui act normativ.

(continuare din pag. precedentă)

Direcției pentru Evidența Persoanelor şi Administrarea Bazelor de Date (D.E.P.A.B.D.).

Prevederile art.47 din Legea nr.119/1996, republicată, se coroborează, după caz, cu cele ale art.46 lit.f) din acelaşi act normativ şi cu cele ale art.15 alin.(1) din O.G.R. nr.41/2003.

CAPITOLUL V.
ÎNSCRIEREA NUMELUI SAU A PRENUMELUI DIN ALTĂ LIMBĂ ÎN LIMBA MATERNĂ ORI CU ORTOGRAFIA ALTEI LIMBI (RETRANSCRIEREA)[226]

Art.20 din O.G.R. nr.41/2003 privind dobândirea şi schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice, la alin.(1), stabileşte că:

„Persoana al cărei nume sau prenume a fost înregistrat în actele de stare civilă **tradus în altă limbă decât cea maternă** ori **cu ortografia altei limbi** poate cere înscrierea, **prin mențiune** pe aceste acte, a numelui de familie ori a prenumelui, **retradus** sau **cu ortografia limbii materne**, atât la rubricile care îl privesc pe titular, cât şi la cele privind părinții."

Textul art.19 din Decretul nr.975/1968 era ***aproape identic***, mai puțin mențiunea prenumelui, deşi, în practică, acesta se supunea aceluiaşi regim – *subl.ns.*

După cum se poate observa, nu este vorba de o schimbare sau modificare a numelui de familie, ci numai de o **retraducere sau scriere cu ortografia limbii materne (retranscriere)**.[227] Textul de lege nu foloseşte expresia de retranscriere, însă aceasta este utilizată constant în ***literatura de specialitate***[228]***.***

În Franța *este cunoscută* ***francizarea numelui****. Ordonanța din 2 noiembrie 1945 a permis străinilor al căror nume prezenta o* ***consonanță dificil de pronunțat*** *să ceară, prin* ***decret de naturalizare****, să fie modificată ortografia numelui lor, pentru a-i da o alură mai franțuzească. Dar instanțelor le era recunoscut dreptul de a controla regularitatea acestei operațiuni şi de a refuza să țină seama de ea, dacă această procedură realiza o veritabilă schimbare de nume. Legea din 3 aprilie 1950 şi Ordonanța din 23 august 1958 au*

---

[226] P.PEȚU, E. VELICU, V. MARDARE – Op.cit., p.143-146.
[227] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.156.
[228] A se vedea: C. STĂTESCU – Op.cit., p.143; GH. BELEIU – Op.cit.,1982, p.243; E. LUPAN, D. POPESCU - Op.cit., p.115; T. POP – Op.cit., p.100; O. UNGUREANU – Op.cit., p.156; G. BOROI – Op.cit., 2008, p.452.

*lărgit domeniul acestei francizări, ea fiind posibilă nu numai cu ocazia naturalizării, ci şi în toate celelalte cazuri, în care un străin dobândeşte naţionalitatea franceză, **prin declaraţie** sau **de plin drept**, pe motivul naşterii sale sau reşedinţei în Franţa.*

Aşadar, legea permitea mai mult decât o simplă modificare a ortografiei, ea prevedea, de fapt, o schimbare a numelui atunci când „prezenta o consonanţă străină de natură a jena integrarea persoanei în comunitatea naţională". Beneficiul francizării se întinde de plin drept asupra copiilor minori.[229]

Cererea se depune la serviciul public în **păstrarea căruia se află registrele de stare civilă** şi se aprobă de către **primarul localităţii** respective [art.20 alin.(2) din O.G.R. nr.41/2003].

Pe baza acestei aprobări, se înscriu menţiunile corespunzătoare pe marginea actelor de stare civilă respective şi **se eliberează un nou certificat, iar cel eliberat anterior se reţine şi se anulează.**

Cererea *se poate depune* de petiţionar *şi la primăria din localitatea de domiciliu,* care o va trimite spre soluţionare serviciului public competent şi va comunica petiţionarului modul de soluţionare [art. 20 alin. (4) din O.G. nr. 41/2003].[230]

Dacă ofiţerul de stare civilă nu poate stabili cu certitudine traducerea sau ortografierea în limba maternă, cere solicitantului să prezinte o **traducere sau ortografiere oficială**, autentificată de notarul public.

La eliberarea unui certificat de stare civilă în aceste condiţii, **pe actul de stare civilă**, exemplarul I, se face **menţiunea**:

„Numele de familie corect este _____, iar prenumele este _____ (se va trece numele de familie şi prenumele titularului şi ale părinţilor săi), în baza Aprobării (primarului – subl.ns) nr._____ din _____, dată în conformitate cu prevederile art.20 din O.G.R. nr. 41/2003",

comunicându-se despre aceasta **şi la exemplarul II al registrului de stare civilă**.

În cazul în care se solicită certificate de stare civilă şi de pe acte pe care există menţiuni în sensul că s-au eliberat certificate scrise cu ortografia limbii materne sau cu prenumele tradus, ori solicitanţii au mai primit astfel de certificate, ***chiar dacă nu s-a operat menţiunea***

---

229 G. MARTY, P. RAYNAUD – Op.cit., p.680.

230 Vezi şi Trib. Suprem, s. civ., dec. nr. 2134/1975, în „Revista română de drept" nr. 6/1976, p. 50; T. POP - Op.cit., p. 100; G. BOROI - Op.cit., 2008, p.452.

respectivă, noile certificate se eliberează conform celor menționate în prezentul paragraf.

În pag.1 a buletinului de identitate se aplică ştampila cu următorul conținut:

„Eliberat certificatul de stare civilă, în baza art. 20 din O.G.R. nr. 41/2003, cu numele de familie _____ şi prenumele _____. Buletinul de identitate va fi preschimbat până la _____”,

după care ofițerul de stare civilă semnează, pune data şi aplică ştampila.

În cazul persoanelor deținătoare de cărți de identitate informatizate, ofițerul de stare civilă, odată cu eliberarea certificatului de stare civilă, va invalida cartea de identitate a persoanei prin perforarea spațiului în care se află înscrisă perioada de valabilitate, punându-i în vedere **să se prezinte la serviciul public comunitar** de evidență a persoanelor **în termen de 15 zile**.

Cererea **se poate depune** de petiționar şi **la primăria locului de domiciliu**, care o va ***trimite spre rezolvare*** serviciului public competent şi va comunica petiționarului modul de soluționare.

Efectele aprobării date în condițiile menționate la art.20 alin.(1) şi (2) se extind asupra copiilor minori ai persoanelor în cauză, iar când soții au nume de familie comun, efectele se extind şi asupra celuilalt soț, în ambele situații, *dacă acesta din urmă îşi dă consimțământul*.

Aşadar, pentru ca efectele admiterii cererii să se producă şi asupra copiilor **este necesar şi consimțământul celuilalt părinte** (nu trebuie neapărat să fie soț). Prin acest text, **legiuitorul inovează**, deoarece nu se mai referă numai la copiii rezultați din căsătorie, ci şi la cei din afara ei (eventual concubinaj); de aceea, **această modificare e socotită binevenită.** Pe de altă parte, cum este iarăşi normal, între soții care au un nume de familie comun, **efectele admiterii cererii se vor extinde şi asupra numelui celuilalt soț numai dacă acesta îşi dă acordul**.[231]

- Se consideră că, *de lege ferenda,* **textul va trebui completat** aşa încât **să acopere şi situația copilului din afara căsătoriei**; în acest fel el ar fi în concordanță cu prima frază a art.7 din noua reglementare – O.G.R. nr.41/2003.[232]

---

[231] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.156-157.
[232] Ibidem 216.

Pe baza aprobării cererii se vor înscrie menţiunile corespunzătoare pe marginea actelor de stare civilă respective.

Alin.(5) al art.20 reglementează ***extinderea efectelor retranscrierii*** numelui de familie, stabilind că efectele aprobării *se extind asupra copiilor minori*, iar **când soţii au nume de familie comun**, *şi asupra celuilalt soţ*, în ambele situaţii ***dacă acesta din urmă îşi dă consimţământul***. Dacă soţii nu se înţeleg în ceea ce priveşte extinderea efectelor retranscrierii numelor asupra copiilor minori, **va decide autoritatea tutelară**. Pentru extinderea efectelor admiterii cererii de retranscriere asupra numelui de familie al celuilalt soţ (desigur, dacă soţii au nume de familie comun) **este întotdeauna nevoie de consimţământul acestuia din urmă**, deci, numai în privinţa extinderii retranscrierii asupra numelui de familie al copiilor minori ***nedarea consimţământului*** unuia dintre părinţi poate fi ***suplinită de decizia autorităţii tutelare***. **Extinderea efectelor retranscrierii** numelui de familie al unuia dintre părinţi asupra numelui de familie al copilului minor presupune că ***părinţii au nume de familie comun***, iar în cazul în care ***părinţii nu au nume de familie comun***, fie că minorul a luat ***numele de familie ale părinţilor reunite***, fie că minorul a luat numele de familie al părintelui ce a cerut şi ***obţinut retranscrierea***; **întrucât textul de lege nu face nici o distincţie, ar rezulta că în toate aceste trei cazuri urmează a se cere ori suplini consimţământul celuilalt părinte**.[233]

Înscrierile făcute în temeiul art. 20 din O.G.R. nr. 41/2003 se comunică serviciilor publice comunitare de evidenţă a persoanelor în raza cărora domiciliază persoanele în cauză[art.20 alin.(6)].

În caz de ***respingere*** a cererii, petiţionarul poate face ***plângere,*** în condiţiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, ***la judecătoria locului său de domiciliu***, în termen de **30 de zile de la comunicarea dispoziţiei**.[234] S-a decis că norma juridică ce stabileşte competenţa instanţei în raport cu domiciliul persoanei care face cererea nu are caracter absolut, ci ***constituie o dispoziţie legală de favoare***, în sprijinul titularului dreptului, la care acesta poate renunţa, ori de câte ori apreciază, în funcţie de condiţiile concrete, că îşi poare promova interesele în modalitatea personală obişnuită.[235] Însă, din art.159 C.proc.civ. şi art.19 C.proc.civ., ultimul interpretat *per a contrario*, rezultă că nefiind vorba despre o pricină privitoare la bunuri, ***competenţa teritorială în această materie este de ordine publică***.

---

[233] G. BOROI – Op.cit., 2002, p.340; 2008, p.453.
[234] Ibidem 233.
[235] Trib.supr., s.civ., dec. nr.557/1989, în revista „*Dreptul"* nr.1-2/1990, p.133.

CAPITOLUL VI.
PSEUDONIMUL ŞI PORECLA

6.1. PSEUDONIMUL

Ca şi numele, **pseudonimul** individualizează persoana fizică în societate în general, într-un anumit domeniu de activitate, în special, printru-un cuvânt ori o grupare de cuvinte.[236]

Această practică o găsim, în mod obişnuit, la scriitori şi artişti, dar poate fi întâlnită şi în domeniul tehnico-ştiințific.[237]

Pseudonimul formează *obiectul dreptului subiectiv la pseudonim*.

---

[236] GH. BELEIU – Op.cit., 2005, p.415; într-o altă definiție: „**Pseudonimul** constituie o denumire pe care o persoană fizică şi-o alege pentru a fi individualizată într-un anumit domeniu de activitate creatoare destinată a fi adusă la cunoştința publicului, atunci când această persoană nu doreşte să folosească pentru aceasta numele său" (D. LUPULESCU, A.M. LUPULESCU – Op.cit., 2003, p.76); alt autor defineşte *pseudonimul* ca fiind „denumirea liber aleasă, alta decât numele, sub care o persoană îşi ascunde adevărata identitate, folosită în mod notoriu, în desfăşurarea unei anumite activități, de obicei artistice sau literare" (P. ANDREI – *Drept civil. Partea generală*, Centrul de multiplicare al Universității „Al. I. Cuza", Iaşi, 1978, p.56); E. CHELARU - în Op.cit., p.12, consideră că *pseudonimul* este un nume voluntar ales de persoana fizică, la adăpostul căruia aceasta doreşte să desfăşoare o activitate legală.

[237] P. ANDREI – *Cadrul juridic actual al dreptului la pseudonim*, în *R.R.D.* nr.5/1978, p.31-34. De exemplu, poetul *Dan Barbilian* semna sub pseudonimul de **Ion Barbu**. Tot astfel **Moliére** (*J.P. Poqueline*), **Voltaire** (*F.M. Arouet*), **Stendhal** (*H. Boyle*). Scriitorul **Curzio Malaparte**, în realitate *Kurt Sukert*, întrebat de ce şi-a ales acest pseodonim bizar (*Mala* înseamnă, în italiană, *Răul*) a răspuns că este o replică prevăzătoare la *Bona-parte*, care s-a văzut cum a sfârşit (menționat de O. UNGUREANU, C. JUGASTRU, în Op.cit., p.160); Alți scriitori şi pseudonimele lor: Ion N. Teodorescu (**Tudor Arghezi**), Gheorghe D. Vasiliu (**George Bacovia**), Gheorghe Popoviciu (**George Barițiu**), Eugeniu Botez (**Jean Bart**), Dimitrie Cosmad (**Dimitrie Bolintineanu**), Alexandra Gavrilescu (**Otilia Cazimir**), Robert Eisenbraun (**Andrei Ciurunga**), Barbu Ştefănescu (**Barbu Delavrancea**), Grigore Pîşculescu (**Gala Galaction**) – *subl.ns.*

Legislativ, dreptul la pseudonim este consacrat de:

– art.54 din Decretul nr.31/1954 (alături de alte drepturi personale nepatrimoniale, cum este dreptul la nume). „Persoana care a suferit o atingere în dreptul său la nume ori la pseudonim (…) va putea cere instanței judecătoreşti încetarea săvârşirii faptei care aduce atingere drepturilor mai sus arătate";

– art.4, art.10 lit.c), art.12, art.83 alin.(3) şi art.96 lit.b) din Legea nr.8/1996 privind dreptul de autor şi drepturile conexe (publicată în M.Of. nr.60/1996), cu modificările ulterioare. De pildă, potrivit art.10 lit.c), autorul are „dreptul de a decide sub **ce nume** va fi adusă opera la cunoştința publică", deci, atât sub numele real, cât şi sub pseudonim.

Fiind obiect al dreptului subiectiv corespunzător, ***pseudonimul se bucură de protecția legală*** a drepturilor personale nepatrimoniale.

Aşa cum s-a subliniat în **doctrină**, caracteristica principală a pseudonimului este **autodesemnarea**. El însă **nu este supus** regulilor stabilirii, modificării, schimbării ori retranscrierii, aşa cum este numele. Evident, **purtarea** pseudonimului **nu este obligatorie**, spre deosebire de nume şi prenume. **Alegerea** pseudonimului fiind liberă, ea **nu presupune nici un fel de procedură de urmat sau de înregistrare**. **Simpla folosire** a unui pseudonim este suficientă pentru a da naştere unui drept la acel pseudonim.[238] Totuşi, sunt îndreptățite să-şi aleagă şi să folosească un pseudonim numai acele persoane fizice care desfăşoară o activitate creatoare (o creație a spiritului) destinată **publicității**. Ele au **opțiunea** de a-şi publica operele lor fie sub numele şi prenumele lor, fie sub pseudonimul ales, fie fără nici un nume.[239]

Desigur, analizat prin prisma identificării persoanei, **rolul** pseudonimului este **mai redus decât al numelui**, deoarece se circumscrie numai la anumite domenii de activitate (literare, artistice etc.).

Dreptul la pseudonim, fiind un *drept absolut*, **nu poate fi exercitat pe cale de reprezentare şi nu poate fi transmis nici prin**

[238] M. MUREŞAN, A. BOAR, S. DIACONESCU – Op.cit., p.55; C. STĂTESCU – Op.cit., p.145.
[239] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op.cit., p.160.

moştenire, este imprescriptibil şi viager.[240] Dar, aşa cum s-a subliniat, **pseudonimul este ocrotit şi după moartea titularului său**.[241] Cel care a dobândit un drept asupra pseudonimului ***poate să îl apere*** împotriva terților care ar pretinde să se servească de un **pseudonim asemănător**.

6.2. PORECLA

În vorbirea curentă, **porecla** însemnă **supranume** dat (de obicei, în bătaie de joc) unei persoane, mai ales în legătură cu o trăsătură caracteristică a aspectului său exterior sau a activității sale[242], iar uneori şi la anumite calități ale persoanei astfel „botezate".[243] Uneori, ea era întrebuințată pentru *a deosebi între mai multe ramuri ale aceleiaşi familii*, ceea ce ***echivala*** în fapt cu o ***schimbare*** sau ***completare de nume***.[244]

Pseudonimul **nu trebuie confundat** cu porecla.

Dacă ***porecla*** constă, ca şi pseudonimul, într-un cuvânt ori o grupare de cuvinte, în dreptul civil ea nu are nici o valoare, **nu formează obiectul unui drept subiectiv** şi, în consecință, ***nu se bucură de nici o protecție legală***.[245]

Totuşi, porecla are *un oarecare rol de identificare în domeniul procesului penal*. Bunăoară, Legea nr.7/1972 privind cazierul judiciar şi H.C.M. nr.455/1972 privind formularele în activitatea de cazier judiciar **prevedeau** nu numai numele şi prenumele

---

[240] **Jurisprudența franceză** a admis că cel care se foloseşte de un pseudonim în mod ***loial, continuu, paşnic*** şi ***public*** şi sub acest nume îşi câştigă notorietatea, dobândeşte asupra acestuia un drept de natură patrimonială, care îi permite să paralizeze pretențiile tardive ale titularilor numelor patronimice omonime, dacă pentru aceştia folosința pseudonimului nu este prejudiciabilă (B. TEYSSIE – *Droit civil. Les personnes*, quatrieme edition, Litec, Paris, 1999, p.131, menționat de O. UNGUREANU, C. JUGASTRU, în Op.cit., p.161).

[241] D. LUPULESCU, A.M. LUPULESCU – Op.cit., 2003, p.74-76, menționând art.56 din Decretul nr.31/1954.

[242] GH. BELEIU – Op.cit., 2005, p.415.

[243] O. UNGUREANU, C.JUGASTRU – Op.cit., p.161.

[244] Ibidem 228.

[245] C. STĂTESCU – Op.cit., p.146; E. LUPAN – Op.cit., p.108; GH. BELEIU – Op.cit., 2005, p.415.

persoanelor, dar şi **numele avute anterior** (inclusiv modificarea şi schimbarea numelor), precum şi **porecla** ori **eventualele nume false** folosite de inculpat.[246] Şi reglementările actuale[247] în materie de cazier judiciar ***au preluat*** dispozițiile referitoare la **poreclă** şi la **eventualele nume false**.

[246] În **legislația franceză** sunt reglementate ca **accesorii ale numelui**: **particula, liniuța de unire şi titlurile de noblețe**; **ELE LIPSESC ÎN DREPTUL NOSTRU ACTUAL**.
În **particula** (de) s-a văzut un semn de noblețe, dar cu consecințe juridice imprecise, iar în **liniuța de unire** (-), care asociază cele două elemente ale unui nume de familie dublu, o marcă de **burghezie republicană**. S-a stabilit că particula este ereditară. De aceea *de*-ul pierdut poate fi reluat pe cale de rectificare a actelor de stare civilă, dacă se demonstrează că strămoşii reclamantului au avut în Vechiul Regim (înaintea Decretului din 6 fructidor, an II) posesia prelungită a formei cu particula.
Titlurile de noblețe (prinț, duce, marchiz, conte, viconte, baron, cavaler) au fost întotdeauna legate istoric de monarhie. Republica franceză admite însă ca ele să subziste, dar nu ca semn al unor calități personale (deoarece nobilimea a fost abolită), ci ca **accesorii onorifice ale numelui**. Aşadar, cei care au dreptul pot să le folosească şi pot să ceară să se facă mențiunea în actele lor de stare civilă (J. CARBONNIER – *Droit civil. Les personnes*, Litec, Paris, 1999, p. 78).
Potrivit **Legii nr.119/1996** cu privire la actele de stare civilă, republicată, în certificatele române de stare civilă **nu vor fi** preluate titlurile de noblețe şi particulele, chiar dacă au fost înscrise în unele acte de stare civilă.

[247] Legea nr.290/2004 privind cazierul judiciar – publicată în M.Of. nr.586/2004 –, cu modificările ulterioare; H.G. nr.1373/26.08.2004 pentru formularele tip privind comunicările cu privire la datele ce urmează a fi înscrise în cazierul judiciar sau notate în evidențele unităților de poliție, precum şi a celor privind cererile pentru obținerea certificatelor şi copiilor de pe cazierul judiciar.

CAPITOLUL VII.
REGLEMENTĂRI EXISTENTE ÎN ALTE STATE PE LINIA ÎNREGISTRĂRII NAŞTERII, A CĂSĂTORIEI ŞI A DIVORŢULUI, PRECUM ŞI A DOBÂNDIRII ŞI SCHIMBĂRII NUMELOR PERSOANELOR FIZICE

1. AUSTRIA

Legea Stării civile *(Personenstandgesetz – PStG 1983), publicată în Monitorul oficial al Austriei (BGBP. Nr. 60/1983) modificată şi completată în BGBL. Nr.100/2005.*

Relevante pentru înregistrarea copiilor abandonați sau găsiți sunt paragrafele 12, 14,18, 19, 20 şi 51, care prevăd că naşterea unui copil trebuie notificată oficiului de stare civilă în maximum o săptămână, precizându-se şi persoanele sau autoritățile ce au obligații în acest sens. Nu este stabilit un termen pentru înregistrarea în registrul de stare civilă (inclusiv de naşteri), precizându-se doar că înregistrarea „trebuie efectuată fără întârzieri inutile", chiar dacă aceasta nu poate fi făcută decât incomplet. Serviciul de stare civilă este obligat să completeze datele lipsă imediat ce acestea au fost stabilite.

Legislația nu face referiri concrete la copiii găsiți sau abandonați, iar autoritățile de resort au precizat că astfel de cazuri sunt practic inexistente în Austria **(Infograma nr.259/31.01.2006 a Ambasadei României la Viena).**

2. BELGIA

A. Codul civil, Cap.II – documentele de naştere

Art.55 – Naşterea este declarată ofițerului stării civile în termen de cincisprezece zile de la naştere. În cazul în care ultima zi din acest termen este o sâmbătă, o duminică sau o zi liberă, termenul este prelungit până la următoarea zi lucrătoare.

Art.56 – alin.(3) – Dacă naşterea nu este declarată în termenul indicat la art.55, ofițerul stării civile, în trei zile de la expirarea termenului, anunță persoana care i-a sesizat naşterea. Aceasta este obligată să facă declarația în trei zile de la primirea avizului: dacă a

treia zi este o sâmbătă, o duminică sau o zi de sărbătoare legală, declarația poate fi făcută în următoarea zi lucrătoare.

Legislație belgiană. Declararea naşterii

În prezent, părinții au la dispoziție cincisprezece zile (inclusiv sâmbetele, duminicile şi zilele libere) pentru a declara naşterea copilului la serviciul de stare civilă din comuna unde este născut copilul. Ziua naşterii nu este inclusă în acest termen de cincisprezece zile.

Documentele care trebuie prezentate sunt următoarele:

– certificatul de căsătorie al părinților (dacă sunt căsătoriți);
– cărțile de identitate ale părinților;
– documentul de constatare a naşterii furnizat de clinică şi/sau de moaşă.

Administrația comunală eliberează astfel un document de atestare a naşterii, care va fi util pentru alocațiile familiale şi pentru ajutorul reciproc. Părinții primesc, de asemenea, un certificat pentru a putea proceda la vaccinările obligatorii contra poliomielitei.

× Se are în vedere un **proiect** vizând organizarea declarării naşterii la nivelul spitalului, mai degrabă decât la nivelul comunei.

Scopul îl reprezintă simplificarea procedurii administrative. Spitalul sau un martor al naşterii, în cazul când aceasta s-a produs în afara spitalului, se însărcinează să trimită el însuşi declarația naşterii, administrației comunale, semnată de către părinte sau părinți. Acest demers trebuie să aibă loc în următoarele trei zile lucrătoare.

× Actualmente, spitalul este deja obligat să transmită administrației comunale un document de constatare a naşterii. Adesea, asistenții sociali se însărcinează să îi sprijine pe părinți în efectuarea demersurilor administrative.

× Noua procedură ar reduce, de asemenea, termenul de declarare (şi de stabilire a prenumelui) la trei zile.

B. Principiile de bază în materie sunt „fixitatea numelui" şi „schimbarea numelui nu este un drept, ci o **favoare**".

✓ Singura cale de schimbare a numelui este cea juridică.
✓ Procedura este de lungă durată (între un an şi doi ani).
✓ Este aceeaşi atât pentru nume, cât şi pentru prenume.
✓ Taxele sunt destul de ridicate (mergând de la 490.00 Euro până la 740.00 Euro).

✓ Singura deosebire în ceea ce priveşte schimbarea numelui şi prenumelui este că în cazul numelui aprobarea se face prin decret regal, iar în cazul prenumelui prin decret semnat de ministrul justiției.

3. BULGARIA

A. (N.V. nr.694/21 iunie 2005 – Ambasada Bulgariei la Bucureşti)

Conform Direcției Generale Înregistrare Civilă şi Asistență Administrativă:

Regula după care se formează numele persoanei fizice este stabilită prin Legea privind înregistrarea civilă (LIC), mod., M.O. nr.96/2004, şi Partea II „Numele cetățenilor bulgari".

NUMELE CETĂȚENILOR BULGARI

✓ Art.9 (1) Numele unui cetățean bulgar născut pe teritoriul Republicii Bulgaria se compune din prenume, prenumele tatălui şi nume de familie. Cele trei părți ale numelui se înscriu în actul de naştere.

(2) La întocmirea actului de naştere al unui cetățean bulgar, născut în afara teritoriului Republicii Bulgaria, prenumele tatălui şi numele de familie se pot înscrie cu sufixul **-ov** sau **-ev** şi terminație în funcție de sex, dacă acest lucru este declarat în scris de către părinți **până la trei ani de la naşterea persoanei**.

(3) Prenumele unui străin născut pe teritoriul Republicii Bulgaria se înscrie precum este declarat de către părinții acestuia.

(4) Prenumele unui străin născut în afara teritoriului Republicii Bulgaria se înscrie în registrele de stare civilă şi în registrele de evidență a populației precum este înscris în documentul său național de identitate sau în actul de naştere, indiferent din câte părți este compus.

PRENUMELE CETĂȚENILOR BULGARI

✓ Art.12 (1) Prenumele fiecărei persoane este ales de către părinții acesteia şi se anunță în scris ofițerului de stare civilă la întocmirea actului de naştere.

(2) Dacă amândoi părinții nu au ajuns la un acord privitor la prenume, ofițerul de stare civilă înscrie în actul de naştere numai unul dintre prenumele propuse de părinți.

(3) Dacă părinții nu indică un prenume, **ofițerul de stare civilă stabileşte prenumele pe care îl consideră cel mai potrivit în cazul respectiv**.

(4) Dacă prenumele ales copilului este batjocoritor, dezonorabil, social inacceptabil sau incompatibil cu demnitatea națională a poporului bulgar, ofițerul de stare civilă are dreptul să refuze înscrierea acestuia în actul de naştere, aplicând dispozițiile alin.(2) şi (3).

- ✓ Art.13: Prenumele de tată al fiecărei persoane se compune din prenumele tatălui şi se înscrie cu sufixul **-ov** sau **-ev** şi terminație conform cu sexul copilului, în afara cazurilor când prenumele tatălui nu permite punerea acestor terminații sau acestea contravin tradițiilor de familie, etnice sau religioase ale părinților.
- ✓ Art.14 (1) Numele de familie al fiecărei persoane reprezintă numele de familie sau prenumele de tată al tatălui, cu sufixul **-ov** sau **-ev** şi terminație conform cu sexul copilului, în afara cazurilor când tradițiile de familie, etnice sau religioase ale părinților impun un alt nume de familie.

  (2) La încheierea căsătoriei numele de familie se formează în conformitate cu regulile Codului Familiei.

  (3) Copiii aceloraşi părinți se înscriu cu unul şi acelaşi nume de familie.

  (4) Când o persoană este cunoscută în societate cu un pseudonim, aceasta poate, cu încuviințarea instanței judecătoreşti, să adauge pseudonimul la numele său.
- ✓ Art.15 (1) Prenumele de tată al unui copil, care are stabilită doar mama, se formează din prenumele mamei sau rădăcina acestuia, iar pentru nume de familie se ia numele de familie al mamei sau prenumele tatălui ei.

  (2) În cazurile din alin.(1), cu acordul tatălui mamei, prenumele său poate fi luat ca prenume de tată al copilului. În cazul acesta, ca nume de familie se ia numele de familie al mamei.
- ✓ Art.16 (1) Prenumele copilului, recunoscut după ce a fost întocmit actul de naştere, se stabileşte în condițiile prezentei legi.

  (2) Prenumele unui copil, a cărui origine a fost stabilită pe cale judiciară, se stabileşte de instanța judecătorească, în condițiile prezentei legi.
- ✓ Art.17: Prenumele unui copil, ai cărui părinți nu sunt cunoscuți, se stabileşte de către ofițerul de stare civilă.
- ✓ Art.18 (1) În cazul înfierii, prenumele copilului se stabileşte de instanța judecătorească, conform cu dorința celor care înfiază. Dacă copilul a împlinit 14 ani, pentru schimbarea prenumelui se cere şi acordul acestuia.

(2) La înfiere completă, prenumele de tată şi numele de familie se stabilesc conform cu numele celui care înfiază, în condiţiile prezentei legi.

(3) La înfierea incompletă, prenumele de tată şi numele de familie pot fi schimbate prin hotărârea instanţei judecătoreşti şi dorinţa celor care înfiază. Dacă copilul a împlinit 14 ani, se cere şi acordul acestuia.

(4) La încetarea înfierii pe cale judiciară, persoanei înfiate i se restabileşte prenumele înaintea înfierii. Cu acordul celui care a înfiat sau în cazul unor împrejurări importante, instanţa poate hotărî ca persoana înfiată să-şi păstreze prenumele dat la înfiere.

✓ Art.19 (1) Schimbarea prenumelui, celui de tată şi de familie se admite de către instanţa judecătorească în baza unei cereri scrise formulate de cel interesat, când prenumele este batjocoritor, dezonorabil sau social incompatibil, precum şi în cazurile când împrejurări importante impun aceasta.

(2) O persoană care a dobândit sau şi-a recăpătat cetăţenia bulgară poate să-şi schimbe prenumele de tată sau de numele de familie adăugând sufixul **-ov** sau **-ev** şi terminaţie conform cu sexul său, precum şi să-şi bulgarizeze prenumele, în condiţiile procedurii judiciare rapide, conform Codului de Procedură Civilă. Aceste proceduri judiciare rapide sunt scutite de taxe de stat.

✓ Art.19a (1) Cetăţenii bulgari ale căror nume au fost schimbate prin constrângere, pot să-şi recapete fostele nume, la dorinţa lor.

(2) **Restabilirea numelor** conform alin.(1) se face prin **hotărârea ofiţerului de stare civilă**, în baza declaraţiei scrise a petiţionarului, după o legalizare notarială a semnăturii acestuia. Decizia ofiţerului de serviciu este supusă recursului de către persoanele interesate şi procuror, potrivit cu Legea procedurii administrative.

(3) În condiţiile alin.(2) pot fi restabilite sau schimbate numele minorilor, dacă numele părinţilor lor sau ale unuia dintre ei au fost schimbate prin constrângere. În acest caz declaraţia se depune de către cei doi părinţi sau tutori. În cazul unor divergente între părinţi sau tutori, litigiul se va soluţiona de judecătoria raională.

(4) În condiţiile alin.(2) pot să-şi schimbe numele şi cetăţenii bulgari născuţi după ce numele părinţilor lor sau ale unuia dintre părinţi au fost schimbate prin constrângere, iar numele copiilor minori ai acestora pot fi schimbate în conformitate cu dispoziţiile din alin.(3).

- ✓ Art.20: La dobândirea sau restabilirea cetăţeniei bulgare, o persoană de origine bulgară, dacă doreşte aceasta, poate să primească un prenume de tată sau nume de familie cu sufixul **-ov** sau **-ev** şi terminaţie conform cu sexul său, precum şi să-şi **bulgarizeze**, prenumele. Aceste schimbări se reflectă în decretul Preşedintelui Republicii Bulgaria prin care aceştia dobândesc sau îşi recapătă cetăţenia bulgară.
- ✓ Dispoziţii finale şi tranzitorii: &1a (NOU, M.O. nr.96/2004) (1) Copiii cetăţenilor bulgari, decedaţi în perioada 1 ianuarie 1984 – 26 noiembrie 1993, ale căror nume nu sunt restabilite în condiţiile şi ordinea prevăzute în &2 din Legea privind numele cetăţenilor bulgari abrogată (M.O. nr.20/1990; modif. nr.94/1990; abr. nr.67/1999) pot să-şi restabilească, de comun acord, numele părinţilor lor, în condiţiile art.19a, alin.(2).

  (2) Cererea conform alin.(1) se depune la locul de domiciliu al persoanei decedate, până la data de 31 decembrie 2005.

  (3) Dacă copiii după dispoziţiile din alin. (1) au decedat înaintea intrării în vigoare a prezentei legi sau a expirării termenului conform dispoziţiilor prevăzute în alin.(2), dreptul de restabilire a numelor aparţine consecutiv celor ce urmează în grad de descendenţi.

Schimbarea unui nume este posibilă **pe cale judiciară** (art.19 din LIC), precum şi **pe cale administrativă** (art.19a din LIC). În baza unei hotărâri judecătoreşti, respectiv a unui act administrativ, schimbarea numelui se trece la rubrica „Menţiuni" din actul de naştere al persoanei. **Nu există un document special care să certifice schimbarea numelui**. Aceasta se face prin duplicat de la „Certificatul de naştere" – document eliberat în baza actului de naştere de administraţia locală unde este păstrat actul şi care conţine date actuale de pe actul de naştere.

Problema cu numele de familie pe care viitorii soţi îl vor purta după încheierea căsătoriei civile este reglementată prin dispoziţiile art.11 din CF, iar în privinţa numelui de familie de după desfacerea căsătoriei prin divorţ – prin art.103 din CF. Schimbarea numelui de familie după încheierea căsătoriei se reflectă în actul de căsătorie civilă. Schimbarea numelui de familie după desfacerea căsătoriei, de asemenea, se reflectă în actul de căsătorie, dar la rubrica „Menţiuni". Căsătoria nu poate fi dovedită decât prin certificatul de căsătorie, eliberat de administraţia municipală unde se află în păstrare actul.

B. *(N.V. nr.694/21.06.2005 – Ambasada Bulgariei la Bucureşti)*

Conform Direcției Generale Înregistrare Civilă şi Asistență Administrativă, prevederile legale care reglementează încheierea şi desfacerea căsătoriei civile în Republica Bulgaria sunt conținute în Codul Familiei (C.F.) – Cap.II „Încheierea căsătoriei", Cap.IX „Desfacerea căsătoriei" şi cap.XI „Lege aplicabilă în cazul raporturilor familial-judiciare cu element internațional" (art.129-134), **modificate în anul 1992**.

B.1. **ÎNCHEIEREA CĂSĂTORIEI**

✓ **CĂSĂTORIA CIVILĂ** (art.6)

Numai căsătoria civilă încheiată în forma prevăzută în prezentul cod dă naştere consecințelor pe care legile le leagă cu căsătoria.

Ritualul religios poate fi îndeplinit **numai după încheierea căsătoriei civile**. Acest ritual nu are efecte juridice.

✓ **CONSIMȚĂMÂNTUL VIITORILOR SOȚI** (art.7)

Căsătoria se încheie prin **consimțământ reciproc**, între un bărbat şi o femeie, dat personal, împreună, în fața delegatului de stare civilă.

✓ **DOCUMENTE NECESARE ÎNCHEIERII CĂSĂTORIEI** (art.8)

Cei care vor să se căsătorească vor face declarație la serviciul de stare civilă la care urmează a se încheia căsătoria. Fiecare din ei va prezenta o **declarație** că **nu există piedici legale** la încheierea căsătoriei (prevăzute în art.12 şi 13) şi un **certificat medical** atestând că nu suferă de bolile prevăzute în art.1. alin.(1), p.2 şi 3.

✓ **LOCUL ÎNCHEIERII CĂSĂTORIEI** (art. 9)

Căsătoria se încheie **public** şi **în mod solemn**, la primărie.

Dacă din motive temeinice unul dintre soți nu se poate prezenta la locul unde urmează a se încheia căsătoria, la aprecierea delegatului de stare civilă căsătoria va putea fi încheiată şi în alt loc.

✓ **ORDINEA DE ÎNCHEIERE A CĂSĂTORIEI** (art.10)

Căsătoria se încheie nu mai devreme de 30 de zile de la data declarării la locul unde urmează a se încheia căsătoria. Cu permisiunea delegatului de stare civilă, căsătoria poate fi încheiată şi mai devreme, dacă aceasta se impune din **motive importante**.

Delegatul stării civile verifică identitatea şi vârsta părților, declarațiile şi certificatele medicale prezentate de acestea. Dacă nu

există piedici legale la căsătorie, delegatul stării civile întreabă părțile dacă sunt de acord să încheie căsătoria unul cu celălalt şi, după răspunsul afirmativ al acestora, va întocmi actul de căsătorie, care se semnează de soți, de doi martori şi de delegat.

Căsătoria se consideră încheiată după semnarea actului de către viitorii soți şi delegatul stării civile.

✓ **NUMELE DE FAMILIE AL VIITORILOR SOȚI** (art.11)

La întocmirea actului de încheiere a căsătoriei, fiecare dintre viitorii soți va declara dacă îşi va păstra numele dinaintea căsătoriei, dacă va lua numele celuilalt soț sau dacă va adăuga numele soțului la numele său. Ca nume de familie se poate lua, sau adăuga numele celuilalt soț, cu care acesta este cunoscut în societate.

✓ **VÂRSTA MATRIMONIALĂ** (art.12)

Vârsta matrimonială minimă este de 18 ani.

În mod excepțional, pentru motive temeinice, se poate încheia căsătorie şi către o persoană care a împlinit şaisprezece ani, cu încuviințarea preşedintelui judecătoriei raionale în cuprinsul căreia îşi are domiciliul persoana. Dacă viitorii soți sunt minori şi provin din raioane diferite, încuviințarea se dă de către preşedintele judecătoriei raionale în cuprinsul căreia îşi are domiciliul unul dintre soți, la alegerea acestora. Preşedintele îi ascultă pe minor, părinții sau tutorele acestuia. Părerea părinților sau a tutorelui poate fi prezentată şi în formă scrisă, cu semnătura legalizată notarial.

Odată cu încheierea căsătoriei, minorul devine în capacitate, dar acesta poate dispune de bunuri imobile numai cu încuviințarea judecătoriei raionale în cuprinsul căreia îşi are domiciliul.

✓ **PIEDICI LA ÎNCHEIEREA CĂSĂTORIEI** (art.13)

Nu poate încheia căsătorie, conform art.13 alin.(1) din C.fam., **persoana care**:

1. este căsătorită;
2. se află sub interdicție totală ori suferă de o boală psihică sau este debil mintal, ceea ce reprezintă temei pentru punerea acesteia sub interdicție totală;
3. suferă de o boală ce reprezintă un pericol serios pentru viața sau sănătatea descendenților ori a celuilalt soț, doar dacă boala este periculoasă numai pentru celălalt soț, iar acesta ştie despre ea.

Conform art.13 alin.(2) este oprită căsătoria între:

1. rudele în linie dreaptă;
2. fraţi şi surori, copiii acestora şi alte rude în linie colaterală până la al patrulea grad inclusiv;
3. persoane adoptate, care creează relaţii de rudenie în linie dreaptă şi între fraţi şi surori.

B.2. **DESFACEREA CĂSĂTORIEI**

✓ **TEMEI** (art.94 C.F.)

Conform art.94 din C.F., căsătoria încetează prin:

1. moartea unuia dintre soţi;
2. distrugerea căsătoriei;
3. divorţ.

✓ **DIVORŢ DATORITĂ VĂTĂMĂRII GRAVE A CĂSĂTORIEI** (art.99)

Fiecare dintre soţi poate cere divorţul atunci când căsătoria este grav vătămată şi continuarea ei nu mai este posibilă.

Prin hotărârea sa de admitere a divorţului, instanţa judecătorească se pronunţă, din oficiu, şi asupra vinovăţiei pentru deteriorarea căsătoriei, doar dacă dereglarea se datorează unor cauze obiective, care nu pot fi imputate în vina soţilor.

Instanţa judecătorească nu se va pronunţa asupra vinovăţiei pentru deteriorarea căsătoriei dacă soţii declară aceasta şi îşi prezintă învoiala lor privitoare la exercitarea drepturilor părinteşti, raporturile personale şi întreţinerea copiilor, precum şi raporturile patrimoniale, folosirea locuinţei familiale, întreţinerea între ei şi numele de familie.

Divorţul nu se admite dacă deteriorarea căsătoriei se datorează numai comportamentului culpabil al reclamantului, iar celălalt soţ insistă pentru păstrarea căsătoriei, doar dacă împrejurări importante impun admiterea divorţului.

✓ **DIVORŢ PE BAZA ACORDULUI AMBILOR PĂRINŢI** (art.100)

Când cererea de divorţ este bazată pe acordul **serios** şi **ferm** al ambilor soţi, instanţa judecătorească poate admite divorţul, **fără căutarea motivelor** acestora pentru întreruperea căsătoriei.

Cererea de divorţ pe baza acordului ambilor soţi nu poate fi depusă decât dacă de la încheierea căsătoriei au trecut cel puţin trei ani.

✓ **ÎNVOIALA SOŢILOR ÎN CAZUL DIVORŢULUI PE BAZA ACORDULUI AMBILOR SOŢI** (art.101)

În cazul divorţului pe baza acordului ambilor soţi, soţii trebuie să-şi prezinte învoiala privitoare la exercitarea drepturilor părinteşti, raporturile personale şi întreţinerea copiilor, precum şi raporturile patrimoniale, folosirea locuinţei familiale, întreţinerea între părinţi şi numele de familie. Învoiala se va încuviinţa de către instanţa judecătorească, după ce aceasta din urmă va verifica dacă interesele copiilor sunt protejate.

Dacă învoiala este incompletă ori interesele copiilor nu sunt bine protejate, instanţa judecătorească va acorda un termen pentru îndreptarea neajunsurilor învoielii. Dacă neajunsurile nu sunt îndreptate în termenul acordat, instanţa va respinge cererea de divorţ.

Acţiuni în exercitarea drepturilor părinteşti şi întreţinerea copiilor, după încetarea căsătoriei pe baza acordului ambilor soţi, se admit în cazul schimbării împrejurărilor.

✓ **CONTINUAREA PROCESULUI DE DIVORŢ DE CĂTRE DESCENDENŢI** (art.102)

Dreptul de a cere divorţ nu se transmite descendenţilor. Aceştia însă pot să continue procesul, în scopul stabilirii temeiniciei acţiunii formulate, dacă aceasta este bazată pe comportamentul culpabil al soţului supravieţuitor.

Instanţa judecătorească respinge acţiunea dacă soţul supravieţuitor nu este vinovat pentru deteriorarea căsătoriei.

✓ **NUMELE DE FAMILIE DUPĂ DIVORŢ** (art.103)

După divorţ, instanţa judecătorească poate decide ca soţul să poarte numele celuilalt soţ, dacă acesta din urmă este de acord.

Dacă unul dintre soţi este cunoscut prin numele celuilalt soţ, instanţa judecătorească poate decide ca acesta să continue să poarte acelaşi nume.

În cazul schimbării împrejurărilor, fostul soţ poate să ceară ca celălalt soţ să nu mai poarte numele său.

B.3. LEGE APLICABILĂ ÎN CAZUL RAPORTURILOR FAMILIAL-JUDICIARE CU ELEMENT INTERNAŢIONAL

✓ **ÎNCHEIEREA DE CĂSĂTORIE ÎN STRĂINĂTATE** (art.129)

Căsătoria între cetăţeni bulgari în străinătate poate fi încheiată **în faţa unui reprezentant diplomatic sau consular bulgar, dacă legea**

locală permite aceasta. Căsătoria poate fi încheiată şi în fata organelor locale, cu respectarea formei prevăzute de legea locală.

Căsătoria între un cetățean bulgar şi unul străin poate fi încheiată în străinătate în fața unui reprezentant diplomatic sau consular bulgar, în condițiile prezentului Cod familial, dacă legea din țara de proveniență a cetățeanului străin admite aceasta. Căsătoria poate fi încheiată şi în fața unui organ local, cu respectarea formei prevăzută de legea locală.

Căsătoria încheiată între cetățeni străini în străinătate **se recunoaşte** în Republica Bulgaria, **dacă este respectată forma prevăzută de legea aplicabilă la locul căsătoriei**.

✓ **ÎNCHEIEREA UNEI CĂSĂTORII ÎNTRE UN CETĂȚEAN BULGAR ŞI UNUL STRĂIN ÎN FAȚA ORGANELOR BULGARE DE STARE CIVILĂ** (art.130)

Un cetățean străin care încheie căsătorie cu un cetățean bulgar în Republica Bulgaria, sau în fața unui reprezentant diplomatic sau consular bulgar în străinătate, sau în fața căpitanului unui vas bulgăresc aflat în larg, trebuie să dovedească că în legea din țara sa de proveniență **nu există piedici la încheierea căsătoriei**.

✓ **CONDIȚIILE ÎNCHEIERII UNEI CĂSĂTORII** (art.131)

Pentru cetățenii bulgari, care încheie căsătorie în străinătate, sunt obligatorii dispozițiile din art.12 şi 13. Încuviințarea, conform art.12 alin.(2), poate fi acordată de către reprezentantul diplomatic sau consular bulgar.

Pentru un cetățean străin care încheie căsătorie cu un cetățean bulgar în fața ofițerului de stare civilă în Republica Bulgaria, sau în fața unui reprezentant diplomatic sau consular bulgar în străinătate, sau în fața căpitanului unui vas bulgăresc aflat în larg, condițiile de încheiere a căsătoriei se stabilesc în conformitate cu legea din țara de proveniență a acestuia, **dispozițiile prevăzute în art.13 din prezentul cod fiind obligatorii**.

Pentru cetățenii străini care încheie căsătorie între ei în fața ofițerului de stare civilă în Republica Bulgaria sau în fața căpitanului unui vas bulgăresc aflat în larg, condițiile de încheiere a căsătoriei se stabilesc potrivit legilor din țara lor de proveniență. În aceste cazuri este obligatorie prevederea art.13 alin.(1). Afară de asta, este oprită căsătoria între rude în linie dreaptă sau între frați şi surori.

✓ **ANULAREA CĂSĂTORIEI** (art.132)

Temeiurile pentru anularea şi consecinţele anulării căsătoriei se reglementează:

1. de legea bulgară, dacă căsătoria este încheiată între un cetățean bulgar şi unul străin;
2. de legea statului ai cărui cetățeni au fost cei doi soți străini la încheierea căsătoriei, precum şi de legea locului de încheiere a căsătoriei, în măsura în care aceasta a fost obligatorie pentru căsătoria încheiată de aceştia;
3. în cazul căsătoriei între străini cu cetățenie diferită – de legile din țările lor de proveniență, dacă acestea coincid, şi de legea locului de încheiere a căsătoriei, în măsură în care aceasta a fost obligatorie pentru căsătoria încheiată de aceştia. În cazul în care legile din țările de proveniență nu coincid, se aplică acea lege care admite anularea, iar cu privire la urmările anulării – acea lege care este mai favorabilă pentru copii sau pentru soțul de bună credință, dacă din căsătorie nu rezultă copii.

✓ **DIVORŢUL** (art.134)

Divorțul şi consecințele acestuia se reglementează:

1. de legea bulgară, dacă unul dintre soți este cetățean bulgar;
2 în cazul căsătoriei străinilor cu cetățenie comună – de legea statului ai cărui cetățeni sunt la depunerea cererii de divorț;
3. în cazul căsătoriei între străini de cetățenie diferită – de legile din țările lor de proveniență, dacă acestea coincid. În cazul în care legile din țările de proveniență nu coincid, se aplică acea lege care admite divorțul, iar cu privire la consecințele divorțului – acea lege care este mai favorabilă pentru copii sau pentru soțul nevinovat, dacă din căsătorie nu rezultă copii.

4. Canada

Constatarea şi declararea naşterii

Documentul de constatare a naşterii este completat şi semnat de către medic, asistentă, moaşă sau de către orice altă persoană care asistă mama la naştere. Personalul instituției spitaliceşti transmite părinților o copie de constatare a naşterii, precum şi formularul de declarare a naşterii în vederea completării.

Părinții sunt cei care trebuie să completeze şi să semneze formularul de Declarație a naşterii, în fața unui martor care semnează,

de asemenea. Această declarație trebuie să parvină directorului oficiului stării civile, în 30 de zile de la naştere.

Aceste două documente îi sunt necesare directorului oficiului strării civile pentru redactarea certificatului de naştere.

5. CEHIA

A. Înregistrarea în registrele civile a naşterilor de copii, inclusiv a celor abandonați sau găsiți, se realizează în conformitate cu **Legea nr.301/din 2 august 2000** cu privire la Oficiile de stare civilă şi cu **Instrucțiunea nr.207/2001** a **Ministerului de Interne**, care stabileşte aspectele de ordin procedural la aplicarea Legii nr.301/2000.

În cazul copiilor abandonați sau găsiți pe teritoriul Republicii Cehe, a căror identitate nu este cunoscută, înscrierea naşterii lor în registrele de stare civilă se realizează potrivit rezultatelor cercetării efectuate de organele de poliție şi a raportului medical, din care trebuie să reiasă sexul şi data prezumtivă a naşterii copilului.

Rubricile rezervate numelui şi prenumelui copilului abandonat rămân necompletate, iar la capitolul „mențiuni şi modificări", ofițerul de stare civilă înscrie data, ora, locul şi împrejurările găsirii copilului, semne particulare ale acestuia, îmbrăcămintea purtată şi alte detalii legate de completarea ulterioară a datelor de identitate, inclusiv vârsta prezumtivă indicată de medici.

Concomitent, Oficiul de Stare Civilă informează despre înscrierea naşterii copilului abandonat şi găsit Tribunalul din raza teritorială de competență.

(Adresa MAE – DGAC., Nr.G5-1/2133/febr.2006).

B. (N.V. nr.2120/18.11.2004 – Ambasada Republicii Cehe)
(Legea nr.301/2000 – M.O. privind reglementarea activității de stare civilă şi schimbarea numelui şi prenumelui).

DOBÂNDIREA ŞI SCHIMBAREA PRENUMELUI:

- ✓ Cetățeanul are dreptul şi obligația de a-şi folosi prenumele (eventual mai multe prenume), în relația cu autoritățile, conform certificatului de naştere eliberat de oficiul stării civile.
- ✓ În registrul de stare civilă nu se pot înscrie prenume deformate, diminutive, diminutive familiare etc.
- ✓ Cetățeanul care are un prenume şi vrea să folosească două prenume trebuie să dea o declarație la oficiul stării civile.

- ✓ Nu se solicită permisiunea pentru folosirea formei cehe a prenumelor provenite din limbi străine.
- ✓ Părinții adoptivi au dreptul ca, în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a hotărârii de adopție, să schimbe prenumele copilului adoptat dând o declarație la oficiul stării civile.

DOBÂNDIREA ŞI SCHIMBAREA NUMELUI:

- ✓ Cetățeanul are dreptul şi obligația de a-şi folosi numele (eventual mai multe nume), în relația cu autoritățile, conform registrului de stare civilă.
- ✓ Numele femeilor se formează conform regulilor gramaticii cehe.
- ✓ La încheierea căsătoriei, numele femeilor se pot înscrie în forma masculină, dacă este vorba de:
  a) o cetățeană străină;
  b) o cetățeană care are sau urmează să aibă şedere permanentă în străinătate;
  c) o cetățeană al cărei soț este străin;
  d) o cetățeană care este de altă naționalitate decât cehă.
- ✓ Aceleaşi prevederi sunt valabile la înscrierea naşterii unui copil de sex feminin dacă numele trebuie să fie trecut în forma masculină.
- ✓ Se pot folosi mai multe nume dacă:
  a) le-a dobândit conform unor prevederi legale anterioare;
  b) la încheierea căsătoriei preia numele soțului care are acest nume;
  c) la încheierea căsătoriei declară că vrea să folosească şi numele anterior.
- ✓ Schimbarea numelui se permite dacă este vorba despre un nume peiorativ, ridicol sau dacă există un motiv întemeiat pentru aceasta.
- ✓ Schimbarea numelui nu se permite dacă aceasta contravine intereselor minorului.
- ✓ Persoanei care îşi schimbă sexul i se permite schimbarea numelui. Poate folosi prenume şi nume neutre, în baza unei adeverințe eliberate de unitatea medicală care efectuează operația de schimbare de sex.

CĂSĂTORIE:

- ✓ Se poate folosi un singur nume – după numele unuia dintre soți; cel mai adesea, la încheierea căsătoriei, femeia preia numele

bărbatului, dar în forma feminină (cu excepția cazurilor menționate mai sus).

- ✓ Se pot folosi două nume; în acest caz, numele anterior se păstrează pe poziția a doua.
- ✓ La încheierea căsătoriei, se încheie şi se semnează o declarație privind numele care va fi folosit de soți după căsătorie.
- ✓ Schimbarea numelui se permite doar cu acordul ambilor soți.

DIVORȚ:

- ✓ După pronunțarea divorțului, soții au posibilitatea de a păstra numele fostului partener, sau pot prelua numele anterior căsătoriei printr-o declarație (schimbarea se efectuează în conformitate cu Legea familiei).
- ✓ Nu se eliberează documente de stare civilă privind schimbarea numelui sau a prenumelui; schimbările sunt operate prin proceduri administrative.

6. ELVEȚIA

Declararea naşterii: procedură şi documente

Orice naştere care se produce pe teritoriul Elveției trebuie declarată la oficiul stării civile de la locul naşterii. Oficiul stării civile solicită diferite documente, în funcție de **situația conjugală** a părinților şi de **naționalitatea** acestora.

× Părinți căsătoriți de naționalitate elvețiană:

– livretul de familie sau documentul de familie;
– documentul de atestare a domiciliului.

× Părinți căsătoriți de naționalitate străină:

– livretul de familie sau certificatul de căsătorie;
– documentul de atestare a domiciliului;
– paşaportul;
– permisul de sejur.

× Părinți necăsătoriți, mamă elvețiancă:

– certificatul de naştere;
– documentul de atestare a domiciliului;
– un document care să ateste starea civilă (ex. certificat de stare civilă, hotărâre de divorț sau certificatul de deces al soțului decedat în Elveția);
– paşaportul;

– permisul de sejur – toate ale bărbatului de naționalitate străină.

× Părinți căsătoriți, mamă de naționalitate străină:

– certificatul de naştere;
– documentul de atestare a domiciliului;
– un document care să ateste starea civilă (ex.certificat de stare civilă, hotărâre de divorț sau certificatul de deces al soțului decedat în Elveția);
– paşaport;
– permisul de sejur – toate ale mamei de naționalitate străină.

× Naşterea la spital:

În cazul naşterii în spital sau într-o maternitate privată, administrația respectivei instituții este obligată să anunțe naşterea în scris serviciului de stare civilă competent teritorial. Mama transmite în prealabil documentele solicitate pentru declararea naşterii la administrația spitalului. Tatăl poate face acesată declarație dacă are un document eliberat de spital care certifică naşterea. În cazul în care părinții nu sunt căsătoriți, tatăl poate face această declarație numai dacă a recunoscut copilul înainte de naştere sau dacă îl recunoaşte în momentul declarării.

× Naşterea la domiciliu:

În cazul în care copilul nu se naşte în spital sau la maternitate, naşterea trebuie declarată oral oficiului de stare civilă competent teritorial, de către tatăl juridic al copilului (sau de soțul mamei copilului, care a recunoscut copilul sau îl va recunoaşte), de către mamă, moaşă sau de către orice persoană care a asistat la naştere. Declararea naşterii trebuie să aibă loc în trei zile de la naştere sau, dacă mama este persoana care va declara copilul, de îndată ce se simte în stare să o facă.

7. FRANȚA

A. **Codul civil, Secțiunea 1 – Declararea naşterii**

Art.55

Declararea naşterii se face în primele trei zile care urmează naşterii, la ofițerul de stare civilă.

Dacă naşterea nu este declarată în termenul legal, ofițerul de stare civilă nu poate să o înregistreze în registrele sale decât în virtutea unei hotărâri a tribunalului în raza teritorială a căruia este născut copilul, iar mențiunea sumară se face în marginea datei

naşterii. Dacă locul naşterii nu este cunoscut, tribunalul competent este cel din raza de domiciliu a solicitantului.

În străinătate, declarațiile agenților diplomatici sau consulari se face în cincisprezece zile de la naştere. Acest termen poate fi prelungit prin decret în anumite circumscripții consulare.

Art.56

Naşterea copilului va fi declarată de tată, sau în lipsa acestuia de către medicii sau chirurgii, moaşele, ofițerii de sănătate sau de altă persoană care a asistat la naştere; în cazul în care naşterea s-a produs în afara domiciliului mamei, naşterea va fi declarată de către persoana la care mama se afla în momentul naşterii.

Certificatul de naştere va fi redactat imediat.

Art.57

Certificatul de naştere va cuprinde ziua, ora şi locul naşterii, sexul copilului, prenumele şi numele de familie, urmate, dacă este cazul, de mențiunea declarației părinților cu privire la alegerea efectuată, precum şi prenumele, numele, vârsta, profesia şi domiciliul mamei şi tatălui sau, dacă este cazul, datele declarantului. Dacă unul dintre părinți sau amândoi nu sunt înregistrați la ofițerul stării civile, nu se va face nici o mențiune în acest sens în registre.

Prenumele copilului sunt alese de către tata şi mama. Femeia care a solicitat confidențialitatea identității sale în momentul naşterii poate să facă cunoscute prenumele pe care doreşte să le atribuie copilului. În lipsa sau în cazul în care părinții copilului nu sunt cunoscuți, ofițerul stării civile alege trei prenume dintre care ultimul ține loc de nume de familie pentru copil. Ofițerul stării civile înscrie imediat pe certificatul de naştere prenumele alese. Oricare dintre prenumele înscrise în certificatul de naştere poate fi ales ca prenume uzual.

În cazul în care aceste prenume sau unul dintre ele, singur sau asociat cu alte prenume sau cu numele sunt considerate contrare intereselor copilului sau dreptului persoanelor terțe de protejare a numelui de familie, ofițerul stării civile informează în acest sens fără întârziere procurorul Republicii. Acesta poate sesiza judecătorul de cauze de familie.

Dacă judecătorul consideră că prenumele nu este conform intereselor copilului sau contravine dreptului persoanelor terțe de protejare a numelui de familie, se decide suprimarea acestuia în registrele de stare civilă. Acesta atribuie copilului, în absența părinților, dacă este cazul, un alt prenume stabilit de el, în conformitate cu

interesele susmenționate. Menţiunea deciziei este adnotată în documentele de stare civilă ale copilului.

În cazul în care ofițerul stării civile competent în locul de naştere al copilului adnotează recunoaşterea respectivului copil în marginea certificatului de naştere al acestuia, îl informează asupra acestui fapt pe celălalt părinte prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

Dacă acest părinte nu poate fi informat, ofițerul stării civile îl informează pe procurorul Republicii, care face demersurile necesare.

Art.58

Orice persoană care a găsit un copil nou-născut este obligată să declare acest fapt ofițerului stării civile competent în locul unde a fost găsit copilul. Dacă respectiva persoană nu consimte să îşi asume responsabilitatea copilului, ea trebuie să îl încredințeze, împreună cu hainele şi cu celelalte efecte personale găsite asupra copilului, ofițerului stării civile.

Se redactează un proces-verbal detaliat care va cuprinde, în afara indicațiilor prevăzute la art.34 din prezentul cod, data, ora, locul şi circumstanțele găsirii copilului, vârsta aparentă şi sexul copilului, orice particularitate care ar putea contribui la identificarea acestuia, precum şi autoritatea sau persoana căreia copilul i-a fost încredințat. Acest proces-verbal este înregistrat în registrele de stare civilă.

În afara acestui proces-verbal, ofițerul stării civile redactează un *document* care *ține loc de certificat de naştere*. Acest act conține, în afara indicațiilor prevăzute la art.34, sexul copilului, precum şi numele şi prenumele care i-au fost atribuite; ofițerul stării civile înscrie o dată a naşterii corespunzătoare vârstei aparente a copilului şi desemnează ca loc al naşterii comuna unde a fost găsit copilul.

Acelaşi act trebuie stabilit, pe baza declarației serviciilor de asistență pentru copil, în cazul copiilor plasați sub tutela lor şi care nu au certificat de naştere cunoscut sau în cazul în care s-a solicitat *secretul* naşterii.

Copiile şi extrasele procesului-verbal de găsire a copilului sau ale certificatului de naştere provizoriu sunt eliberate în condițiile şi conform distincțiilor făcute la art.57 din prezentul cod.

Dacă certifiactul de naştere al copilului a fost găsit sau dacă naşterea sa a fost declarată din punct de veder judecătoresc, procesul-verbal de găsire şi certificatul de naştere provizoriu sunt anulate la cererea procurorului Republicii sau a părților interesate.

× Într-un *proiect de lege* – protecția copilului: persoanele care nu declară naşterea copilului în termenul de trei zile vor fi sancționate cu şase luni închisoare sau cu amendă de 3.750 euro.

B. Dobândirea şi schimbarea numelor persoanelor fizice sunt reglementate de următoarele acte normative franceze:

1. Decretul nr. 94-52 din 20.01.1994 privind procedura schimbării numelui;
2. Legea nr. 72-964 din 25.10.1972, privind franţuzirea numelui şi prenumelui persoanelor care dobândesc sau redobândesc cetăţenia franceză.

8. GERMANIA

(N.V. nr.18/14.01.2005 – Ambasada R.F.G.)

✓ Cadrul legal care reglementează dobândirea şi schimbarea numelui persoanelor fizice in R.F. Germania îl constituie Codul Civil din 18.08.1996, modificat la 02.01.2002, şi Legea privind schimbarea numelor de familie şi prenumelor din 05.01.1938, modificată la 21.08.2002.

DOBÂNDIREA ŞI SCHIMBAREA NUMELUI

✓ În ceea ce priveşte dobândirea şi schimbarea numelui există reglementări pentru **soţi**, **parteneri de viaţă**, pentru **copii** şi pentru **schimbarea numelui din alte motive**. Art.10, 23 ale Legii introductive în Codul civil (EGBGB) conţin dispoziţii cu privire la nume în dreptul privat internaţional.

A. SOŢI ŞI PARTENERI DE VIAŢĂ

Numele, în cazul căsătoriei, este reglementat de §1355 din Codul civil (BGB). În conformitate cu acesta, **soţii urmează să poarte acelaşi nume**. Ei pot însă să poarte şi numele avut anterior, până în ziua încheierii căsătoriei. **Numele comun al soţilor** poate fi numele bărbatului sau al femeii, purtat la naştere.

Soţul/soţia al cărui nume purtat la naştere nu devine numele de după căsătorie, poate pune acest nume sau numele purtat anterior căsătoriei înainte sau după numele de căsătorie.

În cazul în care numele este format din mai multe părţi, **doar o singură parte a lui poate fi adăugată** la numele de căsătorie.

În conformitate cu o sentinţă din 18.08.2004 a Curţii Federale Constituţionale, în locul numelui purtat la naştere **se poate alege** drept nume comun al soţilor **şi un nume dobândit printr-o căsătorie**, dacă acesta este purtat încă şi la încheierea noii căsătorii. Până la schimbarea necesară a §1355 alin.(2) din Codul Civil (BGB), ambii soţi păstrează deocamdată numele purtat până la încheierea căsătoriei.

O dispoziție corespunzătoare §1355 din Codul Civil conține §3 al *Legii privind parteneriatul de viață* (LPartG) pentru numele comun (nume de parteneriat de viață), în cazul înființării unui menaj între persoane de acelaşi sex, cu deosebirea că **se poate** alege un nume comun, dar nu trebuie.

În caz de divorț, **soții divorțați păstrează, *în principiu*, numele de căsătorie** [§1355 alin.(5) din Codul Civil – BGB]. Persoana divorțată poate să adopte însă **şi numele purtat la naştere** sau poate adopta **numele purtat până la încheierea căsătoriei**, sau îşi **poate pune propriul nume de naştere înainte sau după numele de căsătorie**. Acelaşi lucru este valabil şi în cazul destrămării parteneriatului de viață [§3 alin.(3) din legea parteneriatului de viață –LpartG].

B. COPII

Atribuirea şi schimbarea numelui la copii este reglementată de §§1616-1618 din Codul Civil. La naştere, copilul dobândeşte, în principiu, numele de căsătorie al părinților săi. În cazul în care părinții nu au nume de căsătorie comun, stabilesc unul din numele lor drept **nume de naştere al copilului**. În cazul în care dreptul de a creşte copilul revine numai unuia dintre părinți, copilul va purta numele acestuia drept nume de naştere. Posibilitățile de a schimba numele de naştere rezultă din §1617a alin.(2) până la §1618 din Codul Civil.

În completare, §1757 din Codul Civil stabileşte că, **în cazul adopției** unui copil, **numele de familie al adoptatorului devine numele de naştere**. Cu încuviințarea copilului, poate fi schimbat chiar **şi prenumele acestuia**. În conformitate cu §1765 din Codul Civil, **odată cu anularea adopției**, copilul **îşi pierde**, în principiu, şi **numele de naştere dobândit**.

Art.224 §3 din Legea introductivă la Codul Civil (EGBGB) prevede o dispoziție tranzitorie pentru **numele compuse** (aşa-numitele **nume duble** – numele de naştere care se compun din numele părinților care nu au un nume de căsătorie). Această prevedere devenise necesară după ce Curtea Federală Constituțională hotărâse, la 11.04.2004, că excluderea legală a numelor duble nu contravine Constituției.

C. SCHIMBAREA NUMELUI DINTR-UN MOTIV IMPORTANT

Pe lângă acestea, în conformitate cu „Legea privind schimbarea numelor de familie şi a prenumelor" [Legea privind schimbarea numelui – NamAndG], fiecare cetățean german poate formula o

cerere de schimbare a prenumelui şi/sau a numelui său de familie (§§1, 3, 5, 9 şi 11) dacă prezintă un **motiv important**. Cererea se depune la autoritatea administrativă inferioară, care dispune înscrierea unei notițe în **registrul de naşteri** şi în **cartea familiei**, eventual, în **registrul de căsătorii**. Landurile federale pot stabili autoritățile competente, printr-o ordonanță a landului.

Schimbarea numelui se extinde şi asupra copilului, dacă copilul a purtat anterior numele persoanei care îşi schimbă numele şi acesteia i-a fost încredințat copilul spre creştere, în măsura în care nu există alte dispoziții.

Prevederi pentru aplicarea acestei legi există în „Prima Ordonanță pentru aplicarea Legii privind Schimbarea numelui şi a prenumelui" (1.DVO zum NamAndG), precum şi în Prevederi administrative generale (Bundesanzeiger 1980 nr.153a, Bundesanzeiger 1986 nr.78). Ultimele nu au însă caracter obligatoriu.

9. ITALIA

A. Decretul Preşedintelui Republicii nr.396/03.11.2000 – *regulament pentru revizuirea şi simplificarea normelor privind starea civilă.*

Potrivit **art. 30** – declarația de naştere se poate face în termen de 10 zile la primăria pe teritoriul căreia s-a produs naşterea, sau ca alternativă, în termen de trei zile la secția sanitară a spitalului în care s-a produs naşterea.

Art. 38 stabileşte procedura de urmat în cazul copilului găsit abandonat:

„Oricine găseşte un copil abandonat trebuie să-l încredințeze unui institut sau unei case de îngrijiri. Directorul structurii care primeşte copilul informează imediat ofițerul de stare civilă din localitatea în care a fost găsit.

Ofițerul de stare civilă înregistrează în arhivele prevăzute la art.10 (arhiva informatică) procesul-verbal în care indică vârsta aparentă şi sexul copilului, aşa cum rezultă din comunicarea pe care a primit-o şi atribuie un nume şi un prenume, informând **imediat** judecătorul tutelar şi tribunalul pentru minori pentru îndeplinirea obligațiilor ce intră în competența lor".

× Această procedură este aplicată de autoritățile italiene şi în situația minorilor români găsiți neînsoțiți pe teritoriul Italiei, şi care nu au asupra lor documente: îi înregistrează cu datele de identitate

declarate (chiar dacă sunt false) şi uneori li se eliberează şi documente de şedere cu aceste date.

(Infograma nr.166/10.02.2006 a Ambasadei României la Roma).

B. Această materie, a dobândirii numelui, este reglementată de Codul Civil, Prima Carte, Capitolul „Persoane şi Familie", art. 6 – norma generală şi articolele 143 bis, 156 bis, 262, 299,408 şi 265.

- ✓ Procedura înregistrării naşterii şi a recunoaşterii copilului născut în afara căsătoriei:

  Conform art.258 din Codul civil italian, „dacă femeia care a născut copilul nu poate (de exemplu, din cauza vârstei) sau nu vrea să recunoască nou-născutul şi, prin urmare, nu se prezintă în faţa ofiţerului de stare civilă pentru a face declaraţia naşterii, cu recunoaşterea aferentă a filiaţiei naturale, ofiţerul stării civile (O.S.C.) **nu poate indica în actul de naştere datele de identificare ale femeii care a născut copilul**, nici în cazul în care acest lucru este solicitat de celălalt părinte; dacă totuşi sunt indicate datele mamei în actul de naştere, aceste înregistrări nu au efect şi vor trebui şterse, O.S.C. fiind supus unei sancţiuni administrative constând în plata unei anumite sume de bani". (N.V. C.3878/ 15.11.2004 – Ambasada României în Italia). [Lucrare I.N.E.P. nr.H.1090237/2004].
- ✓ **Schimbarea numelui se poate face numai prin acţiune în justiţie.**

10. JAPONIA

A. *(N.V.nr.105/06.06.2007; INEP – nr.V.61426/28.05.2007)*

Atunci când ambii părinţi ai unui copil născut în Japonia sunt cetăţeni străini (nici unul nu este japonez), aceştia au obligaţia de a înregistra naşterea la primărie, care le eliberează un „certificat de înregistrare a naşterii", cu care apoi părinţii se pot adresa ambasadei statului din care provin în vederea îndeplinirii formalităţilor acelui stat (înregistrare naştere, eliberare certificat de naştere, întocmire paşaport etc.).

Este de subliniat faptul că, în această situaţie, primăria japoneză nu eliberează „Certificat de naştere". „Certificat de naştere", sub forma unui extras sau a unei copii legalizate după **Registrul de familie** (koseki tohon), păstrat la primărie, se eliberează **numai cetăţenilor japonezi**, străinii neavând registru de familie.

Prin „certificatul de înregistrare a naşterii" primăria atestă practic faptul că a fost declarată naşterea copilului, prezentându-se atât certificatul medical de naştere, cât şi celelalte documente cerute de legea japoneză pentru înregistrarea unei naşteri.

Nu este recomandabil ca certificatul de înregistrare a cetățenilor străini, emis de către primărie pe numele copilului, să fie luat în considerare drept certificat de naştere. Totuşi existența acestui certificat de înregistrare a străinilor este un lucru bun, deoarece acest document nu poate fi eliberat unui copil a cărui naştere nu a fost măcar înregistrată.

Faptul că există acest certificat de înregistrare străin semnifică faptul că naşterea a fost înregistrată la primăria japoneză.

B. (N.V. nr.151/1205.2006 – Ambasada Japoniei la Bucureşti)

(Lucrare I.N.E.P. nr.N.281834/2006)
- Traducere neoficială -

EXPLICAȚII ÎN LEGĂTURĂ CU PROCEDURA DE DIVORȚ

În conformitate cu legislația japoneză în vigoare, divorțul dintre soți, în Japonia, poate avea loc după **două proceduri diferite**, în funcție de situația concretă, după cum urmează:

a) **dacă soții sunt de acord cu divorțul şi nu există nici un fel de litigii referitoare la divorț**, se produce aşa-numitul **„kyogi-rikon"** (**„divorț prin înțelegerea soților"** sau **„divorț de comun acord"**).

Procedura de realizare a divorțului prin înțelegerea soților presupune depunerea de către soți a unui **formular special**, completat şi semnat, la primăria la care se păstrează registrul lor de familie. Primarul ia act de voința celor doi soți de a divorța, şi modifică registrul de familie în consecință, înregistrând divorțul. O copie ulterioară după registrul de familie, eliberată de primărie, serveşte ca **dovadă a divorțului**.

Procedura divorțului de comun acord este reglementată de art.763-769 din Codul Civil (Legea nr.89 din 27 aprilie 1896) şi de art.76 din Legea nr.224 din 22 decembrie 1947 referitoare la registrul de familie.

b) **dacă există litigii între soți în legătură cu divorțul** (de pildă, la averea comună, custodia copiilor etc.), litigii ce nu pot fi rezolvate pe altă cale, sau dacă unul dintre soți este dispărut sau presupus

decedat, atunci se urmează procedura pentru aşa-numitul **„saiban-rikon”** („divorț judiciar” sau „divorț prin tribunal”).

În acest caz, tribunalul pronunță o sentință de divorț şi informează despre acest lucru primăria la care se păstrează registrul de familie al soților. Sentința respectivă se comunică primăriei la care se păstrează registrul de familie, iar primăria operează modificarea cuvenită în registrul de familie, înregistrând divorțul. O copie ulterioară după registrul de familie, eliberată de primărie, serveşte ca dovadă a divorțului.

Procedura divorțului judiciar este reglementată de art.77 din Legea nr.224 din 22 decembrie 1947 referitoare la registrul de familie.

Aşadar, indiferent de circumstanțe sau de tipul de divorț, în Japonia, primarul este însărcinat cu procedurile legale de divorț şi de certificare a acestuia. În cazul „divorțului de comun acord”, primarul ia act de dorința soților de a divorța; data divorțului, înregistrată în registrul de familie, este data la care primarul primeşte notificarea de divorț completată şi semnată de către soți. În cazul divorțului „prin tribunal”, primarul ia act de sentința tribunalului şi înregistrează divorțul în registrul de familie; data divorțului este data sentinței.

În ambele tipuri de divorț, primăria operează în cele din urmă, în registrul de familie, modificarea respectivă, în urma căreia extrasul din registrul de familie serveşte ca dovadă unică şi suficientă a divorțului, singura dovadă de divorț solicitată şi acceptată în orice împrejurare de natură juridică în Japonia.

Datele de la rubrica „modificări ale registrului familiei” şi „motivul modificării: Ordinul Ministrului de Justiție nr.51 adnotat art.2 alin.(1) din anul 1994” nu au nici un efect asupra conținutului registrului. Aceste informații se referă la „revizuirea” registrelor de familie în general, ca urmare a faptului că Ordinul Ministrului de Justiție sus menționat stipulează anumite modificări ale formatului, pe măsură ce primăriile din țară trec în mod gradat la noi sisteme computerizate de evidență („revizuire” = traducere mai bună decât „modificare”).

11. LUXEMBURG

Dobândirea sau schimbarea numelui pe cale administrativă, în Marele Ducat de Luxemburg, se face potrivit prevederilor Codului civil luxemburghez şi în conformitate cu reglementarea mare ducală din 19 aprilie 1982 referitoare la dreptul de înregistrare în caz de schimbare a numelui şi prenumelui, precum şi cu prevederile legii din

7 iunie 1989 cu privire la transcrierea numelui şi prenumelui persoanelor care dobândesc naționalitatea luxemburgheză.

Reglementările menționate țin cont de prevederile convențiilor internaționale în materie, la care Luxemburgul este parte.

În mod concret, persoana interesată depune o cerere la Ministerul Justiției, instituția abilitată să soluționeze cazurile respective, prezentând totodată motivele schimbării numelui sau prenumelui.

În cazul în care cererea este acceptată, hotărârea de schimbare a numelui este publicată în "Memorial" (echivalentul "Monitorului Oficial" in Luxemburg), după care oficiile de stare civilă ale localității în care domiciliază solicitantul eliberează noile acte de identitate.

Cele mai dese cazuri de schimbare a numelui şi prenumelui se întâlnesc cu ocazia naturalizării cetățenilor străini, aceştia dorind să utilizeze nume care să uşureze adaptarea la societatea luxemburgheză.

Legea impune schimbarea unor nume şi prenume degradante sau care pot prejudicia interesul celor care le poartă.

În cazul în care cererea de schimbare a numelui este respinsă de Ministerul Justiției, solicitantul poate face recurs la un Tribunal Administrativ.

12. MOLDOVA

A. (N.V. nr.127/c din 14.01.2005 – Ambasada R.Moldova la Bucureşti)

A.1. **REGLEMENTĂRI EXISTENTE PRIVIND DOBÂNDIREA ŞI SCHIMBAREA NUMELUI ŞI/SAU A PRENUMELUI**

Dobândirea şi schimbarea numelui şi/sau a prenumelui este reglementată de Codul familiei, Legea privind actele de stare civilă şi Instrucțiunea cu privire la modul de schimbare a numelui de familie şi/sau prenumelui cetățenilor R.Moldova.

Conform prevederilor Codului familiei, persoana fizică dobândeşte numele de familie al părinților săi. Dacă părinții poartă nume de familie diferite, copilul va lua numele de familie al tatălui sau al mamei, în baza acordului comun al acestora.

Părinții stabilesc, de comun acord, prenumele copilului, care poate fi simplu sau compus din două prenume. În lipsa acordului respectiv, problema în cauză este soluționată conform deciziei autorității tutelare.

Potrivit actelor normative menționate mai sus, persoana care a împlinit vârsta de 16 ani are dreptul să-şi schimbe numele de familie şi/sau prenumele. Cererea se depune la oficiul de stare civilă în a cărui rază teritorială îşi are domiciliul solicitantul. Schimbarea prenumelui copilului până la vârsta de 16 ani se soluționează de către oficiul de stare civilă, pe baza cererii ambilor părinți, operându-se **rectificările** corespunzătoare pe actul de naştere al copilului, **fără a fi întocmit actul respectiv**.

Conform art.56 alin.(2) al Codului familiei, în caz de litigii între părinți, problema privind schimbarea numelui şi/sau a prenumelui copilului este soluționată de către oficiul de stare civilă, cu concursul autorității tutelare în a cărui rază teritorială îşi are domiciliul minorul, ținându-se cont de interesele copilului. Schimbarea numelui de familie şi/sau a prenumelui copilului care a atins vârsta de 10 ani se face, în toate cazurile, cu acordul acestuia.

Schimbarea numelui de familie de către unul dintre soți nu atrage după sine schimbarea numelui de familie al celuilalt soț, însă, pentru cazurile când numele de familie al soțului ce solicită schimbarea acestuia îl poartă şi celălalt soț, cererea lui poate fi admisă numai concomitent cu cererea celui de-al doilea soț.

Conform pct.11 al Instrucțiunii cu privire la modul de schimbare a numelui de familie şi/sau prenumelui cetățenilor R.M., numele de familie şi/sau prenumele pot fi schimbate numai în baza unor **MOTIVE TEMEINICE**:

a) pronunțarea dificilă, dacă acestea sunt formate din expresii indecente, lipsite de eufonie, ridicole, precum şi dacă au fost transformate (schimonosite) prin traducere;
b) dorința de a avea numele de familie şi/sau prenumele corespunzător naționalității solicitantului;
c) solicitarea unui nume de familie simplu în locul numelui de familie dublu;
d) dorința persoanei de a avea acelaşi nume de familie ca şi numele de familie al soțului sau să alăture la numele de familie al său numele de familie al soțului, în cazul când nu a făcut-o la căsătorie;
e) dorința de a reveni la numele său de până la căsătorie, în cazul când nu a făcut-o la divorț;
f) dorința de a purta numele de familie al tatălui (mamei) vitreg sau altei persoane, care a participat la educația solicitantului;

g) alte motive, dacă acestea vor fi recunoscute întemeiate, fapt care va fi descris detaliat, în încheierea respectivă, de către oficiul de stare civilă.

Cazuri întemeiate de schimbare a prenumelui sunt şi acelea când solicitantul poartă un prenume diferit de cel care este înscris în actul de naştere al acestuia.

Schimbarea numelui de familie şi/sau a prenumelui **nu se permite** în cazurile când:

a) solicitantul şi-a ales un nume de famile şi/sau prenume ce se pronunță dificil sau ridicol;
b) solicitantul este urmărit penal sau are antecedente penale şi nu este reabilitat;
c) în rezultatul schimbării numelui de familie prin conexare, acesta va deveni compus din trei nume de familie;
d) se solicită transliterarea numelui de familie şi/sau prenumelui cu caractere latine în baza regulilor ortografice ale unei limbi străine, sau cu utilizarea semnelor diacritice.

Problema schimbării numelui de familie şi/sau prenumelui de către cetățenii R.Moldova, care îşi au domiciliul în străinătate, urmează a fi soluționată de către misiunea diplomatică sau oficiul consular al R.Moldova în țara respectivă. Oficiul consular sau misiunea diplomatică, primind cererea de schimbare a numelui de familie şi/sau prenumelui, organizează dosarul respectiv conform cerințelor stabilite, alăturând decizia proprie referitor la problema în cauză şi trimite dosarul Direcției principale de Stare civilă a Departamentului Tehnologii Informaționale, pentru aprobare.

A.2. DOCUMENTUL PRIN CARE SE ATESTĂ SCHIMBAREA NUMELUI ŞI/SAU PRENUMELUI ŞI AUTORITATEA EMITENTĂ

Documentul prin care se atestă schimbarea numelui şi/sau a prenumelui este **actul** de schimbare a numelui de familie şi/sau prenumelui, în baza căruia se eliberează **certificatul** de schimbare a numelui de familie şi/sau a prenumelui.

Actul este întocmit la O.S.C. unde s-a întocmit dosarul de schimbare a numelui şi/sau a prenumelui, adică unde îşi are domiciliul solicitantul, acesta fiind şi autoritatea emitentă a documentului care atestă schimbarea numelui şi/sau prenumelui.

În cazul solicitării unui duplicat al certificatului de schimbare a numelui şi/sau prenumelui, acesta poate fi eliberat atât de oficiul de stare civilă deținător al actului de schimbare respectiv, cât şi de

Direcția principală de stare civilă a Departamentului Tehnologii Informaționale.

• Lucrarea I.N.E.P. nr.189620/2005 – *model* comunicare:

În conformitate cu prevederile art.43 alin.(2) teza a 2-a din Legea nr.119/1996 şi cu cele ale art.91 din Metodologia pentru aplicarea unitară a dispozițiilor acesteia, cu cele ale art.22 alin.(1) şi (2) din **Legea nr.177/04.11.1997** pentru ratificarea **Tratatului dintre România şi R.Moldova** privind asistența juridică în materie civilă şi penală, semnat **la Chişinău la 06.07.1996**, din conținutul căruia rezultă că **„actele care emană de la părțile contractante, precum şi actele sub semnătură privată, cărora acestea le dau dată certă şi le atestă autenticitatea semnăturii, sunt valabile pe teritoriul celeilalte părți contractante fără vreo altă legalizare"** şi că **„actele menționate la paragraful 1 au, pe teritoriul celeilalte părți contractante, aceeaşi forță probantă ca şi actele de acelaşi fel ale acestei din urmă părți contractante"**, urmează să luați măsuri de înscriere a mențiunii de schimbare a N.F. din _____ în _____, atât pe marginea actului de naştere nr._____ din _____, cât şi pe marginea actului de căsătorie nr._____ din _____, la rubrica „N.F. al soției" şi „N.F. al soției după căsătorie", din _____ în _____, acte ale numitei _____, fiica lui _____ şi _____, născută la data de _____ în localitatea _____, R.Moldova şi transcrise în r.s.c. române din cadrul primăriei Dvs.

Vă trimitem, alăturat, originalul documentului de schimbare a numelui de familie, emis de autoritățile R.Moldova, în baza căruia cel în cauză şi-a schimbat numele de familie.

A.3. NUMELE PURTAT DE SOȚI DUPĂ CĂSĂTORIE ŞI ÎN URMA DESFACERII CĂSĂTORIEI PRIN DIVORȚ

✓ Conform art.17 al Codului familiei, la înscrierea căsătoriei, soții, la dorință, îşi aleg numele de familie al unuia dintre ei sau cel format prin conexarea numelor ambilor drept nume de familie, ori fiecare dintre ei îşi păstrează numele de familie pe care l-a purtat până la căsătorie, ori conexează numele de familie al celuilalt soț la numele de familie propriu.

Conexarea numelor de familie **nu se admite** când, cel puțin unul dintre ele, este dublu; schimbarea numelui de familie al unuia dintre soți nu implică schimbarea numelui de familie al celuilalt soț.

- ✓ Soţul care şi-a schimbat numele de familie la încheierea căsătoriei, luând numele de familie al celuilalt soţ sau un nume de familie dublu, prin conexare, are dreptul să-şi menţină acest nume şi după desfacerea căsătoriei sau să revină la numele de familie de până la căsătorie, indiferent de temeiurile desfacerii acesteia. Decizia sa el o va comunica în ziua întocmirii sau completării actului de divorţ.

B. *(N.V. nr.127/c din 14.01.2005 – Ambasada R.Moldova la Bucureşti)*

În Republica Moldova, reglementările legale în domeniul stării civile sunt cuprinse în Codul Familiei al R.M. nr.1316-XIV din 26.10.2000 (în continuare – Codul) şi în Legea nr.100-XV din 26.04.2001 privind actele de stare civilă (în continuare – Legea).

B.1. INSTITUŢIA CĂSĂTORIEI

Conform art.9 al Codului, căsătoria este încheiată numai de către organele de stare civilă, iar drepturile şi obligaţiile soţilor iau naştere din ziua înregistrării acesteia. Declaraţia de căsătorie se depune personal de viitorii soţi la organul de stare civilă, în formă scrisă, în care viitorii soţi indică consimţământul lor şi lipsa impedimentelor legale pentru încheierea căsătoriei (art.10 al Codului şi art.33 al Legii).

IMPEDIMENTELE LA CĂSĂTORIE sunt stabilite de art.15 al Codului. Nu se admite căsătoria între:

a) persoane dintre care cel puţin una este deja căsătorită;
b) rude în linie dreaptă, până la al IV-lea grad inclusiv, fraţi şi surori, inclusiv cei care au un părinte comun;
c) adoptator şi adoptat;
d) adoptat şi rudă a adoptatorului în linie dreaptă, până la al II-lea grad inclusiv;
e) curator şi persoană minoră aflată sub curatela acestuia, în perioada curatelei;
f) persoane dintre care cel puţin una a fost lipsită de capacitatea de exerciţiu;
g) persoane condamnate la privaţiune de libertate, în perioada când ambele îşi ispăşesc pedeapsa;
h) persoane de acelaşi sex.

Orice persoană poate face opunere la căsătorie, dacă există un impediment legal ori dacă nu sunt îndeplinite alte cerințe ale legii, expunându-şi în scris motivele şi anexând dovezile invocate. Organul de stare civilă este obligat să verifice opunerile şi, dacă acestea se adeveresc, să refuze încheierea căsătoriei.

Căsătoria poate fi încheiată la organul de stare civilă în a cărui rază teritorială **domiciliază** unul dintre **viitorii soți** sau **părinții acestora**. Căsătoria se poate încheia în afara sediului organului de stare civilă (acasă, la spital etc.) dacă, din motive temeinice, unul dintre viitorii soți se află în imposibilitatea de a se prezenta personal la organul de stare civilă. Locul unde s-a încheiat căsătoria (cu adresa concretă), precum şi motivele, se indică în actul de căsătorie la rubrica „Mențiuni".

În oraşe, comune şi sate (unde nu există oficii de stare civilă), înregistrarea naşterii, căsătoriei şi decesului se efectuează în cadrul primăriilor unităților administrativ-teritoriale respective.

Consiliul oraşului, comunei, satului, prin decizie, abilitează secretarul consiliului ori alt funcționar al primăriei respective cu exercitarea atribuțiilor de stare civilă [art.16 alin.(3) al Legii].

Încheierea căsătoriei se face în prezența persoanelor care se căsătoresc, după expirarea unui termen de **cel puțin o lună** din momentul depunerii de către ele a declarației de căsătorie. Dacă există **motive temeinice**, **la cererea persoanelor** care doresc să se căsătorească, **şeful oficiului** de stare civilă **poate reduce** termenul indicat mai sus, iar **în cazuri excepționale** (pericol pentru viață, graviditate, naşterea copilului etc.), căsătoria **poate fi încheiată chiar în ziua depunerii declarației**.

Vârsta minimă pentru încheierea căsătoriei este de **18 ani pentru bărbați** şi de **16 ani pentru femei**. Pentru **motive temeinice**, se poate încuviința încheierea căsătoriei cu **reducerea vârstei matrimoniale pentru bărbați**, dar nu mai mult decât **cu 2 ani**. Reducerea vârstei matrimoniale se încuviințează de autoritatea administrației publice locale în a cărei rază teritorială îşi au domiciliul persoanele care doresc să se căsătorească, **în baza cererii acestora** şi a **acordului părinților minorului**.

La depunerea declarației de căsătorie, conform art.34 al Legii, organul de stare civilă solicită viitorilor soți prezentarea următoarelor documente:

– actele de identitate;
– certificatele de naştere;

– certificatele care atestă trecerea controlului medical;
– după caz, dovezile privind desfacerea sau încetarea căsătoriei, precum şi a deciziei privind reducerea vârstei matrimoniale.

Conform art.155-156 ale Codului, forma şi modul de încheiere a căsătoriei pe teritoriul Republicii Moldova de către cetățenii străini şi apatrizi sunt determinate de legislația Republicii Moldova. Astfel, cetățenii străini cu domiciliul în afara teritoriului Republicii Moldova, încheie căsătoria pe teritoriul R.Moldova conform legislației R.Moldova, **dacă au dreptul la încheierea căsătoriei în conformitate cu legislația statului ai cărui cetățeni sunt**.

Condițiile de încheiere a căsătoriei de către **apatrizi** pe teritoriul R.Moldova sunt **determinate de legislația R.Moldova**, ținându-se cont de **legislația statului în care îşi au domiciliul**.

Căsătoriile încheiate la misiunile diplomatice şi oficiile consulare străine sunt recunoscute pe teritoriul R.Moldova în baza principiului reciprocității.

Cetățenii Republicii Moldova pot înregistra căsătoria în afara R.Moldova la misiunile diplomatice sau oficiile consulare ale R.Moldova. Căsătoriile dintre cetățenii R.Moldova şi căsătoriile dintre cetățenii R.Moldova şi cetățenii străini sau apatrizi încheiate în afara R.Moldova, în conformitate cu legislația țării în care a fost încheiată căsătoria sunt recunoscute în R.Moldova doar dacă au fost respectate condițiile legale pentru încheierea căsătoriei pe teritoriul Republicii Moldova (art.11 şi art.14 ale Codului familiei din R.Moldova).

B.2. INSTITUȚIA DIVORȚULUI

Instituția divorțului este reglementată de Codul familiei şi Legea privind actele de stare civilă. Art.33 din C.F. şi art.44 al Legii prevăd temeiurile pentru înregistrarea divorțului, şi anume:

a) **declarația comună** a soților privind divorțul – dacă aceştia nu au copii minori comuni;
b) declarația unuia dintre soți privind divorțul şi hotărârea judecătorească – dacă celălalt soț este:
   - declarat dispărut;
   - declarat incapabil;
   - condamnat la privațiune de libertate pe un termen mai mare de 3 ani;

c) hotărârea instanței judecătoreşti cu privire la desfacerea căsătoriei.

Înregistrarea divorțului are loc la oficiul de stare civilă în a cărui rază teritorială îşi au domiciliul ambii sau unul dintre soți ori la oficiul de stare civilă în care a fost înregistrată căsătoria. Art.39 din C.F. prevede că, în cazul desfacerii căsătoriei **la oficiul de stare civilă**, aceasta încetează **din ziua înregistrării divorțului**, iar în cazul desfacerii căsătoriei **pe cale judecătorească – din ziua când hotărârea instanței judecătoreşti a rămas definitivă**. Instanța judecătorească este obligată să transmită, în termen de 3 zile din data când hotărârea privind desfacerea căsătoriei a rămas definitivă, o copie a acesteia oficiului de stare civilă din raza ei teritorială.

Soții nu au dreptul să încheie o nouă căsătorie până la obținerea **certificatului de divorț** de la **oficiul de stare civilă în a cărui rază teritorială se află domiciliul acestora**.

ÎN CAZUL ACORDULUI COMUN AL SOȚILOR, căsătoria poate fi desfăcută de către oficiul de stare civilă, dar cu condiția că aceştia vor confirma obligatoriu lipsa copiilor minori comuni. Dacă unul dintre soți se află în imposibilitate de a se prezenta personal la oficiul de stare civilă pentru a depune declarația de divorț, dorința acestuia poate fi expusă într-o declarație separată. În acest caz, semnătura lui va fi autentificată de notar sau de şeful oficiului de stare civilă de la locul aflării soțului în cauză.

Divorțul se înregistrează în prezența ambilor sau a unuia dintre soți, **la expirarea termenului de o lună de la data depunerii declarației**. Absența nemotivată a unuia dintre ei la înregistrarea divorțului nu împiedică desfacerea căsătoriei.

ÎNREGISTRAREA DIVORȚULUI LA CEREREA UNUIA DINTRE SOȚI. Declarația se depune de către soțul care solicită desfacerea căsătoriei, care anexează hotărârea (sentința) instanței judecătoreşti respective, precum şi certificatul de căsătorie (dacă solicitantul îl are în posesie).

Înregistrarea divorțului va avea loc în prezența solicitantului, la expirarea termenului de o lună de la data depunerii declarației de divorț.

Oficiul de stare civilă este obligat să comunice, în termen de trei zile, tutorelui soțului incapabil, tutorelui averii soțului declarat dispărut (iar în cazul când nu este numit tutorele – autorității tutelare) sau soțului care îşi ispăşeşte pedeapsa **despre declarația de divorț**

înaintată şi data stabilită pentru înregistrarea divorţului. Concomitent, oficiul de stare civilă solicită opinia tutorelui soţului incapabil sau a soţului condamnat privind împărţirea averii, stabilind termenul răspunsului. În cazul în care răspunsul nu urmează, din motive de neglijare a demersului, oficiul de stare civilă înregistrează divorţul la data stabilită.

ÎNTOCMIREA ACTULUI DE DIVORŢ PE BAZA HOTĂRÂRII JUDECĂTOREŞTI. Actul de divorţ, pe baza hotărârii judecătoreşti privind desfacerea căsătoriei, se întocmeşte de către oficiul de stare civilă din raza teritorială a instanţei judecătoreşti respective, atât la cererea foştilor soţi (a unuia dintre ei), cât şi în lipsa acesteia. În cazul în care foştii soţi încă nu s-au adresat la oficiul de stare civilă, actul de divorţ se întocmeşte pe baza hotărârii judecătoreşti, în termen de 3 zile de la data primirii copiei de pe aceasta, în absenţa foştilor soţi. În acest caz, rubricile actului de divorţ se completează, în măsura posibilităţilor, conform hotărârii judecătoreşti şi certificatului de căsătorie remis de către instanţa judecătorească.

La adresarea foştilor soţi în vederea primirii **certificatului de divorţ**, oficiul de stare civilă finalizează perfectarea actului respectiv. Declaraţia de înregistrare a divorţului sau cererea de completare a actului de divorţ deja întocmit şi de eliberare a certificatului de divorţ respectiv, poate fi făcută verbal sau în scris.

La rubrica „Data desfacerii căsătoriei" din actul de divorţ, conform art.39 din Codul familiei, **momentul încetării căsătoriei** este: **în cazul desfacerii căsătoriei la oficiul de stare civilă**, aceasta încetează **din ziua înregistrării divorţului**, iar **în cazul desfacerii căsătoriei pe cale judecătorească – din ziua când hotărârea instanţei judecătoreşti a rămas definitivă**.

Desfacerea căsătoriei cu elemente de extraneitate pe teritoriul Republicii Moldova are loc conform legislaţiei R.M.. Cetăţenii R.M. care locuiesc în afara ţării au dreptul la desfacerea căsătoriei în instanţele judecătoreşti ale R.M., indiferent de cetăţenia şi domiciliul celuilalt soţ.

Dacă, conform legislaţiei R.M., căsătoria poate fi desfăcută de oficiul de stare civilă, această problemă poate fi soluţionată şi de misiunile diplomatice sau oficiile consulare ale R.Moldova. Este recunoscută valabilă desfacerea căsătoriei în afara R.M. dacă, la soluţionarea acestei probleme, au fost respectate cerinţele legislaţiei

statului corespunzător privind competența organelor care au adoptat hotărârea şi privind desfacerea căsătoriei.

13. POLONIA

(N.V. WK 31-3-2005/25.01.2005)
(*Wydzial Konsularny*)

- ✓ Prevederile legale care reglementează instituția căsătoriei şi divorțului în Polonia sunt cuprinse în Legea din 25.02.1964, Codul familial şi tutelar (publicat în M.Of. Polon – *Dziennik Ustav* nr.9, poz.59, cu modificări ulterioare).

  Chestiunile legate de înregistrarea naşterii, căsătoriei şi decesului sunt reglementate prin Legea din 29.09.1986, Legea privind actele de stare civilă (publicate în *Dziennik Ustav* din 2004, nr.161, poz.1688).
- ✓ Prevederile care reglementează schimbarea numelui şi/sau prenumelui sunt cuprinse în Legea din 15.11.1956 (text unitar publicat în *Dziennik Ustav* din 1963, nr.59, poz.328), în baza căreia, în prezent, autoritatea administrativă locală de la nivelul raioanelor este abilitată a emite **decizii** administrative în problema de mai sus, iar mențiunile de rigoare se fac pe marginea actului respectiv de stare civilă (Legea este *în curs de novelizare*).
- ✓ **Problema numelui** pe care soții îl pot purta **după căsătorie** este reglementată de art.25 al Codului familial şi tutelar; ca urmare, în funcție de declarația-opțiune a viitorilor soți, aceştia **pot purta un nume identic**, acesta fiind **numele unuia dintre soți**.

  Fiecare dintre soți, însă, poate opta **şi** pentru **păstrarea** numelui purtat anterior căsătoriei **sau** îl **poate adăuga** numelui purtat de celălalt soț, cu precizarea că numele format în urma acestei opțiuni **nu poate fi compus din mai mult de două nume**.
- ✓ **În urma desfacerii căsătoriei**, soții **pot purta numele dobândite prin căsătorie**.

  Conform art.59 din Codul familial şi tutelar, soțul care şi-a schimbat numele în urma căsătoriei **poate depune** în fața şefului oficiului stării civile, **în termen de 3 luni** de la rămânerea definitivă a sentinței de divorț, o declarație privind **revenirea** la numele purtat înaintea încheierii căsătoriei. O astfel de declarație poate fi făcută şi în fața consulului Republicii Polone.

După expirarea termenului de 3 luni pentru depunerea declarației amintite, revenirea la numele purtat anterior căsătoriei poate avea loc conform celor stipulate în Legea privind schimbarea prenumelor şi numelor.

14. PORTUGALIA

În Republica Portugalia această materie este reglementată de Codul Civil (adoptat în 1965) şi de Legea Registrului Civil (din 1995).

DOBÂNDIREA NUMELUI

La declararea naşterii, declarantul trebuie să menționeze, pe lângă alte elemente obligatorii, toate prenumele şi numele.

Numele declarat la naştere poate fi compus din până la şase vocabule gramaticale simple, din care numai două pot fi prenume şi patru nume, trebuind, totodată, să fie respectate anumite reguli:

– prenumele trebuie să fie portugheze, dintre cele obişnuite în onomastica națională, adaptate grafic şi fonetic limbii portugheze, şi nu trebuie să creeze dubii în legătură cu sexul celui înregistrat ;
– sunt admise prenumele străine în formă originară numai dacă cel înregistrat este străin sau are şi o altă cetățenie, şi numai dacă aceste prenume sunt admise în respectivul stat;

  NOTĂ: în acest sens, pentru copiii cetățenilor români care sunt înregistrați la Registrul civil portughez, sunt solicitate Ambasadei documente din care rezultă că, în România, pot fi adoptate respectivele prenume, evident pentru cele care nu fac parte din onomastica portugheză.
– fraților nu li se pot da aceleaşi prenume, cu excepția cazului când unul dintre ei este decedat;
– numele de familie se aleg dintre cele ale ambilor sau numai ale unui părinte al celui înregistrat, sau dintre cele pe care oricare dintre părinți are dreptul să le poarte;
– dacă filiația nu a fost stabilită, declarantul poate alege numele pe care le va purta cel înregistrat. În cazul în care acest lucru nu se întâmplă, numele va fi atribuit de către ofițerul de stare civilă, care va trebui să aleagă nume şi prenume portugheze obişnuite sau derivate dintr-o caracteristică a copilului sau locului în care copilul a fost găsit, evitându-se însă întotdeauna denumiri echivoce sau susceptibile să evoce ulterior condiția de copil abandonat.

SCHIMBAREA NUMELUI

Potrivit legii, schimbarea numelui înscris în registrele de naştere poate fi efectuată numai cu aprobarea **ministrului justiției**, cu excepția următoarelor cazuri:

a) schimbarea numelui ca urmare a stabilirii filiației, adopției, revizuirii sau revocării acestora şi căsătoriei:
   - **stabilirea filiației**: potrivit legii, regulile generale de atribuire a numelui sunt: copilul va purta numele (de famile) ale tatălui şi ale mamei, sau numai ale unuia dintre părinți. Alegerea prenumelor şi numelor copilului minor se face de către părinți. În lipsa unui acord între aceştia, va decide judecătorul, având în vedere interesele copilului.
   - Dacă filiația față de mamă sau față de tată a fost stabilită posterior înregistrării copilului, numele de familie ale acestuia vor putea fi schimbate, avându-se în vedere regulile generale de atribuire a numelor.
   - în cazul **adopției cu efecte depline**, cel adoptat îşi pierde numele inițial, iar numele de familie nou va fi atribuit conform regulilor generale.
   - în cazul **adopției cu efecte restrânse**, judecătorul este cel care va putea atribui adoptatului, la cererea adoptantului, numele de familie ale celui din urmă, compunându-se un nou nume de familie, în care figurează unul sau mai multe nume ale familiei naturale.
   - în cazul **căsătoriei**, fiecare dintre soți îşi va păstra propriile nume, dar poate adăuga şi maximum două din numele celuilalt soț, cu excepția cazului când a păstrat numele soțului dintr-o căsătorie anterioară.
b) schimbarea ca urmare a rectificărilor operate în registru;
c) schimbările care constau în simple intercalări sau suprimări ale particulelor de legătură între vocabulele care compun numele;
d) schimbarea rezultată din renunțarea la numele adoptate după căsătorie şi, în general, din pierderea dreptului de a purta un nume:
   - soțul care, după căsătorie, a adoptat şi din numele de familie ale celuilalt soț, le va păstra în caz de văduvie, chiar şi în cazul în care va încheia o căsătorie subsecventă (caz în care nu va mai putea adopta numele de familie ale noului soț);

- în cazul în care a fost declarată separația judiciară de persoane şi bunuri, fiecare dintre soți va păstra numele celuilalt soț pe care le-a adoptat; în caz de divorț, un soț poate păstra numele adoptate de la celălalt soț dacă acesta din urmă este de acord sau dacă, luând în considerare motivele invocate, menținerea numelor este **autorizată de tribunal**.
- în cazul decesului unui soț, al decretării separației judiciare a persoanelor şi bunurilor sau al divorțului, soțul care-şi păstrează numele adoptate de la celălalt poate fi privat de către tribunal de dreptul de a le folosi când aceasta lezează grav interese de ordin moral ale celuilalt soț sau ale familiei acestuia.
- sunt îndreptățiți la a cere refuzarea folosirii numelui, în cazul separației judiciare de persoane şi bunuri şi al divorțului, celălalt soț, iar în cazul decesului, descendenții, ascendenții şi frații/surorile soțului decedat.

e) când paternitatea nu poate fi stabilită, vor putea fi atribuite copilului minor numele de familie al soțului mamei, însă numai în prezența acordului expres în această privință al mamei şi al soțului acesteia. În această situație, în termen de doi ani de la majoratul copilului sau de la emanciparea acestuia, el poate cere eliminarea din numele său a numelor de familie adoptate de la soțul mamei.

Înregistrarea schimbării numelui făcută fără autorizarea ministrului justiției este efectuată la cererea interesatului, personal, iar în cazul pierderii dreptului de a purta un nume, înregistrarea va fi făcută pe cale oficială.

Înregistrarea păstrării numelor soțului divorțat se face numai cu autorizarea fostului soț, dată personal în fața ofițerului de stare civilă sau în formă autentică.

Înregistrarea păstrării numelor de către soțul văduv care va încheia o nouă căsătorie este făcută prin declarație în fața ofițerului de stare civilă, aceasta făcând parte din publicitatea la căsătorie.

Schimbările de nume sunt comunicate împreună cu respectivul certificat de naştere, serviciului de identificare (echivalentul românesc al Direcției Generale de Evidență Informatizată a Persoanei), în condițiile stabilite de Directorul General al Registrelor Civile şi Notariatului.

15. SLOVACIA

Legea nr.154/1994 *(Registrul de stare civilă – „Matrika") şi* **Hotărârea M.I. – nr.302/1994**.

Registrul de stare civilă este evidența de stat referitoare la situația persoanelor fizice care se nasc, se căsătoresc sau decedează pe teritoriul Slovaciei, precum şi a cetățenilor slovaci care se nasc, se căsătoresc sau decedează în străinătate.

În cazul naşterii sau căsătoriei unui străin pe teritoriul Slovaciei, paralel cu înscrierea datelor în registru se eliberează şi un duplicat al certificatului de naştere sau căsătorie – aceasta numai în cazul în care străinul este cetățeanul unei țări cu care Slovacia a încheiat un acord de schimb reciproc de astfel de documente.

Decesul unui străin, după înscrierea în registru, este adus la cunoştința ambasadei țării acestuia în Slovacia.

Înscrierile în Registrul naşterilor se face în conformitate cu prevederile **paragrafului 21 al Hotărârii M.I .nr.302/1994**, după cum urmează:

– în cazul în care părinții copilului sunt necunoscuți, funcționarul anunță tribunalul autorizat din sectorul respectiv pentru a putea efectua înscrierea în Registru;
– în cazul în care părinții sunt necunoscuți, se va înscrie în Registru numele stabilit prin hotărârea judecătorească respectivă;
– în cazul în care copilul este părăsit în spital sau în punctele de abandon, medicul va înştiința Registrul pentru efectuarea înscrierii în termen de trei zile;
– în cazul în care mama copilului cere să-i fie tăinuită identitatea, înscrierea copilului se va face conform datelor din fişa medicală şi a celor oferite de medicul care a asistat la naşterea copilului;
– persoana care anunță Registrul pentru înscrierea copilului găsit abandonat este obligată să prezinte datele sale de identitate;
– în cazul în care această persoană nu vorbeşte limba slovacă sau este surdo-mută, înregistrarea se va efectua numai în prezența unui translator;
– în cazul în care copilul se naşte mort, înscrierea se va efectua doar în registrul naşterilor, iar în spațiul destinat numelui se va consemna că acesta s-a născut mort;
– în cazul în care nu se poate stabili identitatea copilului găsit, se va consemna locul găsirii acestuia. În acest caz, înregistrarea include ora, locul şi împrejurările în care a fost găsită persoana,

descrierea îmbrăcămințiı şi a altor obiecte ale acesteia, eventualele semne fizice corporale, vârsta aproximativă, sexul, precum şi numele şi prenumele copilului, stabilit prin hotărâre judecătorească.

(**Infograma nr.57/30.01.2006 a Ambasadei României la Bratislava).**

16. SPANIA

(N.V. nr.75/OM/2004 – Ambasada Spaniei)

În Spania, starea civilă are ca organ tutelar Direcția Generală a Registrelor şi Notariatelor din cadrul Ministerului de Justiție. Ca atare, Oficiile de Stare Civilă funcționează pe lângă judecătorii şi sunt conduse de un judecător.

Prevederile legale care reglementează instituția **căsătoriei** şi a **divorțului** şi, în general, toate FAPTELE de stare civilă se regăsesc în: Codul Civil, Legea Stării Civile, Regulamentul de aplicare a Legii Stării Civile şi Hotărârile Direcției Generale a Registrelor şi Notariatelor.

Orice spaniol are două nume: acestea i se atribuie la naştere şi indică **filiația** persoanei în cauză, întrucât **primul nume** este **primul nume al tatălui**, iar **al doilea nume** este **primul nume al mamei**. În cazul filiației monoparentale, copilul poartă cele două nume ale părintelui care îl recunoaşte.

În mod excepțional, actuala legislație de stare civilă permite părinților **să decidă ordinea** celor două nume de familie, în sensul că, de comun acord, părinții pot solicita, **la înscrierea naşterii primului copil**, ca primul său nume să fie primul nume al mamei, iar cel de-al doilea să fie primul nume al tatălui. **Această inversare va fi însă obligatorie şi pentru următorii copii, astfel încât toți copiii născuți din aceiaşi părinți să poarte acelaşi nume de familie**.

În cazul înscrierii naşterii, petrecute în Spania, a unui copil ai cărui părinți sunt de altă naționalitate (cetățenie) şi dacă legea lor națională de stare civilă prevede un singur nume de familie, **Judecătorul poate aproba înscrierea** naşterii respectivului copil **la fel ca în țara lui de origine**, adică cu un singur nume de familie, cel al părinților lui.

Odată înscrisă naşterea unui copil, acest lucru este consemnat în *Livretul de Familie* al părinților, în cazul în care **părinții sunt căsătoriți** şi au primit la căsătorie respectivul livret.

În cazul în care părinții copilului nu sunt căsătoriți, li se eliberează, la înscrierea naşterii primului copil, un Livret de Familie (în care rămân în alb rubricile referitoare la căsătorie), urmând a se înscrie în acelaşi Livret următorii copii comuni ai celor doi genitori, pe măsură ce se vor naşte.

În Spania, la înscrierea naşterii unui copil, a unei căsătorii sau a unui deces, nu se eliberează certificate atestând respectivul FAPT de stare civilă, ci doar Livrete de Familie, sau se înscrie respectivul FAPT în Livretul existent. Dacă o persoană are nevoie, pentru diverse demersuri, de un certificat de naştere, de căsătorie sau de deces, **acesta se solicită** la respectivul Oficiu de Stare Civilă.

Modificările intervenite în starea civilă a unei persoane, cum ar fi: schimbarea de nume, prenume, stabilirea filiației prin recunoaştere, adopția, regimul matrimonial, divorțul, dobândirea sau pierderea cetățeniei etc., se înscriu, **pe baza hotărârii Judecătorului**, în actul de naştere inițial, sau în cel de căsătorie ori de deces, atunci când este cazul, **prin mențiuni marginale**.

Certificatele de stare civilă eliberate la cererea titularului sunt de două **feluri**:

– **certificate literale**: acestea reproduc întocmai pagina din Registrul Stării Civile în care a fost înscris FAPTUL de stare civilă, inclusiv mențiunile de modificare de nume, prenume, adopție, dobândirea naționalității spaniole, regim matrimonial, schimbare de sex, divorț, tutelă etc.;
– **certificate în extract**: nu certifică decât **datele principale**. În cazul unui Certificat de naştere în extract, acestea sunt: cele două nume, prenumele, locul şi data naşterii, prenumele părinților, tomul, pagina şi numărul înscrierii.

Conform celor de mai sus, **schimbarea numelui** se atestă prin **certificatul literal de naştere**. **Nu este suficientă prezentarea Livretului de Familie**, chiar dacă s-a înregistrat şi în acesta schimbarea de nume.

Căsătoria, în Spania, **nu determină schimbarea numelor, fiecare dintre soți păstrându-şi numele căpătate la naştere**, şi ca atare **nici divorțul**.

În aceeaşi logică, **pentru transcrierea** din Registrul Civil spaniol în **Registrul Civil român** a naşterii unui copil, a unei căsătorii sau a unui deces, la cererea titularilor sau a familiei acestora, **este nevoie de respectivul certificat literal**, pe lângă Livretul de Familie

corespunzător. În plus, aceste certificate **trebuie să poarte apostila**, conform Convenției de la Haga.

În Spania, starea civilă a unei persoane poate fi: **celibatar**, **căsătorit**, **despărțit**, **divorțat** şi **văduv**.

După cum se poate observa, în materie de desfacere a căsătoriei, în Spania, există o fază intermediară, cea de **despărțit** (*separado*), care **se stabileşte prin sentință judecătorească**, **se înscrie, prin mențiune, în certificatul de căsătorie**, dar **nu permite** persoanelor în cauză **să încheie o nouă căsătorie**.

17. SUA

INEP (B. 39661/IAN 2007)

În cazul procesului de naturalizare, în SUA, se poate cere şi schimbarea numelui de familie şi/sau a prenumelui, fapt pentru care persoana interesată completează o cerere de schimbare de nume, cerere ce se admite în baza unui decret de schimbare de nume ce intră în vigoare în acelaşi timp cu depunerea jurământului de credință, emițându-se astfel certificatul de naturalizare în care persoana în cauză va apărea cu numele de familie şi/sau prenumele schimbat; deci, în cazul de față, persoana care solicită schimbarea numelui de familie şi/sau prenumelui nu mai trebuie să prezinte decretul de schimbare de nume, înscrierea de mențiune în registrele de stare civilă române făcându-se în baza certificatului de naturalizare.

18. SUEDIA

A. Legea privind înregistrarea populației *(Legea nr.1991:481)*

Autoritatea competentă în materie de evidență a populației şi stare civilă este Oficiul Național pentru Taxe (Swedish Tax Agency / Skatteverket), subordonată Ministerului Finațelor Publice, care dispune de oficii locale şi emite, la cerere, documente personale, **echivalente** actelor de stare civilă din România.

Instituția are două direcții: Direcția pentru taxe şi impozite şi Direcția pentru evidența persoanelor.

Naşterea unui copil este înregistrată în baza de date informatizată a Oficiului Național pentru Taxe, pe baza actelor /documentelor trimise de către spitale (în cazul în care copilul este născut în spital) sau de către părinți (în cazul în care copilul este născut acasă). Atât părinții, cât şi unitatea spitalicească au obligația de a informa **în cel mai scurt timp posibil** Oficiul Național pentru Taxe; aceasta este o **înregistrare preliminară**, copilul figurând în sistem doar cu numele de familie (în

cazul în care părinții sunt căsătoriți) sau cu numele mamei (în cazul în care nu sunt căsătoriți), urmând ca părinții să trimită Oficiului, **în maximum trei luni de la naştere**, formularul cu privire la numele şi prenumele copilului. În cazul în care mama copilului nu este căsătorită, tatăl nu poate fi înregistrat în certificatul de naştere al minorului decât după recunoaşterea copilului. Odată cu înregistrarea naşterii, copilul primeşte **număr personal**.

Nu rezultă să existe reguli specifice privind înregistrarea **copiilor pierduți sau abandonați** (cazuri extrem de rare). În aceste cazuri, poliția şi instituțiile sociale colaborează pentru aflarea identității mamei. Un copil găsit este considerat a fi cetățean suedez până în momentul în care părinții sau mama este identificată. Copilul este înregistrat în baza de date conform procedurii standard, pe baza a ceea ce se cunoaşte despre el până la momentul respectiv, fără a exista termene limită speciale. Copilul va fi înregistrat ca rezident în Suedia în momentul în care este dat în plasament unei instituții suedeze sau în cazul în care este aflată identitatea mamei. Nu există reguli speciale în ceea ce priveşte acordarea numelui sau prenumelui.

(Adresa M.A.E. – D.G.A.C. nr.G5-1/2133/febr.2006).

B. În Suedia, procedurile de dobândire şi schimbare de nume sunt reglementate prin „Legea Numelor" (nr. 1982:670), autoritățile competente în domeniu fiind Autoritatea locală fiscală – Trezoreria (*Riksskatteverket* – RSV, care deține competența legală pentru evidența populației) şi, respectiv, Oficiul de Patente şi Înregistrări.

- ✓ Astfel, dobândirile şi schimbările de nume pe linie de stare civilă (naştere, adopție, căsătorie, divorț) sunt anunțate şi efectuate direct la compartimentele locale de evidența populației din cadrul Trezoreriei, printr-o procedură simplă care durează aproximativ două săptămâni.
- ✓ Pentru schimbarea numelui pe cale administrativă, solicitarea se adresează Oficiului de Patente şi Înregistrări al Suediei *(Patentoch Registerverket* – PRV), iar după obținerea aprobării aceasta se transmite la RSV – evidența populației.
- ✓ Problema numelui de familie al soților după căsătorie este reglementată în **Secțiunea 9** din Legea nr.670:1982 (traducere neoficială):

„Persoanele care se căsătoresc pot alege [să poarte] numele de familie al partenerului ca nume de familie sau să-şi păstreze numele purtat înainte de căsătorie.

Persoanele care se căsătoresc trebuie să informeze **Autoritatea locală fiscală** cu privire la decizia asupra numelui, **cel mai târziu la momentul căsătoriei**. Dacă [soții] au ales [ca ambii să poarte] numele de familie al unuia dintre ei, celălalt partener dobândeşte acest nume în temeiul actului de căsătorie.

Un nume de familie poate fi luat de ambii parteneri numai dacă partenerul al cărui nume a fost ales **acceptă** şi doar în cazul în care numele nu a fost dobândit printr-o căsătorie anterioară."

Paragraful 2 din Secțiunea 10 prevede:

„Partenerul care şi-a schimbat numele de familie conform Secțiunii 9 poate, în timpul sau după căsătorie, să-şi schimbe numele la numele purtat anterior căsătoriei, notificând Autoritatea locală fiscală."

De menționat că **revenirea** la numele purtat anterior căsătoriei **nu este obligatorie**, partenerul care la căsătorie a luat numele soțului/soției **putând păstra** acest nume **şi după desfacerea căsătoriei, fără ca acordul acestuia/acesteia să fie necesar** [v. Lucrarea D.E.P. nr.N.1111050/20.07.2004 – N.V. a Ambasadei Suediei la Bucureşti].

19. TURCIA

Infograma nr.326/13.02.2006 (Ambasada României la Ankara) – *Radiograma INEP nr.281.313/04.04.2006* –

În situația când **naşterea s-a produs în Republica Turcia**, se impun a fi făcute următoarele **precizări**:

– În Republica Turcia sunt înregistrați în registrele de familie numai copiii cetățenilor turci (unul sau ambii părinți).
– Naşterea copiilor cetățenilor străini **poate fi declarată** de către aceştia la Serviciul Local de Stare Civilă al localității unde a avut loc naşterea. **Fără declararea de către părintele cetățean străin a naşterii** (*chiar dacă există „raport de naştere" de la unitatea sanitară unde s-a produs naşterea*), **nu există nici o evidență oficială a naşterii copilului**.

Prin urmare, în cazul cererilor s.p.c.e.p. de efectuare a verificărilor necesare, de către INEP, prin intermediul MAE, **se recomandă ca acestea să conțină, pe lângă *data şi locul naşterii***

minorului*, şi *numele*, *cetăţenia* şi *adresa din Turcia ale părinţilor*, la data naşterii copilului, *cu menţionarea situaţiilor când un părinte este necunoscut.

20.UCRAINA

(N.V. nr.1272/12.05.2005 – Ambasada Ucrainei la Bucureşti)
(I.N.E.P.: 214820/13.05.2005)

- ✓ Instituţia căsătoriei şi a divorţului, în Ucraina, este reglementată de către Codul de familie al Ucrainei şi de Cap.V „Actele de stare civilă" din Codul privind căsătoria şi familia al Ucrainei.

  Codul de familie al Ucrainei reglementează şi procedura de schimbare (sau neschimbare) a numelui pe care soţii îl pot purta după căsătorie. Schimbarea numelui soţilor după căsătorie se efectuează **de comun acord** între soţi.
- ✓ Dobândirea şi schimbarea numelui şi/sau prenumelui persoanelor fizice sunt reglementate prin art.295 din Codul Civil, care prevede această procedură la atingerea de către persoana fizică a vârstei de 16 ani şi în conformitate cu legislaţia în vigoare. Persoana fizică care a atins vârsta de 14 ani are dreptul, în cazuri prevăzute de lege, cu aprobarea părinţilor, sau a unuia dintre părinţi cu care domiciliază, sau a tutorelui-curatorului, să-şi schimbe numele şi/sau prenumele.

  Numele, prenumele sau prenumele după tată al persoanei fizice pot fi schimbate în caz de adopţie, în conformitate cu legislaţia în vigoare.

  În conformitate cu legislaţia în vigoare a Ucrainei, serviciile de stare civilă eliberează certificate de schimbare a numelor (prenumelor).

21. UNGARIA

*(N.V. **nr. CLA/0116** / Ambasada Ungariei la Bucureşti / **17.04.2009**), (INEP: B.284.260/08.04.2009)*

Procedura legală privind instituţia recunoaşterii şi încuviinţării purtării numelui copilului născut în afara căsătoriei.

Legea nr.IV din 1952 paragraful 42 alineatul (1) privind căsătoria, familia şi tutela minorului stabileşte – în funcţie de înţelegerea dintre părinţi – dacă acesta va purta numele de familie al mamei sau al tatălui. Tot în funcţie de acordul dintre părinţi, copilul lor poate purta numele de familie al ambilor, dar nu mai mult de două.

Situația familială a copilului născut în afara căsătoriei poate fi reglementată în mod definitiv pe baza declarației oficiale de recunoaştere a paternității dată de tatăl acestuia, conform paragrafului 37 din Codul familiei.

Asemenea declarații se pot face numai personal. Ca declarația tatălui să aibă caracter legal definitiv, este necesar acordul mamei, acordul tutorelui legal (dacă este cazul), iar dacă minorul a împlinit vârsta de 14 ani este necesar şi acordul acestuia.

În momentul declarației tatălui pentru asumarea paternității, în procesul-verbal trebuie să se menționeze acordul ambilor părinți în ceea ce priveşte numele de familie primit de copil la naştere – conform paragrafului 42 alineatul (1) din Codul familiei.

Dacă în acest procedeu de recunoaştere a paternității este vorba de o persoană cu cetățenie străină, atunci se ia drept reper Regulamentul Internațional din 1979, Legea nr.13, privind drepturile individuale.

Conform paragrafului 42 alineatul (2) din Regulamentul Internațional privind drepturile individuale se specifică faptul că recunoaşterea minorilor născuți în afara căsătoriei de către cetățeni străini se face în acord cu drepturile personale din acel moment ale copilului. Recunoaşterea paternității față de copiii nenăscuți dar deja concepuți se va decide în funcție de interesele mamei din acel moment. Drepturile individuale se stabilesc în concordanță cu legile statului a cărui cetățenie o au cei în acuză.

Având în vedere cele de mai sus, se vor lua în considerare regulile privind recunoaşterea paternității de către un cetățean străin, față de un copil a cărui mamă este tot cetățean străin.

În acest caz, drepturile personale ale copilului a cărui mamă este de cetățenie română, recunoscut în Ungaria, va avea ca reper legile din România.

CAPITOLUL VIII.
CURIOZITĂŢI LINGVISTICE ŞI ZODIACALE

În ultima vreme, circulă pe Internet o sumedenie de informații, care de care mai interesante, referitoare la unele **curiozități lingvistice şi zodiacale:** caracterizări ale zodiilor, *fixuri şi obsesii* ale acestora, *floarea care ne reprezintă* pe fiecare dintre noi, în funcție de ziua de naştere (cifra zilei de naştere putând să ofere informații referitoare la felul nostru de a fi, la drumul ce ne este hotărât în viață, la ce trebuie să facem pentru a fi fericiți), *zodiacul prieteniei* (ce anume caracterizează fiecare zodie în parte şi ce-ți poate aduce prietenia cu nativii acestora, defecte ale fiecărui semn zodiacal), *cum se roagă fiecare zodie atunci când se află la ananghie, scuzele zodiilor,* precum şi la un *horoscop naturist* (influența plantelor asupra zodiilor, părțile corpului ce corespund fiecărei zodii, alimentele recomandate, remediile homeopatice, vitaminele de care au nevoie nativii fiecărei zodii).

Ținem să le mulțumim, şi pe această cale, prietenilor care ni le-au semnalat (Marian Niculescu, Liliana Duță, Doru Petre, Dumitru Zamfira şi Augustin Petre) şi, apreciind că există o strânsă legătură cu domeniul tratat, ne-am decis să punem toate aceste informații, sub formă de anexe, de la **4** la **11, la finalul volumului de față,** convinşi că vor prezenta interes pentru publicul larg.

Anexa nr. 1

RĂDĂCINILE (ORIGINEA) NUMELOR NOASTRE

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
ACHIM, sau IOACHIM (ICHIM)	- ebraică - germană,	- Dumnezeu va judeca - noblețe, de origine nobilă
ADA	prescurtarea de la Adelaide. A fost purtat de Ada Lovelace, fiica lordului Byron	
ADAH	ebraică (Biblie)	ornament, decor
ADAM	- limba ebraică – *ãdhãmah*> sol, pământ arat, pământ al oamenilor; *adham*> bărbat; În Vechiul Testament, **Adam** este primul om creat de Dumnezeu din pământ roşu. - este primul om creat de *Dumnezeu* după chipul şi asemănarea sa şi apare menționat în Biblie (Facerea, 2-3).	- Om, „Fiul din lut roşu” - Având scânteia divină şi neînțelegând că este altul decât *Dumnezeu*, *Adam* va cădea în păcat. Pentru ca bărbatul să nu fie singur, divinitatea a creat din coasta lui *Adam*, femeia şi implicit primul cuplu uman. Nerespectând interdicția de a nu gusta din pomul cunoştinței binelui şi răului, *Eva*, ispitită de şarpe, serveşte din fructul oprit, ademenindu-l şi pe *Adam*.
ADELA	german (v. ADELAIDE, ADELAIDA, ADELINA, ADELINDA)	nobil

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
ADELAIDE	forma franceză a numelui german **Adalheidis**, compus din două părți **adal** (nobil) şi **heid** (tip, gen)	- numele soției lui Otto cel Mare şi, de asemenea, al soției regelui William al IV-lea al Angliei; - oraş în Australia
ADELIN, ADELINA	forma latină a numelui germanic **Adela**	nobil
ADINA	ebraică	delicatețe
ADOLF	nume germanic	lup nobil
ADONIA	varianta feminină a mitologicei figuri greceşti **Adonis**	
ADONIS	greacă	Domnul meu
ADRIAN, ADRIANA	în Roma antică se pronunța **Hadrianus**	din Hadria, oraş vestit din nordul Italiei de azi, care a dat numele Mării Adriatice
AFRODITA	- greacă; - mitologia greacă	- zeița dragostei şi a frumuseții; - ridicată din spuma mării
AGATA	din grecescul **agathos**	bine, bun
AGLAIA	greacă. În mitologia greacă, **Aglaia** a fost una din cele trei grații, reprezentând strălucirea şi splendoarea (alături de Talia şi Eufrosina)	splendoare, frumusețe
AHILE	derivă din grecescul **achos** (durere)	numele unui legendar războinic grec **Ahile**, figură centrală a lucrării lui Homer, **Iliada**

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
AIDA	nume egiptean de origine necunoscută	a devenit celebru după ce Verdi a compus opera cu același nume, în care prințesa etiopiană Aida este ținută captivă în Egipt
AISHA	străvechi nume arăbesc	„eu trăiesc". Acesta este numele celei de-a treia soții a lui Mohamed, fiica lui Abu Bakr
ALAN	se crede că vine din vechea Britanie	„piatra cea mică" sau „îndemânatic"
ALBA, ALBU	- latinesc, derivă din **Albanius**; - spaniol	- din Alba; - zori de zi
ALBERT, ALBERTA	din germanicul **Adalbreht**	nobil strălucitor
ALDA	germană, femininul de la **Aldo** (prosper)	prosperă
ALEXANDRA, ALEXANDRU, diminutiv SANDU	greacă	apărătorul (protectorul) omului
ALFRED	rădăcină foarte veche, care se pierde în mitologia nordică. Derivă din 2 cuvinte **elf** și **counsel**	sfătuitorul elf. Elfii ar fi fost un popor străvechi, trăitor pe pământ înaintea oamenilor
ALI, ALIA	- araba veche - Ali Baba simbolizează victoria şi este eroul principal al cărții *Ali Baba şi cei 40 de hoți*.	sublim
ALICE, ALIS	- prescurtare de la **Adalheidis**; - sau mai romanizatul **Alicia**, prenume vechi germanic	noblețe

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
ALIN, ALINA	- araba veche; - proveniență slavă, cu originea, totuşi, în grecescul **Elena**	- nobil; - lumină
ALION	- Inventat de la lexemul *ali-*, care apare în mitologia romă-nească: a) *Alimoş* aminteşte de legen-darul haiduc *Toma Alimoş* din balade. Numele propriu derivă din sl. a*li*> *roşu* (moşul roşu, balaurul) / *spiritul vegetației* (cf. Sabinei Ispas, REF. nr. 2, 1986, p. 113). b) de *Alimori* are loc strigarea peste sat şi se aprind focuri de *Lăsatul Secului* (v. Gabriel Manolescu, RFL, 1976, p.111 – 150). *Alimori* est un cuvânt format din sl. *ali*> roşu şi substantivul plural *mori*> *spirit de dincolo*, de la care a derivat cuvântul românesc *moroi* (cf. Ivan Evseev, 1994, p. 58).	
ALVIN	mitologia nordică. Derivă din **elf friend**	prietenul elf
AMADEUS	rădăcină latinească, compus din **amare** şi **Deus**	iubit de Dumnezeu
AMANDA	latinească. În româneşte a fost modificat, devenind amant(ă), un iubit sau o iubită secret(ă) a soției sau a soțului	iubitoare

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
AMBROZIE	latinească, **ambrosius**, care derivă, la rândul lui, din grecescul **Ambrosios**	nemuritorul
ANASTASIA, ANASTASIU	grecescul **Anastasios**	reînviatul, înălțatul
ANATOLIE	- grecescul **Anatole**; - derivat din denumirea **Anatolia** (estul Turciei de astăzi)	- răsărit de soare; - de la est
ANA, ANCA (forme, variante: ANICA, ANIŞCA, ANIŞOARA, ANIȚA, ANUCA, ANUȚA, ANETA)	- vechi nume de persoană ebraică, *Hannãh*, purtat de mai multe personaje biblice, printre care şi soția *Sfântului Ioachim,* mama *Sfintei Fecioare*.	- grație - pentru unii specialişti, *Hannãh* provine dintr-un verb cu sensul de „a avea milă, a binevoi”, iar pentru alții dintr-un substantiv cu sensul de „milă, bunăvoință”.
ANDREI, ANDREIA Variante: ANDRIAŞ, ANDRIEŞ, ANDRAŞ, ANDREUCĂ, ANDREICA.	- grecescul **Andreas**; - derivă din genitivul **andros** - *„Cel dintâi chemat,* cel menționat în Biblie a fost răstignit devenind *Sfântul Andrei*. Acest sfânt este considerat *ocrotitorul României*. - Formele *Undrea* şi *Indrea* se păstrează ca denumiri ale lunii decembrie. - Numele poate fi explicat fie prin substantivul *andreia> bărbăție*, curaj, fie prin adjectivul *andreios> curajos*	- bărbat, masculin; - bărbătesc
ANDREEA		femeia bărbatului
ANDROMEDA	din două cuvinte greceşti: **andros** şi **medesthai**	gândeşte ca un bărbat

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
ANETA	greacă. Numele a fost asociat şi cu latinescul **Agnus** (miel)	castitate, feciorie, virginitate
ANGELA	- din latinescul **angelus**, - care, la rândul său derivă din grecescul **angelos**	- creatură sfântă, înger; - mesager
ANTON, ANTOANETA	- legendele etrusce. Preluat de latini sub forma **Antonius**; - grecescul **anthos**	floare
APOLO	- basmele indo-europene; - anatolianul **appaliunas**; - verbul grecesc **apollumi**	- cel puternic; - Tatăl luminii; - a distruge
APRIL	latinescul **aperire**	a deschide
ARIADNA	fiica regelui Minos din Creta	
ARIANA	originea în Țara Galilor (la vestul Angliei	ca argintul, argintie
ARISTA	grecească	cea mai bună
ARMAND	varianta franceză a numelui **Herman**	om înarmat
ARHIMEDE	din cuvintele greceşti **arche** şi **medesthai**	stăpânul gândurilor
ARNOLD	germanică: **arn** (vultur) + **wald** (putere)	vultur puternic
ARON	- Egiptul antic; - ebraic, fratele lui Moise	- munteanul; - entuziastul, slăvitul
ARSENIE	grecească	cer viril
ARTEMISA, la origine ARTEMIS	grecească, zeița vânătoarei, sora lui Apolo (Apollo), zeul muzicii şi artelor frumoase	

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
ARTHUR	- celticul **artos**; - irlandezul **art**; - scandinavul **arnthor**; - latinescul **Artorius**	- urs; - piatră; - vulturul Thor
ATANAS, ATANASIA	grecească	înviere (Atanasios), imortal
ATENA	grecească, zeița înțelepciunii	cu ochii gri
AUGUSTIN	latinescul **Augustus** (de la luna a opta a anului **august**)	cel mare, venerabilul
AURA, AUREL	latinească	aurit, strălucitor
AURORA	latinească	zori de zi
AVRAM	ebraic, primul din patriarhii evrei, tatăl lui Isac, pe care l-a avut la vârsta de 100 de ani cu Sara (90 de ani). La evrei se pronunță **Abraham**	Tatăl tuturor lucrurilor, tatăl multora
BALTAZAR	fenician	protectorul regelui
BARBARA	grecescul **barbaros**	străin, barbar. Adaptat la români VARVARA
BARTOLOMEU	- ebraică; - nume evreiesc	- fiul lui Tolmai; - bogăție în brazdă

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
BASARAB	- cumană - nume preluat de la ținutul dintre Prut şi Nistru – *Basarabia;* - prenumele denumeşte strămoşul mitic, dar şi muntele sacru din care izvorăşte râul *Iza.* Forma *„bas”* semnifică „*a apăsa, a domina, a domni”* (cf. N.A. Constantinescu, 1963, p. 192). - Numele propriu este compus din *bas* (slavonă *bĕsŭ,* „diavol” şi -*arab (arap> negru)*. - Prenumele poate fi segmentat: *Bas-rabă, Basaraba, Bas-ar-abă, Basar-aba (bas* înseamnă *„ a pune piciorul, a păți, a sta pe”,* iar *aba* semnifică „*tată cuceritor, tată conducător*” - Cr. Ionescu).	- devenit popular datorită lui Basarab I
BASIL	grecescul **basileus**	rege
BEATRICE, BEATRIS	- latinescul **viatrix**, forma feminină a numelui roman **Viator**; - latinescul **beatus**	- călător - binecuvântat
BELA, BELLA	- slavonă; - latină	- alb; - frumos
BENEDICT	latina veche, **Benedictus**	plin de binecuvântare
BENJAMIN	ebraicul **Binyamin**, fiul cel mic al lui Iacob şi Raşela	fiul sudului sau fiul mâinii drepte
BENONE	ebraică, de la Benjamin, la a cărui naştere mama sa a murit	fiul durerilor mele

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
BERNARD	nume germanic format din 2 cuvinte: **bear** (urs) + **hard** (puternic)	ursul puternic
BERTA, BERTINA	germană	isteață, inteligentă, strălucitoare
BETINA	diminutiv de la evreiescul **Elisabeta**	promisiune dată lui Dumnezeu
BIANCA	latină	cea albă, cea înțeleaptă
BOGDAN, BOGDANA	slavona veche: **bog** (Dumnezeu) + **dan** (dar)	dăruit de Dumnezeu
BORIS	nume slav: **bor** (luptă) + **slav** (glorie)	glorios în luptă, luptător
BRAN	galica veche	corb
BRENDA	legendele nordice: **brandr**	sabie
CAMIL, CAMILA	latinească (provenită din etruscă)	receptiv la învățămintele religioase
CARMEN	ebraică	grădină
CAROL	- germanică (**Karl**); - engleză	- bărbat, om; - cântec
CAROLINA	germana veche	femininul lui CAROL. Variante: CARLA, CAROLA
CASIMIR	polonă	aducător, iubitor de pace
CASANDRA	grecească: **kekasmai** (a străluci) + **aner**, genitivul lui **andros** (bărbat). Fiica regelui Priam al Troiei şi a reginei Hecuba, înzestrată de Apolo cu darul profeției (dar de necrezut pentru concetățeni)	strălucitoare mai mult ca un bărbat

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
CATRINA	grecească: - **Aikaterine**; - **Katharos**; - numele zeiței **Hecate**	 - doi într-unul singur; - pur; - nume sfânt
CAZIMIR	slavă: **kazic** (a distruge) + **meri** (mare, faimos);	marele distrugător
CĂTĂLIN, CĂTĂLINA	v. CATRINA	
CEZAR, CEZARA	romană	înalt
CECILIA	latin, din fam. Caecilius, din cuvântul **caecus** (orb)	
CHIRIAC	- Sfântul mucenic care a suferit martiriul în perioada împăratului roman Diocleţian.	
CHIRIL, CHIRILA	- grecească, **Kirilos**;	soare, tron
CINTIA	conform mitologiei greceşti, una din denumirile purtate de zeița Artemis, ea fiind născută pe muntele Cintos (Cynthos)	
CIPRIAN	din grecescul **Cyprianus**	din Cipru, o persoană din Cipru
CLARA	latină (din **clarus**)	clar, strălucitor
CLAUDIU, CLAUDIA	latină (din **claudis**)	şchiop
CLEOPATRA	grecească: **kleos** (glorios) + **patros** (al tatălui)	spre gloria tatălui, de renume pentru tatăl ei
CONSTANTIN, CONSTANȚA	latină, din **constans**	statornic, fidel, constant
CORINA	grecească, din **kore**	fecioară

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
CORNEL, CORNELIA	romană, din **cornu**	corn
COSMA, COZMA	grecească, din **kosmos**	ordonat, desăvârşit
CRESIDA	numele eroinei unor poveşti de dragoste greceşti	
CREUSA	soția lui Eneas, unul dintre eroii greci ai războiului troian, moare în noaptea incendierii Troei de către grecii conduşi de Ulise	
CRISTI, CRISTIAN, CRISTINA	grecească, din **chriein**	Cel uns, Cel miruit, messia
CUPIDON	latină, din **cupid**	dorință
DAMIAN	greaca veche, din **daman**	a domestici, blând, a îmblânzi
DAN, DANA	- ebraică; - vechea engleză [v. DANIEL(A)]	- cel ce judecă; - fată de proveniență daneză
DANIEL, DANIELA	ebraică, din **Daniyel**	Dumnezeu este judecătorul meu
DANTE	italiană (Durante), din latinescul **durantem**	cel ce durează
DARIUS, var. DARIE	latină (Dareios), din forma grecească a cuvântului persan **Darayavahush**: **daraya** (posedat) + **vahu** (bine)	posedat de bine, bogat, bogăție (persan, iranian)

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
DAVID	ebraică	- prieten iubit; - numele tânărului păstor evreu care doar cu o praştie a reuşit să-l învingă pe uriaşul Goliat, iar apoi a devenit influentul şi dreptul rege al evreilor
DELIA	din grecescul **Delos**, care este un alt nume al zeiței Artemis, zeița vânătorii în mitologia greacă	
DELIUS	denumirea purtată de Apolo, una din cele mai importante zeități greceşti, datorită faptului că era de origine din insula grecească **Delos**	
DEMETRA	o variantă a numelui zeiței **Demeter** din mitologia greacă	zeița agriculturii şi a roadelor pământului
DENIS, DENISA	grecească: **Dios** (zeu) + **Nysa** (numele muntelui legendar unde viețuia Zeus)	credincios al zeului Dionisos, zeul vinului la grecii antici
DESDEMONA	greacă	tristă, nenorocită (eroina dramei Othello de W.Shakespeare şi a operei cu acelaşi nume de Giuseppe Verdi)
DIANA	latină	divin
DIDONA, DIDO	prințesa de origine feniciană (Libanul de astăzi), legendara întemeietoare a cetății Cartagena, în nordul Tunisiei moderne	
DIOGENE	greacă: **Dios** (Zeu) + **genes** (născut)	născut din Dumnezeu

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
DOINA	specific românesc, din limba dacilor trăitori între Carpați	semnifică „dorul de pământ”
DOMINIC	latină, din **dominicus**	al lui Dumnezeu
DORA, DORIS	latină, din **Dorotheus**; greacă, din **doron** (dar) şi **theos** (Zeu)	dăruit de Dumnezeu. Doris, nume destul de popular printre anglo-saxoni, era, de fapt, o figură mitologică greacă, fiica lui Oceanus, zeul mărilor, şi a lui Tethis
DORIAN	greacă	de la Doris, o mică zonă geografică în Grecia antică
DOROTEEA	greacă	are aceeaşi semnificație ca şi Teodora („dar de la Dumnezeu”), fiind, de fapt, o inversare, a acestui nume
DRAGOŞ, DRAGOMIR	slavonă (**Dlugosz**): **drogo** (prețios) + **meri** (mare, faimos)	faimos şi prețios
DRĂGAN	slavă	drag
DUMITRU	latină, cu rădăcina grecească din **Demeter**, una din zeițele Greciei antice	credincios lui Demeter, zeița agriculturii la grecii antici
ECATERINA	varianta slavă a grecescului **Caterina**	pură, curată
EDI, EDUARD	engleză: **ead** (bogat, binecuvântat) + **weard** (gardă, păzitor)	păzitorul binecuvântat

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
ELECTRA	în mitologia greacă, era fiica eroului războiului Troian, Agamemnon, regele cetății Micene, şi a Clitemnestrei	
ELEONORA, var. LEONORA	- franceză, din **Alienor**; - sau de la or. italian **Elea**; - greacă	demență, milă
ELENA, var. HELENA	greacă, **helene** sau **selene**	torță, făclie călăuzitoare, lună, lumină
ELIAS, var. ELIAT	greacă	„Dumnezeu e Domnul”
ELISABETA	- ebraică, din **Elisheba**; - femininul de la ebraicul **Emanuel**	- jurământul sfânt către Dumnezeu - „Dumnezeu este cu noi”
ELVIRA	gotică: **al** (tot) + **wer** (adevăr)	întregul adevăr
EMIL, EMILIA	- germanică, provenit din latinescul **aemilius**; - japoneză: **e** (binecuvântat) + **mi** (frumos)	- rival; - binecuvântat cu frumusețe
EMA	germanică, din **ermen**	întreg, universal, tot
EMANUEL, EMANUELA, var. MANUELA	evreiască	„Dumnezeu este cu noi, printre noi”, „Domnul Isus este printre noi!”
EREMIA	ebraică (v. IEREMIA, IERONIM)	„Dumnezeu este slăvit, fericit”
ERIC, ERICA	nume nordic: **ei** (întotdeauna) + **riktr** (lege, regulă)	întotdeauna drept
ERNEST	germanică, provenit din **eornost**	plin de seriozitate
EUDOCHIA	greacă	cu gânduri de bine

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
EUGEN, EUGENIA	antică greacă: **eugenes = eu** (bine) + **genes** (născut)	„născut bine", „născut sănătos", „bine s-a născut". Relativa popularitate a acestui nume se datorează lui Napoleon al II-lea al Franței, a cărui împărătească se numea Eugenia
EUNICE	- greacă; - ebraică	- victorios; - în Noul Testament, este mama lui Timotei
EURIDICE	mitologica soție a lui Orfeus, regele Traciei, poet şi cântăreț neîntrecut al antichității	
EUSEBIUS, EUSEBIOS	greacă	devotat
EUSTATIU	greacă (**Eustatios**)	fertil
EVA	ebraică, din numele **Chava**, care provine din **hayya** (viață)	nume biblic al primei femei făcute de Dumnezeu din coasta lui Adam, nume care în ebraică înseamnă viață (de la Avah)
EVANGHELINA	greacă: **eu** (bun) + **angelma** (veste, mesaj)	veste bună; posibilă variantă greacă a numelui Eva
EVELINA	germana veche – forma romanizată a lui **Evelin**	aluna
FABIA	- latină; - numele uneia din cele 50 de ginte care au fost la baza fondării, expansiunii şi creării „Eternei Rome"	- La origine, numele acestei ginte derivă de la un membru al gintei care a fost „cultivator de mazăre"

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
FABIUS	- latină; - băieții proveniți din ginta Fabia. (var. FABIAN, FABIANUS).	
FAUST	- latină; - *„norocos”* V. opera „FAUST” de Charles F. Gounod (1818 – 1893).	- *„bucuros de a avea noroc”*
FAUSTULUS	- varianta originală a lui Faust; - păstorul care i-a găsit pe Romulus şi Remus, ducându-i acasă, unde soția sa, Acca Laurenția, i-a crescut până la maturitate.	
FAVIUS	- latină; (vezi: FAVIAN, FAVIANUS).	- „om înțelept”, nume destul de popular în Roma Antică, dar şi mai târziu, în special în perioada creş-tinării Imperiului Roman.
FEDORA, FEODORA	varianta rusească a grecescului Teodora	„dar de la Dumnezeu”
FELICIA, FELIX	română	norocos, plin de succes
FERDINAND	germană veche	călător curajos
FILIP, FILIPA	greacă: **philos** (prieten) + **hippos** (cal)	„prietenul calului”, „admirator, iubitor de cai”. Nume cunoscut, în special, datorită lui Filip II, regele Macedoniei, tatăl lui Alexandru Macedon
FILOMENA	greacă	„cineva pe care o iubeşti”

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
FLAVIU, FLAVIA	latină, **flavius**	- aurit, galben - numele gintei cu acelaşi nume, FLAVIA, are la origine o banalitate, respectiv termenul de „*blond*" semnificând că un membru originar al gintei a fost de fapt un bărbat blond.
FLORIN, FLORINA	latină, din numele roman **Florentius**, derivat din **florens**	prosper, înfloritor
FLORICA	latină	floare
FRANCISC	latina târzie, din **franciscus**	popor trăitor printre franci
FREDERIC	germanică: **frid** (pace) + **ric** (lege, regulă)	legiuitorul cel drept
GABI, GABRIEL, GABRIELA, var. rusă GAVRIL, GAVRILĂ	ebraică (**Gavhriel**, **Gabriel**)	„puterea lui Dumnezeu", „cred în Dumnezeu". Gabriel a fost şi numele arhanghelului care a anunțat-o pe Sf.Maria că-l va naşte pe Isus Mântuitorul nostru
GALATEEA	greacă	albă ca laptele. Conform mitologiei greceşti, a fost una din cele trei nimfe ale mării de care s-a îndrăgostit ciclopul cu un ochi Polifemes
GENEVIEVA	celtică	val alb. Sf.Genevieva care a apărat oraşul Paris de năvălitorii huni a devenit patroana „oraşului luminii"
GEORGE, GEORGETA, GETA, GEORGIANA	greacă: **georgos** = **geo** (pământ) + **ergon** (muncă)	lucrător al pământului

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
GERALDINA	germană, preluat şi de francezi	lăncier, acel care se impune cu lancea
GHEORGHE, GHEORGHIȚA	v. GEORGE, GIORGIOS	
GHERASIM	greacă, **Gerasimos** (care vine de la cuvântul **geras**)	bătrân, onorabil
GILDA	- germanică veche, **gild**; - galică veche, prin derivație de la expresia **giolla De**	- poleit, aurit; - sacrificiu; - slujitor al lui Dumnezeu
GINA	- prescurtare a numelui GEORGIANA; - japoneză **gina**; - derivație din **Virginia**, care vine de la latinescul **virgo**	- v. GEORGE; - argintiu; - neprihănit, virgin
GLORIA	latină, din **glorius**	glorios
GRAȚIELA	latină, din **gratia**	grație, frumusețe
GRIGORE	greacă, din **gregoros**	în gardă, foarte atent, vigilent, păzitor
HARALD	germanică şi scandinavă, cu rădăcini în engleza veche: **here** (armă) + **weald** (conducător, lider)	conducător de armată
HASAN	arabă, din **hasuna**	bun, frumos
HECTOR	greacă, din **echein**	a păstra, a poseda
HELIADE	greacă, din **helios**	soare
HELMUT	germanică: **helm** (coif, cască) + **muot** (spirit, minte)	spirit protejat
HENRIETA	veche germană, derivat de la masculinul HENRY (HARY)	
HENRY, HEINRICH	veche germană	„stăpân de proprietate agricolă”
HESTIA	greacă	sora lui Zeus (zeul principal la grecii antici). Datorită moralității ei, protectoarea căminului şi familiei

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
HIPOLIT, var. IPOLIT	greacă, semnificație nu prea clară	HIPPOLITOS se referă la ceva în legătură cu caii. În mitologia greacă, a fost fiul lui Teseu, erou legendar grec, târât de şareta răsturnată şi trasă de doi cai speriați până ce a murit. Cunoscut erou troian (v. Iliada lui Homer), fiul regelui troian Priam şi al reginei Hecuba
HIPERION	greacă	după unele versiuni, „soarele însuşi", alteori „tatăl soarelui ceresc, precum şi al lunii nopților clare"
HOMER	greacă, din **homeros**	ostatic
HORAȚIU	- latină, din **hora**; - etruscă	oră, timp, anotimp
HOREA	v. HORAȚIU	
IACOB	ebraică	„acela care înlocuieşte". Apare în Vechiul Testament ca un înlocuitor al fratelui său, Esau, la patul tatălui lor, pentru a primi binecuvântarea părintească
ICAR	greacă, din **icarus**	urmăritor
IFIGENIA	figură mitologică greacă	a fost fiica mai mare a eroului troian Agamemnon şi a Clitemnestrei
IGNAT	- latină, din **ignis**; - greacă; - derivă de la ebraicul ILAS, sau ELIAS	- foc; - ardent, focos
ILEANA, var. ILINCA	de la grecescul **Ilion**, numele poetic al istoricei cetăți Troia	- v. ELENA - Ileana întruchipează idealul feminin.
ILIE, ILINCA	ebraică, din **Eliyahu**	„Dumnezeu e Devenire"

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
ION, IOAN, IOANA, var. IONELA, OANA	- derivă din ebraicul **Yochanan**; - latină, greacă (**Ioannes**); - greacă, **ione** (violet) - grecii îl numesc pe *Ioan Ivannes*, francezii – *Jean*, englezii - *John*. - Ioan este un nume de botez răspândit în toată lumea. În *Noul Testament* întâlnim două personaje importante: 1) *Ioan*, fratele apostolului Iacob; 2) *Ioan Botezătorul,* fiul lui Zaharia şi al Elisabetei, cel care boteza pe Valea Iordanului şi care din porunca lui Irod Antipa a fost închis şi decapitat.	- „în grația lui Dumnezeu”, - „Dumnezeu este grațios, milos, îndurător”; - „Iahve a făcut milă, a făcut favoare”
IOACHIM	var. rusă a ebraicului **Joachim**	„Dumnezeu va judeca”
IOLANDA	greacă	denumirea florii violete
IOSEFINA, JOSEFINA	ebraică, femininul de la IOSIF	„Dumnezeu e mare”
IOSIF	derivă de la numele evreiesc **Yosef**	„Dumnezeu va reveni”, „Dumnezeu creşte”. Sf. Iosif este soțul Fecioarei Maria, Născătoarea Domnului Isus Christos
IORDAN	nume împrumutat de la biblicul râu **Iordan**	curgător
IORGU	varianta romanizată de la grecescul **Ghiorghios**, citeşte **Iorgos**	
IRINA	greacă, din **eirene**	pace

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
IRIS	greacă, din **iris**	curcubeu. Conform mitologiei greceşti, Iris era considerată mesageră a zeilor greceşti, sclava lui Zeus şi soția lui Hero
ISABELLA, IZABELLA	- din istoria depărtată a omenirii; - derivație spaniolă a numelui ELISABETA	- fiica lui Baal
ISAC	ebraică	bucurie, veselie
ISAIA	derivă din ebraicul **Isaiah**	„salvat de către Dumnezeu”
ISMAIL	ebraică, **Ishmael**	„Dumnezeu ascultă”
IVAN	forma rusă, cehă, croată şi sârbească a numelui ION	
IVONA sau YVONA	germană veche	„lemn de tisă”, foarte întrebuințat în antichitate şi în evul mediu la construirea arcurilor
JAN, JEAN, JANA, JEANA, var. JEANINA	din forma veche a numelui francez **Jehanne**, din ebraicul **Yochanan**, **Johanan**	„în grația lui Dumnezeu”, „Dumnezeu e bun”
JULIETA	latină, provine din cuvântul grecesc **ioulos**	barbă pufoasă
JUSTIN, JUSTINA, JUSTINIAN	latină, din **iustus**	drept, just
LARISA, LARISSA	greacă antică, din **ierisai**	oraş sau „inimă uşoară”
LAURA, LAURENȚIU	latină, din **laurus**	laur, dafin
LAVINIA	etruscă	

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
LAZĂR (var. LĂZĂREA, LĂZUREA, LAZEA, LALU, LAZUR)	- forma latină a numelui ebraic **Eleazar** (din **Eliezer**) - Lazăr devine în limba greacă LAZAROS, iar în limba latină LAZARUS. În limba italiană întâlnim cuvântul *lazzarone* < *cerşetor*. - Cuvântul *lazaretto,* tradus prin *lazar,* este un loc de carantină pentru bolnavii contagioşi.	- „în Dumnezeu îmi aflu ajutorul", „Dumnezeu o să ajute". - „Elohin a ajutat" - ebraică Prenumele îl găsim în Biblie. 1) *Evanghelia după Luca* îl prezintă pe Lazăr, cerşetorul sărac, bolnav de lepră; 2) *Evanghelia după Ioan* ne aduce la cunoştinţă că fratele *Mariei* şi al *Martei* din Betania a fost înviat de Iisus.
LEANA, LENUȚA	v. ELENA	
LEANDRU	greacă, **Leandros**	un tânăr frumos care s-a îndrăgostit de Hera, tânăra preoteasă a Afroditei, zeița dragostei şi frumuseții
LEO	latină, din **leon**	leu
LEONARD	germanică	curajos ca un leu, viteaz ca un leu
LEOPOLDINA	germană veche	persoană „îndrăzneață, plină de curaj", care nu cedează la greutăți
LETIȚIA	din familia romană **Letitius**	bucurie, fericire
LIDA	slavă	„iubită de oameni"
LIDIA	greacă antică	din Lidia
LINA	arabă, din **lina**	palmier
LINDA	rădăcini latine, dar utilizat cu precădere în Spania, ca o prescurtare a numelui **Belinda**	frumos
LISA, LIZA	v. ELISABETA	
LIVIU	romană, din **liveo**	a invidia, livid de invidie

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
LUCA, LUCIA, LUCIAN	greacă, de la **loukas**	din Lucania
LUCREȚIA	forma feminină a numelui roman **Lucretius**	
LUDMILA	slavă: **lud** (popor) + **mil** (grație)	în grația poporului
LUDOVIC, LUDOVICA	germanică, din **Hludwig** = **hlud** (faimos, celebru) + **wig** (războinic, luptător)	războinic faimos
LUIZA	nume latinizat din germanicul **Ludwig** (din **Hludwig**), foarte popular la anglo-saxoni sub forma LUISE, LOUISE	v. LUDOVIC
MACARIE	greacă, Macarios	binecuvântat
MAGDA, MAGDALENA	- germană; - ebraică, din **magdala**	- orăşel; - o fată din Magdala
MAGNOLIA (Dim: MAGI, NOLI, NOLA)	- latină	- denumirea arborelui cu acelaşi nume, cu flori mari de culoare albă şi roz-mov. Unicul arbore care face flori înaintea apariției frunzelor. - Nume dat arbustului *„liliac”* în multe părți ale Ardealului.
MĂLINA	var. MĂDĂLINA	
MANUELA	răd. sanscrită	„Dumnezeu este cu noi” (v. EMANUEL)
MARA	ebraică	amar, dureros
MARCEL, MARCELA	latină, din familia **Marcellus,** de la numele **Marcus**	v. MARCU
MARCU	romană	urmă, semn
MARGARETA	răd. grecească, din **margaron**	perlă

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
MARIA, var. MARIANA, MARIETA, MARILENA, MARINELA	- ebraică (versiunea greacă a lui **Miriam**); - egipteană veche, din **mry** sau din **mr**	- „mare de amărăciune”; - „dorință de copil”; - revoluționariat; - iubit; -iubire
MARIAN, MARIANA	v. MARIA şi ANA	
MARIN, MARINA	romană, din familia **Marinus**, care derivă din numele MARIUS, din **marinus**	al mării
MARIUS	- romană, din **marinus** - latină, din **mas**	- al mării; - bărbătesc, masculin
MARTA	de origine aramaică (o populație care trăieşte în munții din Israel şi Lebanon încă din atichitate)	„doamnă”. În Noul Testament, Marta este persoana care întotdeauna gătea bucate când Isus era în vizită. Sf. Marta este patroana celor care ajută pe alții
MARTIN, MARTINA	răd. latină	
MATEI	ebraică, din **Mattityahu**	„darul lui Dumnezeu”. Unul din cei 12 apostoli ai lui Isus Cristos. Matei a fost un vameş care colecta taxele vamale pentru romani, lucru deloc admirat de evrei
MATILDA	germanică: **maht** (puternic) + **hild** (bătălie)	puternică în luptă, măreață în confruntări
MAURA	forma feminină a numelui arabic **Maurus**	
MAX, MAXIM	latină	
MĂDĂLIN	v. MAGDALENA	

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
MEDEA, MEDEEA	răd. grecească	a cugeta. Magiciana vestită a lumii mitologice greceşti, a fost fiica regelui Actes din Colcis şi nepoata lui Circe (v. Ulise), se îndrăgosteşte de Iason, argonautul care era în căutarea lânii de aur
MELANIA	greacă, din **melaine**	negru, întunecat, închis, piele de culoare închisă
MELISA, MELISSA	greacă	albină
MIHAI, MIHAELA	răd. ebraică, din **Mikha'el**. Acest nume ne aminteşte de Arhanghelul Mihail; a ajuns pe meleagurile noastre sub forma grecească a lui **Mihailos**	„cine e ca Dumnezeu", „cineva care este ca Domnul". Conform Noului Testament, Mihail este arhanghelul care-l omoară pe Satana cu chip de balaur şi-l aruncă afară din rai
MINERVA	- latină, din **mens**; - chineză, din **ming**	- minte, intelect; - strălucitor
MIRABELA	răd. latină, din **mirabilis**	adorabilă, minunată
MIRCEA	- greaca veche - slavă (**Mircio**)	ilustru, celebru, paşnic, iubitor de pace
MIRELA	- latină („mirări" –„ a se minuna, a uimi") - ebraică (de la **Maria**)	minunată
MIRON	greacă, din **myrrh**	răşină parfumată
MIRUNA	persană	câştigă ceva popularitate, în special în Bucureşti
MONA, MONICA	- galică, de la **muadhnait**; - latină, de la **moneo**	-nobil; - sfătuitor, consilier
MOISE	- răd. egiptene, din **mes**; - ebraică	- fiu; - cel ce aduce
NADIA	- slavă, din **Nadejda** arabă, din **nadezdha**	- speranță, nădejde - generozitate

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
NAIADA	singularul de la **Naiade**, nimfe ale izvoarelor şi apelor, locul unde acestea şi trăiau de fapt	
NANA	japoneză	măr
NAPOLEON	germanică, din **nibelungen**	- fiii cetei; - după unele surse, ar însemna „Leul din Neapole”
NARCIS, NARCISA	- greacă, din **narke** - greacă, numele frumoasei şi frumos mirositoarei flori – **narcisa**	- somn; - Conform mitologiei greceşti, Narcisos a fost un tânăr foarte frumos, îndrăgit de multe fete, dar respingându-le pe toate
NASTASIA	greacă	înviere
NATALIA	latină, din **natale domini**	ziua sfântă a naşterii Domnului
NATANIEL	ebraică	„dat de Dumnezeu”. Este unul din apostoli, deseori numit şi Bartolomeu
NELU	v. ION	
NESTOR	greacă	călător
NICODIM	greacă, din **Nikodemos** = **nike** (victorie) + **demos** (popor)	victoria poporului
NICU, NICOLAE, NICOLETA, var. NICULAE, NICULAI, NECULAI, NICOLA, NICOLINA	greacă, din **Nikolaos** = **nike** (victorie) + **laos** (oameni, mulțime)	victoria oamenilor, oameni victorioşi. Nicolae este un nume găsit în Noul Testament, dar, începând din sec. al IV-lea, făcut extrem de popular de către Sf. Nicolae, patronul sfânt al copiilor (Nicolae era episcop de Mira – în Turcia de astăzi – care a început în ajun de Crăciun să dea copiilor cadouri în secret).
NICOARĂ	Varianta populară a numelui	

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
	pe care îl poartă *Sfântul Nicolae*.	
NINA, NINEL	- turcească (terminație a numelor de fete); - spaniolă; - americană	- fetişcană; - fetiță; - puternic
NISTOR	greacă	cel întors acasă
NIȚĂ	format din diminutivarea altui nume (*Ion – Ioniță*)	
OCTAV, OCTAVIA, OCTAVIAN	latină	de la cifra opt
ODETA	germană	bogată, bogăție
ODISEU	greacă, de la **odyssesthai**	a urî
OFELIA	greacă	ajutor. Nume al unei eroine din piesa Hamlet de W.Shakespeare
OLGA	forma rusească a numelui germanic **Helga**, de la **heilagr**	binecuvântat, prosper, plin de succes
OLIVER, OLIVIA	- normandă, de la germanicul **alfihar**; - latină, **oliva**	- armata elfilor; - măslin
OLIMPIA, OLIMPIU, OLIMPIUS	de le grecescul **Olymp**	un băiat care are calități şi măreție olimpică. Mitologia greacă are o pleiadă de zei, al cărei loc de reşedință era muntele Olimpus, lanț de munți care separau Macedonia de Tesalia (nordul Greciei)
ORESTE, OREST	greacă, de la **orestais**	munteanul
ORFEU, ORFEUS	greacă, de la **orphne**	întunericul nopții. Fiul regelui Traciei, Eagrus, era un poet şi cântăreț al popularului instrument al antichității: lira, dăruită lui de însuşi zeul Apolo

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
ORLANDO	germană, derivat din **hrod-land** = **hrod** (faimos) + **land** (ținut)	ținut faimos
OSCAR	galică, din **oscara** = **os** (cerb) + **cara** (iubit)	cerbul iubit
OTELO	presc. a numelui germanic **Otto**	
OVIDIU	romană, răd. din **Ovidius**, care derivă din cuvântul latin **ovis** (oaie)	
PAMELA	greacă	„toată dulceața”, „totul de miere”
PANDORA	greacă	talentată. Prima femeie din lume dotată de zei cu multe calități
PANTELIMON	- greacă pan = tot eléimon = milă	- „cel cu totul milostiv” - unele surse propun „peste locurile mele”
PARASCHIV PARASCHIVA	greacă, cu semnificație incertă	Ne aminteşte de Sf. Paraschiva, protectoarea Iaşiului şi a Moldovei
PARTENIA	greacă	virgină, curată, cu moralitate pură
PASCAL	latină, din **Paschalis**	înrudit cu cei din est. Semnifică un copil al Paştelui (de la pasca specifică Sf. Paşti)
PATRICIU, PATRICIA	romană, din **patricius**	nobil
PATROCLE	greacă antică: **patros** (al tatălui) + **kleos** (glorie)	gloria tatălui
PAUL, PAULA	romană, din **Paulus**	mic, umil
PAVEL	forma rusească a numelui PAUL	v. PAUL
PENELOPA	greacă, de la **penelops**, o specie de rață	soția lui Ulise (Odiseos), regele cetății Itacha, unul din cei mai mari eroi greci ai războiului Troian

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
PETRE, PETRA - V. PETRU, PETRUŞ, PETRUȚ, PETRAN, PETRACHE, PETRICAN, PETRIŞ	- răd. grecească, de la **Petros**	- piatră. Sf. Petru a fost piatra, omul tare, pe care Isus Christos spunea că-şi va construi biserica lui. - Numele inițial al apostolului era *Simion* < ebr. *Simeon* . *Iisus* i-a schimbat numele *„te vei chema Kefa”* (Ioan, 1, 42). *Kefa* e un cuvânt de origine armeană, sinonim cu cuvântul grecesc *pétra: „piatră, rocă, stâncă”*.
PINTILIE	variantă a numelui ebraic **Ilie**, dar care a fost transformat de către vechii greci în **Ilie** din **Pind**, din zona munților **Pind**	
PLATON	greacă	numele marelui filosof grec (428-347 Î.Hr), probabil, având cea mai mare influență în cultura civilizației vestice. Întreaga lui filozofie era bazată pe idee, ca bază a teoriei cunoştințelor
PLEIADA	una din cele şapte fiice ale mitologicului Atlas (unul dintre titani care, pierzând lupta cu alți titani, a fost pedepsit să poarte pe umerii săi bolta cerească)	
POPA	latină, din **pope**	papă, tată
POPESCU	**escu =** al lui, a lui	al lui Popa
RADA, RADU	- răd. slavonă, din **rad** (**Radosti**, **Radoslav**); - sanscrită	- fericit; - succes

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
RAFAEL	ebraică, din **repha'el**	„Dumnezeu e tămăduitorul nostru", „Domnul vindecă"
RAISA	- ebraică; - greacă, din **rhaion**	- trandafir; - relaxat
RAUL	germanică: **rand** (margine, de scut) + **wulf** (lup)	
REBECA	ebraică, din **rebekah**	capcană, laț. În unele variante regionale, Raveca semnifică „unire". Rebeca este soția lui Isac şi mama lui Iacob
REMUS	latină	iute, rapid. A fost fratele geamăn al lui Romulus, fondatorul Romei.
RENATA	latină, din **natale** (a naşte)	născută din nou, renaştere
ROBERT, ROBERTA	germanică: **hrod** (faimă) + **beraht** (strălucire)	plin de faimă
ROGER	germanică: **hrod** (faimă) + **ger** (lance, suliță)	„lance faimoasă", „suliţaş renumit"
ROMAN, ROMEO	italiană, de la **Romaeus**	pelerin de la Roma
ROMULUS	latină	împreună cu fratele lui geamăn, Remus, a fondat Roma, Cetatea Eternă (753 Î.Hr.)
ROXANA	- persană; - v. ROZA şi ANA	- zori de zi. Faptul că soția lui Alexandru Macedon avea acest nume a mărit relativa popularitate a numelui Roxanei
ROZA	latină, de la **rose**	roză, trandafir
RUDOLF	germanică: **hrod** (faimă) + **wulf** (lup)	lup faimos
SABIN, SABINA	latină	numele unui trib, Sabinii, vecini apropiați ai Romei
SABRINA, SAVINA	celtică	variante

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
SAMANTA	- aramică; - ebraică, de la **Samuel**; - de la evreiescul **Shemu'el**	- cel ce ascultă; - „Dumnezeu ne ascultă"; - „Dumnezeu ne aude"
SAMSON	ebraică	„soare". Vechiul Testament aminteşte că Samson a fost conducător al evreilor din Canaan, în sec. XI Î.Hr., îndrăgostit de o filistină (Dalilah). Dumnezeu, care i-a dat o putere proverbială, l-a şi condamnat ca niciodată să nu-şi taie părul sau să bea vin.
SAMUILĂ	numele biblic al unui profet evreu **Shemuel**, iar europenizat – **Şmul**	„spus de Dumnezeu"
SANDA, SANDU	v. ALEXANDRA, ALEXANDRU	
SEBASTIAN	- romană, **Sebastianus**; - greacă, **Sebastus**	- din Sebastia; - venerabil
SEPTIMIU	latină, cuv. roman **septimus**	luna a şaptea
SERAFIM	ebraică	ardent, arzător; cel mai mare grad al îngerilor în Rai, care aveau 6 aripi şi dovedeau o mare dragoste față de Dumnezeu şi de oamenii pe care îi păzeau de păcate
SERGIU	etruscă; utilizat de romani	- slugă, serv – pentru capii bisericii înseamnă a servi turma şi biserica lui Iisus Hristos.
SEVERIN	latină, de la **severinus**	aspru, neînduplecat, sever
SILE	v. VASILE	
SILVESTRU	latină, din **silva** (pădure)	cel al pădurii
SIMION, var. SEMION	ebraică, de la **Shimon**, unul din cei 12 apostoli	„cel ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu", „a asculta cu mare atenție"

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
SIMONA	ebraică, femininul lui **Shimon**	„a asculta cu atenție". Acest nume a pătruns în România prin filiera franceză, fiind împrumutat de primii studenți care au studiat în Franța în sec. al XIX-lea
SOCRATE	greacă: **sos** (întreg, tot) + **kratos** (putere)	toată puterea
SOFIA	greacă	înțelepciune, învățătură
SOLOMON	ebraică	paşnic. Numele celui mai venerat rege al Israelului antic, care a fost un exemplu de corectitudine şi înțelepciune, care prin exemplu personal şi prin legile date a reprezentat un model pentru toată lumea antică
SONIA	greacă	înțelepciune
SPIRIDON	latină, din **spiritus**	spirit
STAN	stană de piatră	vb. *a sta* sugerează consistența, rezistența
STELA	latină, din **stella**	stea
SUZANA	ebraică, de la **Shoshannah**, **shoshan**	numele frumoasei flori a apelor şi lacurilor: nufărul
SVETLANA	slavă, de la **svet**	lumină
ŞERBAN	persană: **sher** (leu) + **ban** (împărat, rege)	regele leu
ŞTEFAN, ŞTEFANIA	greacă, de la **stephanos**	- coroană, încoronat - cunună de flori
TADEUS	aramaică [poporul aramaic, încă de pe timpul lui Isus Christos, locuieşte în munții din Israel (şi Liban)]. La noi a fost preluat de la polonezi	curajos

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
TAMARA, var. TAMAR	-ebraică; - rusă (de unde, se pare că l-am împrumutat şi noi)	- palmier; - cel victorios (?)
TANIA	- japoneză; - malaeziană; - andaluziană	- vale; - iubit, iubită; - „cel ce înfruntă taurul”
TARA	galică	„deal stâncos”, adică din Țara Galilor
TATIANA	latină	
TEODOR, TEODORA	greacă: **theos** (Dumnezeu) + **doron** (dar)	„darul lui Dumnezeu”, „cadou de la Dumnezeu”
TEOFIL, TEOFILA	greacă	„iubit(ă) de Dumnezeu”, „Dumnezeu este prietenos”, „prieten al lui Dumnezeu”
TEREZA	greacă, de la **theros**	vară, recoltă. Nu e exclus ca, în negura istoriei greceşti, să fi fost nume de localitate
TIBERIU	romană	cel de la Tibru
TIMOTEI	ebraică: **timan** (onoare) + **theos** (Dumnezeu)	„în onoarea lui Dumnezeu”
TINA	v. CRISTINA	
TITI	v. DUMITRU	
TITUS	romană, de la **titulus**	titlu de onoare
TOM, TOMA	aramaică, din **te’oma**, **Tadeus**	geamăn, gemeni. Unul din apostolii lui Isus Christos se numea Toma. Din cauza că a refuzat să creadă învierea Domnului numai dacă el va putea să vadă şi simți rănile crucificării, a fost numit şi „Necredinciosul”
TUDOR	celtică, din **teutorigos**	legiuitorul poporului
URSU, URSULA	germanică, **ursus**	urs
VADIM	hindus (India)	şcolar, cunoscător

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
VALEDA, VALENTIA	- latină	- tare, puternic
VALENTIN var. VALI, VALENTINA	- Variantă a prenumelui VALENTINUS (VALENTINIAN), primul împărat roman care a restaurat creştinismul ca religie de stat şi a domnit în partea de vest a imperiului, iar fratele său VALENS (364-378 D. Hr.) în partea de est.	- În cultura anglo-saxonă este considerat „patronul îndrăgostiților" - (sacrificat de împăratul CLAUDIUS al doilea, la 14 febr. 269 D. Hr.).
VALERIA Var.VALERIU, VALERIUS, VALERIAN	- latină, de la **valere**	- cel puternic - puternic, sănătos
VARVARA	greacă (v. BARBARA)	străin, barbar
VASILE, VASILICA, var. BASIL	greacă, din **basileus**, **Vasilios**	rege, roial, regal
VERA	slavă, de la **veria** (soartă)	adevăr
VERGILIA var. VERGIL GIL, LIA	veche divinitate romană precum şi o denumire purtată de 7 surori, fiicele titanului Atlas, care conform tradiției au fost transformate în constelația Pleiadelor	
VERONICA	latină, de la **vera icon**	imagine adevărată
VICTOR, VICTORIA	latină, de la **victorius**	victorie
VIOLETA	- latină	floarea de culoare violetă
VIRGILIUS, VAR. VERGILIUS, VERGINIUS, VIRGIL,	- latină	numele unei ginte romane de mare prestigiu, VIRGILIA
VIRGINIA	latină, de la **virgo**	fecioară, virgină
VIVIANA, VIVI	latină, de la **vivus** (a trăi)	
VLADIMIR, var. VLAD	slavonă: **volod** (lege) + **meri** (mare, faimos)	„a legiui cu măreție", „prinț renumit, iubitor de pace, prieten al lumii"

Nume de botez (prenume)	Origine	Semnificații
XENIA	greacă	- „bun venit”. Foarte potrivit pentru o nou-născută; - străină
ZAHARIA	ebraică, de la **Zecharyah**, **Hacharias**	„Dumnezeu îşi aminteşte tot”, „Domnul şi-a reamintit”
ZARA, var. ZARAZA	ebraică, variantă a lui **Sarah**	„asfințit strălucitor”
ZENO, ZENOBIE, var. ZENOVIA	greacă, din **Zenon** = **Zeus** (Dumnezeu) + **bios** (viață)	„viața lui Dumnezeu”, „puterea lui Zeus”
ZENAIDA, var. ZENA	greacă, de la **zenais**	a lui Zeus
ZITA	greacă	căutătoare, persoană ce este captivată de noutate, de cunoştințe noi
ZOE	greacă	viață

Anexa nr. 2

Motto:

„Limba este tezaurul cel mai de preț pe care îl moştenesc copiii de la părinții lor, depozitul sacru lăsat de generații trecute şi care merită să fie păstrat cu sfințenie de generațiile ce-l primesc. Ea este carte de noblețe, testimoniul de naționalitate al unui neam, semnul caracteristic prin care membrii aceleiaşi familii se recunosc în marea diversitate a popoarelor din lume, lanțul tainic ce-i leagă împreună şi-i face a se numi frați, altarul împrejurul căruia toți se adună cu inimi iubitoare şi cu simțirea de devotament, unii către alții."

Vasile Alecsandri

ORIGINILE LEXICULUI ROMÂNESC

Un alt punct de vedere asupra etimologiei lexicului românesc

Româna este de sorginte **autohtonă**.

Românii şi-au construit singuri cuvintele într-un mod particular, specific.

Graiul românesc cuprinde cea mai veche latină şi cea mai veche slavonă, înainte de a exista Roma şi migrațiile slavilor.Limba românilor este ancestrală şi începe cu sunetele din natură, ce alcătuiesc un fond de peste 350 de onomatopee şi de peste 350 de cuvinte primare cu compunere onomatopeică, din care derivă alte peste 1500, înțelese numai de către ei, precum, târr, poc, hurduc, a târâi, a pocni, a hurduca.

Româna onomatopeică precede epoca neolitică şi stă la originea sistemului european de comunicare sonoră, axat pe limbajul morfemelor româneşti.

Bazinul Dunării de Jos este locul primului neolitic european, care nu poate fi conceput fără o limbă conținând toți termenii definind cuceririle experienței umane ale epocii.

Aceştia persistă până în zilele noastre, cu ajustări eufonice în simfonia limbilor moderne, precum:

GREBLA apucă (GREB, în engleză), ZGÂMBOI (BOI, în engleză), GARDUL apără, păstrează (GARDĂ, GUARD, GARDE, în franceză), GURA mânâncă (ÎN-GUR-GÎT-EAZĂ, ingurgitează, este

GURMANDĂ, REGURGITEAZĂ, în franceză), BĂIAT (BET, în punjabi), SEACĂ (SOCA, în punjabi), JUNE (JUAN, în punjabi), PANDUR (PANDERU, în punjabi), NUNTĂ (NEUNDA, în punjabi), MĂLĂIeț, MăMĂLIgă, MĂLAI (MALAI, în punjabi), etc.

Aici este sediul primului popor de agricultori din Europa, care nu a abandonat niciodată România, păstrând, de aproximativ 10.000 de ani, „o limbă unitară", pe un teritoriu vast, ramificată din Pirinei până în Punjabi, prin cei care au emigrat, încă din preistorie, pe căile urmate de această civilizație, ce se ştie că în Europa a plecat inițial de la est spre vest şi nu invers, iar în Siberia şi India dinspre Europa spre Asia, nu invers.

Onomatopeea „genuină", cu sunetul Î, Â, păstrată numai în limba română, este cea care a condus la un *sistem de comunicare* numit *limbajul morfemelor stem*, un tipar specific al cuvintelor româneşti, indiferent de etimoanele presupuse.Morfemele stem româneşti compun sonor şi noțiuni europene.

Fiecare cuvânt românesc, prin aglutinarea de morfeme stem, un fel de rădăcini de cuvânt, cuprinde o descriere metaforică a noțiunii, copiată de "străini", cu mici deformări sonore.

Cuvintele româneşti sunt scrise în diverse variante ale sanscritei, cu aproximativ 1000 de ani înainte de a fi scrisă greaca sau latina, pentru că atât iranienii sciți, cât şi hinduşii vedici, sunt plecați din „România".

La rândul lor, atât grecii, cât şi romanii, au plecat tot dintre „români", pentru că „România" este un mare centru de antropogeneză europeană, dinainte şi de după glaciațiunea Wűrm, aspect argumentat şi de "românul" de 42.000 de ani din Peştera cu oase din Banat, primul european contemporan.

Se cunosc doar două arealuri de viețuire umană în timpul glaciațiunii şi anume unul vestic din Pirinei plus Grimaldi şi altul în Carpați.

Cel vestic a dispărut fără urmă în contemporaneitate, rămânând doar cel din Carpați, ca depozitar al întregului bagaj genetic european, ce se ştie că a fost refăcut din Bazinul Inferior al Dunării.

Româna produce impresia unei limbi „de strânsură", pentru că lexemele ei se găsesc, mai mult sau mai puțin stâlcite, în toate limbile europene, dând această falsă percepție, dar compunerea metaforică a lor se menține doar în dulcele grai românesc, care a precedat sanscrita.

Un exemplu extrem de ilustrativ este NOAPTE.

O simplă schimbare a lui P în C duce de la latinescul românesc NOAPTE la sanscritul „NOACTA”, din care derivă NACT, în germană, NOX, NOCTIS în latină, NOCI în rusă, NAIT în engleză, NUI în franceză, copii sonore ale lui NOAPTE, sau dacă vreți NACTA.

Pe cuvântul NOAPTE eu disting o însumare de morfeme stem ce pot descrie două înțelesuri metaforice ale conceptului noțiunii de NOAPTE, în română:

1.-noaptea întrerupe ziua şi 2.-noaptea se repetă periodic.

1.-Fiecare noapte este o (NOUĂ) ru-PTU-ră a zilei.

2.-Fiecare NOAP-te este un fenomen periodic, precum NĂP-ârlitul sau recolta de NAP-i

Morfemul stem N*P exprimă periodicitatea fenomenului de NĂP-ârlire, periodicitatea recoltării NAP-ilor, inclusiv periodicitatea apariției soarelui şi zilei, el, NAP, fiind numele "luminii periodice", SOARE, ZIUĂ, pe teritoriul vecin Ungaria, de origine necunoscută, absent în ugro-finică, dar prezent ca "NAP-te", în România.

T*(D*) este un morfem stem, codificat, „foc, lumină”=ar-DE, TĂ-ciune, s-TE-le (S-vezi-DA, în rusă), * fiind un simbol ce înlocuieşte în morfem sunetul vocalic, format chiar şi de un triftong, producând o codificare a morfemelor comune a două sau mai multor cuvinte din acelaşi domeniu ori sferă semantică.

N*P+T*=periodicitate N*P a luminii T*= NOAP+TE

Pe copiile cuvântului noapte nu veți putea grefa niciun fel de concept al noțiunii de noapte, oricâtă fantezie a-ți pune la bătaie.

Morfemele stem sunt rădăcini de cuvânt, codificate: o rădăcină NOA şi o rădăcină PTE=NOA+PTE;NOA derivă din cuvântul NOU şi PTE din cuvântul ru-PTU-ră.

NOU este NAI, în germană, NUOVO, în latină, NOVAIA, în rusă, "NIU" în engleză, "NUVEL", în franceză şi NAU în masa-getă.

Ni se spune că NOU am învățat de la Impăratul Traian, dar ruşii de unde au învățat NOVAIA (nou)?

NOU este acreditat ca etimon latin, dar el există şi la masageții din Punjabi.

El face parte din limbajul colocvial şi nu avea cum să ajungă la ruşi, fără un contact direct cu romanii, de cel puțin 165 de ani, ca la noi, aspect ce lipseşte din istorie.

Ei sunt amplasați pe fostele teritorii Daco-Getice recunoscute ca atare de către istorici, iar Daco-Geții sunt strămoşii oficiali ai românilor.

Ru-PTU-ră e RU-PTU-RE, în franceză, RU-MPERE, în latină (a deschide, cu efort, drum de trecere), RU-HNUTI, în rusă, B-RO-KEN, în engleză şi germană.

Toate conțin morfemul R*-, de fapt o onomatopee ce asociază sunetul onomatopeic RRU fenomenului fizic al ruperii unui lemn, dar numai cuvintele românilor şi francezilor conțin morfemul PT*-, ce exprimă îndepărtarea de ceva, cu apropierea concomitentă de altceva, descrierea metaforică, a vizualizării imaginii fenomenului însuşi de ruptură.

A RUPE este un cuvânt din limbajul colocvial românesc şi nu a fost importat din Franța de către paşoptiştii români pentru a compune cuvântul NOA-PTE.

În română există morfemul stem N* = "înnoire" = NA-şte-re, NOU.

În română există morfemul stem PT* = apropiere - îndepărtare = pie-PTĂ- na-re, ru-PTU-ră, a se în-dre-PTA.

N*+PT*=metafora NOA+PTE.

Cum de nu am învățat de la romanii împăratului Traian cuvinte prin care se descriu aspecte specifice civilizației Romei de atunci, precum SUTĂ, CĂRĂMIDĂ, ZID, CLĂDIRE, POD, DRUM, MĂSLINE, fără etimon latin şi am “învățat” APĂ, AER, SOARE, cu etimon latin, pentru elemente ale naturii, pe care nu le-au adus ostaşii lui, spre deosebire de LEGIUNI, COHORTE cu CENTURIONI, CASTRE, URBE, MUNICIPIUM, VICUS, ARENE, făcute de ei, la noi, dar absente în româna colocvială.

Aspectul contravine unei logici elementare.

Latina românilor, cu APĂ, AER, SOARE, ELEMENTE ALE NATURII etc. este mai veche decât Roma însăşi.

Românescul SUTĂ este atestat în sanscrită cu 1000 de ani înainte de latinescul roman CENTUM (SEnTUm), ca şi latinul românesc SOARE, înainte de latinescul Romei SOL, -lis.

Schimbarea lui P în C duce nu numai de la românescul NOAPTE la indo-europeanul "primar" "NACTA", dar şi de la românescul latin APA la latinescul Romei "ACUA", de la românescul latin PATRU la latinescul Romei "CATRO", precum şi la rusescul CETÂRE.

Românii de rând nu ştiu că prima agricultură europeană, prima ceramică (după glaciațiunea Würm), prima ceramică pictată, prima rețea de apă şi canalizare, primele oraşe sistematizate şi prima scriere, au apărut în „România”.

Ei nu ştiu nimica despre strămoşii lor Masa-Geți ori Sciți şi nici că strămoşii lor Iler-Geți, Indi-Geți şi Apii, au existat în Spania, înainte ca romanii să fi pus vreodată piciorul în Peninsula Iberică.

Român este acela care îşi are originea în România şi vorbeşte româna, ca limbă maternă, indiferent sub ce nume este cunoscut.

Plecând de la "amănunte" de genul acestora, împreună cu studiul lexical a peste patru mii de cuvinte primare din fondul colocvial românesc, comparate cu peste 10 limbi de circulație curentă, dimpreună cu descoperirea a 2000 de cuvinte arhaice româneşti, 1000 cu etimon latin, 350 cu etimon bulgaro-slav, 175 turco-maghiare, 200 cu etimoane diverse, 200 cu etimon necunoscut sau albanez, vorbite azi de urmaşii masageților în Punjabi, se poate înțelege de ce Româna a fost prima limbă a Europei Vechi.

Dr. Lucian Iosif Cueşdean

Anexa nr. 2 a

NUME DE CARTIERE BUCUREŞTENE; ETIMOLOGIA LOR

Balta Albă - Aici se afla o groapă de var unde în vremea lui Caragea se topeau cadavrele ciumaților. Când ploua, locul devenea o baltă. Albă.

Băneasa - Nevasta banului. În cazul de față, ea era nevasta banului Dimitrie Ghica.

Berceni - Francisc Rákóczi al II-lea pleacă la turci (nici el, nici turcii nu se înțelegeau cu Habsburgii, iar asta îi făcea prieteni). La fel procedează şi o parte din apropiații lui Rákóczi. Mai exact o ceată de husari conduşi de groful Miklós Bercsényi. Nu ştiu dacă au stat doar ca să-şi tragă sufletul ori s-au oprit de tot, cert este că, undeva la sud de Bucureşti, husarii Berceni au luat o pauză.

Colentina - Probabil e doar o legendă (asemănătoare cu legenda numelui Bucureştilor). Astfel, Colentina vine de la "colea-n-tină" - cu referire la locul băltit unde Matei Basarab i-ar fi urlat pe turci într-o bătălie. O vreme s-a numit şi "Olintina"

Cotroceni - Numele îi vine de la "a cotroci", "cei care "cotrocesc". Un vechi regionalism care înseamnă "a cotrobăi", "a scotoci", "a scormoni".

Crângaşi - Etimologia este evidentă. Cândva aici era o prelungire din Codrul Vlăsiei - un crâng. Aici trăiau, normal, crângaşii.

Dămăroaia - această moşie parcelată a aparținut boieroaicei Maria Damaris.

Dealul Spirii - După numele doctorului Spiridon Kristofi (de i se mai zicea şi "Spirea"), care a ridicat în 1765 pe Dealul Lupeştilor o biserică (Spirea Veche).

Dristor - vine de la breasla piuarilor care şi-au avut satul în această parte a Bucureştilor. Aşezarea meşterilor piuari care se numeau «darstari», «darsta» fiind piua din piatra folosită la fabricarea postavului şi dimiei. Piuarii fabricau «darste» şi pentru sutele de mori de pe cursul Dâmboviței, care timp de sute de ani au fost prezențe cotidiene, de mare relevanță economică pentru târgul Bucureştilor.

Drumul Taberei - Tudor Vladimirescu, intrând în Bucureşti pe la vest în anul 1821, îşi aşează aici tabăra de panduri.

Ferentari - paradoxal, Ferentariul are cea mai rafinată origine a numelui: vine din latină (!!!) "Ferentarius" - Soldat din infanteria uşoară a legiunilor romane. După unele opinii, aici s-ar fi aflat câmpul de exerciții al ferentarilor din oastea lui Mihai Viteazul.

Floreasca - după numele boierilor care au stăpânit locurile respective: Floreştii.

Ghencea - Din turcă vine. Pe vremea fanarioților, Ghenci-aga era şeful arnăuților din garda domnească. Aici s-a ridicat o biserică. Biserica era a Ghencei.

Giuleşti – O proprietate boierească: a Juleştilor.

Lipscani - din slava - Lipsk, Lipsko („locul cu tei”). Acest "loc cu tei" este Leipzig (Lipsca). Negustorii veniți în Bucureşti cu lucruri aduse de la târgul din Leipzig se numeau, evident, Lipscani.

Militari - În secolul 19 aici era zonă de instrucție militară, probabil şi o garnizoană. O vreme a funcționat aici "Pirotehnia Armatei".

Pantelimon - îşi ia numele după Mânăstirea Sf. Pantelimon. În greacă "pan" înseamnă "tot" şi "éléïmon" înseamnă milă. Panteleimon = cel milostiv, întreg-milostivul.

Rahova - Aici e simplu. Numele e relativ nou şi vine de la Calea Rahovei, una dintre cele cinci artere botezate în secolul 19 spre aducere aminte a Războiului de Independență: Calea Griviței, Calea Plevnei, Calea Rahovei, Calea Victoriei şi Calea Dorobanților.

Sălăjan - Un nume şi mai nou. Nu vine de la Sălaj, ci vine de la Leon Szilaghi, cunoscut şi sub numele de Leontin Sălăjan.

Titan - îşi ia numele de la fabrica de ciment "Titan", construită la începutul secolului XX.

Vitan - De la D. Papazoglu aflăm ce-i ăla un vitan: „În ocolul oraşului, spre nord, este câmpia Vitanului, unde vitele orăşenilor îşi aveau păşciunea''.

Anexa nr. 2b

DACIA.
CINE SUNTEM NOI?

articol de Dr. Napoleon Săvescu

M-am întrebat de multe ori care este motorul schimbărilor pozitive într-o societate şi trebuie să recunosc că de cele mai multe ori sunt tinerii, care refuză să accepte un adevăr relativ, mincinos, contestabil. Ei sunt cei ce nu sunt legați de interese politice ori religioase de moment, ei sunt cei ce caută un adevăr absolut. Deci pe ei îi îndemn să-şi întrebe profesorii de istorie şi de limba română:

- Cât la sută din Dacia a fost cucerită de romani? Şi dacă profesorul ştie răspunsul: 14% din teritoriul Daciei (care se întindea de la vest la est, de la lacul Constanța-Elveția de azi şi până dincolo de Nipru).

Urmează altă întrebare:

- Câți ani au ocupat romanii acei 14% din teritoriul Daciei? Şi dacă profesorul va răspunde: numai 164 ani, atunci puteți merge la următoarea întrebare: - Soldații "romani" chiar veneau de la Roma şi chiar erau fluenți în limba latină ? Aici le va fi şi mai greu să vă răspundă, căci acei soldați "romani" vorbeau orice limbă numai latina nu!

Cohortele aflate pe pământul Daciei cuprindeau soldați din diferite părți ale imperiului roman, uneori foarte îndepărtate. Găsim Britani din Anglia de azi, Asturi şi Lusitanieni din peninsula Iberică, Bosporeni din nordul Mării Negre, Antiocheni din regiunile Antiochiei, Ubi de la Rin, din părțile Coloniei, Batavi de la gurile acestui fluviu, Gali din Galia, Reți din părțile Austriei şi Germaniei sudice de azi, Comageni din

Siria, până şi Numizi şi Mauri din nordul Africii (C.C.Giurescu, Istoria Romanilor, I, 1942,p.130).

Şi ultima întrebare:

- Cum a fost posibil ca într-un aşa de scurt interval istoric TOATĂ populația Daciei să-şi uite limba şi să învețe o limbă nouă, limba latină, de la nişte soldați "romani" care nici ei nu o vorbeau?

Când toate popoarele civilizate din lume inițiază, desfăşoară şi promovează valorile istorice care le îndreptățesc să fie mândre de înaintaşii lor, găsim opinia unor astfel de "adevărați români", care, nici mai mult, nici mai puțin, spun despre formarea poporului daco-român: "soldații romani au adus femeile şi fetele dace în paturile lor şi aşa s-au născut generații de copii, care învățau numai limba latină de la tatăl lor, soldatul "roman"...

Cum or fi venit ele din Moldova de azi, din Basarabia, de pe Nistru, Bug şi de pe Nipru, acele soții şi fete de traco-geți şi carpi, de la sute şi sute de kilometri depărtare ca să fie "fecundate" de soldații "romani"?

După părerea stimabililor, femeile daco-gete erau şi "curve", ba chiar şi mute, nefiind în stare să-şi transmită limba strămoşească copiilor lor! Cât despre noi, urmaşii lor, cum ne-am putea numi altfel decât "copii din flori" apăruți dintr-o aventură amoroasă a întregii populații feminine daco-gete, la care masculii autohtoni priveau cu "mândrie", aşteptând apariția "sâmburilor" noului popor şi grăbindu-se, între timp, să învețe cât mai repede şi mai bine noua limbă, limba latină, când de la soții, când de la fiicele lor (iubite ale soldaților romani cuceritori) ba chiar şi direct, de la soldații romani năvălitori ce le-au înjosit căminele…

La Centrul Cultural Român [din New York], pe data de 26 octombrie 1999, am aflat de la o altă somitate, de origine română, prof.dr. în arheologie Ioan Pisso, că dacii au învățat latina de la romani, prin băile de la Sarmisegetuza lui Traian! De ce prin băile romane şi de la nişte soldați cam fără haine pe ei?

Nu prea ştiu ce a vrut să spună stimabilul profesor din Cluj despre bărbații daci, dar cred că nici un român, nici măcar în joacă, nu are voie să facă o astfel de afirmație decât dacă...

De fapt tot dânşii ne spun că ne tragem din "doi bărbați cu... brațe tari"! Astfel de declarații "istorice" te fac să-ți doreşti să fii orice, numai român nu!

Domnilor, Dacia a fost cotropită de romani în proporție de numai 14% şi pentru o perioadă istorică foarte scurtă, de 164 de ani. 86% din teritoriul Daciei nu a fost călcat de picior de legionar roman. Este greu de crezut că într-o aşa de scurtă perioadă istorică, dacii să fi învățat latina, fără ca pe 86% din teritoriul lor să-i fi întâlnit pe soldații romani. Dar dacă nu de la romani au învățat dacii latina, atunci de la cine? - se întreabă aceiaşi demni urmaşi ai lui Traian?

Herodot ne spune că cel mai numeros neam din lume după indieni erau tracii. Dio Casius ne spune şi el: „să nu uităm că Traian a fost un trac veritabil. Luptele dintre Traian şi Decebal au fost războaie fratricide, iar Tracii au fost Daci". Faptul că dacii vorbeau „latina vulgară" este „un secret" pe care nu-l ştiu numai cei ce refuză să-l ştie.

"Când sub Traian romanii au cucerit pe daci la Sarmisegetuza n-au trebuit tălmaci, afirmă Densuşianu şi asta schimbă totul. Deci dacii şi romanii vorbeau aceeaşi limbă!" Dacă astăzi se consideră că 95% din cunoştințele acumulate de omenire sunt obținute în ultimii 50 de ani, să vedem cum şi noțiunile noastre despre istoria poporului daco-român pot evolua. Când nu de mult s-a publicat teoria evoluției speciei umane în funcție de vechimea cromozomală, s-a ajuns la concluzia că "prima femeie" a apărut în sud-estul Africii. Următorul pas uriaş a fost în nordul Egiptului, iar de aici, în Peninsula Balcanică. Când profesoara de arheologie lingvistică Marija Gimbutas, de la Universitatea din Los Angeles, California, a început să vorbească despre spațiul Carpato-dunărean ca despre vatra vechii Europe, locul de unde Europa a început să existe, am fost plăcut surprins şi m-am aşteptat ca şi istoricii noştri să reacționeze la fel. Dar, din partea lor am auzit numai tăcere. Când profesorii Leon E. Stover şi Bruce Kraig în cartea "The Indo-European heritage", apărută la Nelson-Hall Inc., Publishers, 325 West Jack son Boulevard, Chicago, Illinois 60606, vorbesc **la pagina 25** despre Vechea Europă a mileniului 5 î.d.H., care-şi avea locul în centrul României de azi, să nu fim mândri? Când studiile de arheologie moleculară ne îndreptățesc să ne situăm pe primul plan în Europa ca vechime, nu-mi este uşor să le răspund unor persoane care nu citesc nici ceea ce spun inteligent alții **despre noi şi nici măcar** ce scriu eu. Studii impecabile cromozomale, la nivel de mitocondrie, folosind polimerase chain reaction (PCR), pot determina originea maternă a unor mumii vechi de sute şi mii de ani. Teoria genoamelor situează spațiul carpato-dunărean ca fiind, nici mai mult nici mai puțin decât, **locul de unde a început Europa să existe**, locul unde acum 44.000 de ani

sosiseră primele 3 Eve şi primul Adam… Când am scris "Epopeea Poporului Carpato-dunărean" şi volumele "Noi nu suntem urmaşii Romei", "În căutarea istoriei pierdute" şi "Călătorie în Dacia - țara Zeilor", m-am bazat pe astfel de cercetări, dar şi pe cartea unei somități în domeniul preistoriei Europei, D-l V. Gordon Childe, profesor la Universitatea din Oxford, Anglia, căruia i se publica, în anul 1993, la Barnes&Noble Books, New York, "The History of Civilization", "The Aryans". El explorează într-un mod fascinant originea şi difuzarea limbilor în Europa preistorică. Între paginile 176-177 publică şi o hartă arătând leagănul aryenilor în timpul primei lor apariții; şi minune mare, **spațiul Carpato-dunărean este cel vizat!** Când roata, plugul, jugul, căruța cu două, trei şi patru roți apar pentru prima dată în lume pe teritoriul nostru, dacic, când primul mesaj scris din istoria omenirii se găseşte tot pe teritoriul nostru, la Tartaria, când primii fermieri din Europa sunt descrişi pe acelaşi spațiu, într-o perioadă când Anglia abia se separa de continent şi din peninsulă devenea insulă – 6.500 î.d.H. (vezi John North, "A new interpretation of prehistoric man and the cosmos", 1996, Harper Collins Publishers, 1230 Avenue of Americas, New York, 10020, Chronology), nu-ți vine a crede că tocmai cei pentru care aduni aceste informații formidabile despre poporul şi spațiul pe care îl ocupa țara noastră, te decepționează!

Nu de mult, la Primul Congres Internațional de Dacologie, Bucureşti, hotel Intercontinental, domnul profesor doctor în istorie Augustin Deac ne vorbea despre "Codex Rohonczy", o cronică daco-românească, însumând 448 pagini, scrisă în limba română arhaică, "latina vulgara", cu alfabet geto-dac. Pe fiecare pagină se aflau scrise circa 9-14 rânduri. În text sunt intercalate 86 de miniaturi executate cu pana, care prezintă diferite scene laice şi religioase. Direcția scrierii este de la dreapta la stânga şi textul se citeşte de jos în sus. Descoperim că în bisericile vechi, daco-româneşti, cultul ortodox se exercita în limba "latina vulgară", chiar până în secolele XIIXIII, când s-a trecut la oficierea cultului în limbile greacă şi slavonă. Codexul cuprinde mai multe texte, ca "Jurământul tinerilor vlahi", diferite discursuri rostite în fata ostaşilor vlahi, înaintea luptelor cu migratorii pecenegi, cumani, unguri, o cronică privind viața voievodului Vlad, care a condus Vlahia între anii 1046-1091, imnul victoriei vlahilor, conduşi de Vlad asupra pecenegilor, însoțit de note muzicale etc. Atunci se miră şi se întreabă, pe bună dreptate, domnul profesor doctor în istorie Augustin Deac: "de ce institutele de specialitate ale

Academiei Române au rămas pasive la descoperirea şi descifrarea acestui document istoric, scris în limba dacoromână, latina dunăreană, într-un alfabet geto-dacic existent de milenii, cu mult înaintea celui latin al romanilor?" Dar, după orientarea ideologică ce o au, cei sus amintiți ar fi preferat ca acest diamant să nu se fi descoperit. Academia Română ar fi trebuit să organizeze o mare sesiune ştiințifică, cu caracter nu numai național, cât mai ales internațional. Dar şi ei, la fel ca şi "românii adevărați", vajnici urmaşi ai lui Traian, vor să arate omenirii ce înseamnă să fii umil şi să-ți disprețuieşti strămoşii, trecutul şi neamul...

Faptul că NOI, Românii, suntem strămoşii tuturor popoarelor latine şi nicidecum o rudă marginală a latinității, ar trebui să ne facă să ne mândrim şi nicidecum să căutam contra argumente, precum cei lipsiți de înțelepciune care îşi taie cu sârg craca de sub picioare...

Cu deosebită stimă,

Dr. Napoleon Săvescu,

Fondator & Preşedinte al "Dacia Revival International Society" of New York

Anexa nr. 3

PROFEȚIA NUMELUI TĂU (ONOMANȚIA)

Ce spun despre tine literele de-nceput ale prenumelui tău:

Litera A

Imprimă o atitudine plină de ambiție şi curaj. Cei al căror prenume începe cu A sunt oameni puternici, independenți şi activi. Au o mentalitate de învingător, caută să-şi impună voința şi nu se dau bătuți în fața capriciilor sorții. Sunt direcți şi urmăresc obiective precise.

Le place să acționeze pe cont propriu, în mod ferm şi original. Sunt creativi, iubesc viața şi natura.

Defecte: Cele mai vizibile sunt impulsivitatea, agresivitatea, încăpățânarea, lipsa de finețe şi egoismul. Uneori, mai pot apărea scepticismul, aroganța şi critica.

Litera B

Imprimă o atitudine discretă şi moderată. Oamenii B sunt sensibili, emotivi, uneori timizi sau retraşi. Au însă un suflet însetat de dragoste şi prietenie, sunt afectuoşi, loiali şi înțelegători. Lucrează

bine în colaborare şi sunt mult mai eficienţi în a desăvârşi decât în a iniția. Caută pacea şi armonia, apreciază arta, muzica şi frumusețea şi sunt deseori dotați cu fantezie şi talent.

Defecte: Nehotărârea şi nesiguranța, mai ales atunci când se încearcă să fie compensate prin lăcomie şi posesivitate. Lenea, laşitatea sau tendința la compromis sunt alte câteva defecte ale lor.

Litera C

Imprimă o atitudine inteligentă şi sintetică. Cei al căror prenume începe cu C sunt mândri, hotărâți şi ambițioşi. De regulă au o minte scăpărătoare şi spontană şi excelente abilități de comunicare. Pot repera rapid esența unei probleme şi pot găsi cele mai eficiente rezolvări. Sociabili şi foarte expresivi, au priză la public. Pun preț pe prietenie, fiind amici sinceri, generoşi şi devotați.

Defecte: Neglijență, nepăsare, dezorganizare. Uneori, lipsă de ruşine sau de scrupule. Având multe interese, riscă să-şi risipească timpul şi energia.

Litera D

Imprimă o atitudine practică şi organizată. Cei ale căror prenume încep cu D sunt oameni cu o mare voință, organizați şi tenace. Capacitatea lor de a se focaliza asupra țelurilor este uluitoare. Au autoritate, simț practic şi financiar, sunt buni în poziții de conducere sau în afaceri. Concepțiile lor sunt solide şi conformiste, iar sentimentele durabile. Mulți sunt pasionați de plante şi grădinărit.

Defecte: În situații tensionate pot deveni fixişti, radicali, incapabili de concesii, rigizi şi uneori de o îndărătnicie prostească. Tendințe la posesivitate, gelozie.

Litera E

Imprimă o atitudine îndrăzneață şi inventivă. Oamenii de tip E sunt deschişi şi adaptabili. Învață repede şi au abilități de comunicare. Nevoia de libertate este foarte mare - se simt bine când pot să-şi lărgească orizontul: să se mişte, să călătorească, să acumuleze noi cunoştințe. Sunt plini de resurse, talentați, creativi şi originali. Au un puternic instinct sexual, sunt pasionați şi seducători.

Defecte: Multe persoane al căror prenume începe cu E tind să fie iresponsabile, inconstante, frivole. Altele mai pot fi irascibile şi aprige la mânie.

Litera F

Imprimă o atitudine energică şi decisă. Oamenii de tip F sunt impetuoşi, puternici şi fascinanți. Indiferent că se remarcă în bine sau în rău, nu pot trece neobservați. Le place să uimească şi să fie

admiraţi. Sunt inteligenţi, au o logică excelentă, sunt harnici, pricepuţi şi buni profesionişti. Au o sexualitate viguroasă şi tânjesc după adrenalină. Sunt prieteni buni şi statornici.

Defecte: Pot avea reacţii excesive şi pot ajunge în situaţii extreme. Deşi au o personalitate forte, sunt predispuşi la anxietate şi depresie.

Litera G

Imprimă o atitudine întreprinzătoare şi perspicace. Oamenii al căror prenume începe cu G au o părere bună despre sine şi multă încredere în capacităţile proprii. Sunt hotărâţi, practici, perseverenţi, ageri la minte şi răzbătători. Au convingeri ferme, îndrăzneală şi aptitudini de lider. Se pricep să speculeze oportunităţile ivite, au adesea noroc de bani şi cuceresc uşor atenţia sexului opus.

Defecte: Li se reproşează adesea tupeul, aroganţa,încăpăţânarea şi uneori lipsa de scrupule. Pot ascunde însă multe frustrări şi frământări interioare.

Litera H

Imprimă o atitudine autonomă şi motivată. Cei al căror prenume începe cu litera H urmăresc să deţină controlul, să acumuleze putere şi bani. Au o personalitate puternică şi dominantă, dar sunt totodată prudenţi, rezervaţi şi abili. Dotaţi cu spirit de observaţie şi o gândire profundă, acţionează în baza unor planuri chibzuite şi nu renunţă până nu-şi ating obiectivele. Iubesc natura şi sportul.

Defecte: Pot dezvolta tendinţe obsesive şi manipulatoare. În anumite situaţii se închid în sine sau devin sceptici, bănuitori, ranchiunoşi, extremişti, tiranici.

Litera I

Imprimă o atitudine idealistă şi creativă. Oamenii de tip I sunt romantici şi emotivi. Majoritatea au simţ estetic şi înclinaţii artistice, iubesc armonia, eleganţa şi confortul. Sunt afectuoşi şi înţelegători cu cei din jur, dar nu le place ca aceştia să interfereze cu libertatea sau cu planurile lor. Sunt inteligenţi, însă le lipseşte simţul practic şi curajul. Au o bună rezistenţă fizică.

Defecte: Când nu se simt în siguranţă, pot avea căderi nervoase, schimbări bruşte de stare de spirit, devin timizi, irascibili şi se ofensează uşor.

Litera J

Imprimă o atitudine sinceră şi foarte bine intenţionată. Persoanele al căror prenume începe cu J sunt inteligente, au imaginaţie şi talent. Le face plăcere să fie de folos şi să-i ajute pe ceilalţi şi se străduiesc

să se facă plăcute. Sunt încrezătoare, optimiste şi au aspiraţii înalte, uneori chiar mai înalte decât le permit posibilităţile. Au o inimă caldă, sunt generoase şi loiale celor dragi.

Defecte: Îşi găsesc greu o motivaţie, riscând să-şi risipească talentele. Nu prea au simţul prevederii, ceea ce le expune la situaţii neplăcute.

Litera K

Imprimă o atitudine ambiţioasă şi inspirată. Oamenii de tip K sunt intuitivi, creativi şi vizionari. Au o minte scăpărătoare, o gândire percutantă şi rapidă, capabilă să găsească soluţii ingenioase. Pot avea talent în mai multe domenii. Sunt mândri şi conştienţi de valoarea lor. Caută succesul, îl merită şi cel mai adesea îl obţin, căpătând un plus de autoritate, respect şi popularitate.

Defecte: Latura negativă, pe care încearcă din răsputeri să o mascheze, este caracterizată de tensiuni nervoase, ezitări, temeri, lipsă de încredere.

Litera L

Imprimă o atitudine încrezătoare şi sociabilă. Cei al căror prenume începe cu L sunt isteţi, curioşi şi comunicativi. Se mişcă mult, călătoresc frecvent, se mută în alte locuri etc. Nu suportă nici un fel de constrângeri. Sunt plini de resurse, au diverse aptitudini, dar le lipseşte viteza de reacţie necesară speculării oportunităţilor. Sunt senzuali, însă tind să-şi treacă emoţiile prin filtrul mental.

Defecte: Au tendinţa de a acumula tensiuni, pe fondul cărora pot dezvolta o tendinţă la adicţii şi excese, predispuşi la accidentări. Leonardo DiCaprio - în topul celor mai vânaţi burlaci.

Litera M

Imprimă o atitudine constructivă şi optimistă. Persoanele M sunt responsabile, tenace şi muncitoare, dar ştiu să se bucure şi de viaţă. Realiste şi practice, acordă o mare importanţă siguranţei financiare. Au însă o fire afectuoasă, sunt ataşate de familie, dornice de dragoste, generoase şi receptive la problemele celor din jur. Învaţă repede, au curaj şi sunt capabile să-şi modeleze personalitatea.

Defecte: Oamenii M sunt cam pripiţi şi iuţi la mânie. Pot avea accese de încăpăţânare şi, în unele privinţe, viziuni prea conservatoare.

Litera N

Imprimă o atitudine sociabilă şi comunicativă. Oamenii de tip N sunt făcuţi să trăiască în cuplu, să aibă mulţi prieteni şi o activitate socială bogată. Amabili, veseli şi originali, atrag simpatia. Le place să

se distreze şi pot da impresia de frivolitate, dar în realitate sunt inteligenți, abili, planificați şi-şi urmăresc bine interesele. Sunt norocoşi, atraşi de mister şi foarte senzuali.

Defecte: Pot fi neliniştiți, disimulanți, derutanți şi înclinați către schimbări frecvente, purtarea lor dându-le celor apropiați o senzație de nesiguranță.

Litera O

Imprimă o atitudine hotărâtă şi responsabilă. Oamenii de tip O au voință, convingeri puternice, scopuri clare şi simțul datoriei dezvoltat. Totuşi, au o inimă entuziastă, porniri erotice intense şi pot ajunge în situația de a trebui să aleagă între sentiment şi datorie. Au nevoie de dragoste, dar vor să-şi păstreze independența. Sunt inteligenți şi dornici să învețe.

Defecte: Pot avea tendinta de a le da celorlalti cam multe indicații. Uneori acționează impulsiv. Sunt geloşi şi posesivi.

Litera P

Imprimă o atitudine înțeleaptă şi stabilă. Cei al căror prenume începe cu P sunt oameni puternici, laborioşi şi prolifici. Foarte inteligenți, sunt adesea înclinați spre studiu, cultură sau spiritualitate. Sunt însă firi mai retrase, care nu socializează cu prea multă tragere de inimă şi care-şi selectează atent anturajul. Cu toate astea, fac impresie, au influență, iar părerile lor sunt ascultate.

Defecte: Pot fi distanți, aroganți, secretoşi sau lipsiți de bunăvoință şi răbdare față de ceilalți. Uneori sunt rigizi, lacomi sau foarte posesivi.

Litera Q

Imprimă o atitudine ingenioasă şi originală. Cei (puțini, de altfel) al căror prenume începe cu Q sunt plini de idei, intuitivi şi inspirați. Mulți dintre ei au preocupări neobişnuite, sunt atraşi de mistere şi subiecte neconvenționale. Au o personalitate puternică şi capacitatea de a-i fascina şi influența pe ceilalți, dar sunt greu de cunoscut şi de analizat. Se pricep la afaceri şi atrag banii.

Defecte: Pot fi dificili, complicați şi ascunşi. Când sunt stresați, creează multă tensiune în jur. Uneori vorbesc prea mult, plictisindu-i pe ceilalți.

Litera R

Imprimă o atitudine determinată şi reflexivă. Cei al căror prenume începe cu R sunt profunzi, au spirit analitic şi multă dorință de

cunoaştere. Au un suflet bun, sunt miloşi şi gata să pună umărul la îndeplinirea unei cauze nobile. Interesele lor par a fi mai mult spirituale decât materiale. Sunt muncitori şi serioşi, dar ating reuşita doar în urma unei străduințe constante.

Defecte: Au frământări interioare, tind să fie fragili emoțional, nervoşi şi iritabili. Pot fi expuşi la pierderi de bani sau de posesiuni.

Litera S

Imprimă o atitudine instinctivă şi încordată. Cei al căror prenume începe cu S au sentimente puternice şi ambiții înalte. Sunt ageri, pătrunzători, intuitivi şi imaginativi. Ambiția îi motivează şi îi ajută să-şi focalizeze energiile. Destinul lor este adesea presărat cu obstacole, lupte şi frământări. O parte dintre ele ar putea fi generate sau întreținute de propria impulsivitate.

Defecte: Emotivitatea şi nervozitatea, care îi tensionează şi-i împing la reacții neadecvate, nestăpânirea, subiectivismul, lipsa de tact şi prevedere.

Litera T

Imprimă o atitudine dinamică şi sociabilă. Oamenii de tip T sunt puternici, vivace, spontani, ingenioşi şi constructivi. Nu pot sta pe loc; trebuie să avanseze, să evolueze, să creeze, să fondeze. Au inițiativă, decizie rapidă, aptitudini pentru organizare şi comandă.

Totuşi, sunt dependenți de ceilalți, de afecțiunea şi sprijinul lor. Au mare nevoie de dragoste, familie, prieteni şi colaboratori.

Defecte: Au o tendință spre agresivitate (mai ales verbală, dar nu numai) şi îşi pot pierde destul de repede controlul. Se ofensează uşor.

Litera U

Imprimă o atitudine metodică şi superioară. Cei al căror prenume începe cu litera U sunt organizați, muncitori, practici şi performanți. Îi atrage însă şi cunoaşterea, spiritualitatea, misterul şi pot avea talent artistic. Adesea sunt în impas, neştiind cum să se împartă între tendințele materialiste şi cele idealiste, deopotrivă de puternice. Au o părere foarte bună despre sine şi le place la nebunie să fie adulați.

Defecte: Sunt egoişti, teatrali, îngâmfați şi lăudăroşi. Le place să critice. Au o nesiguranță interioară care îi poate împinge către adicții.

Litera V

Imprimă o atitudine respectabilă şi impozantă. Cei al căror prenume începe cu V au planuri mărețe, dar urmăresc împlinirea lor în mod prudent, tenace şi planificat. Dotați cu o inteligență vie, intuiție şi inspirație, au o mare capacitate de anticipare, ce poate fi luată drept

spirit profetic. Sunt responsabili, eficienți, loiali şi onorabili. Au emoții puternice, pe care caută să le controleze.

Defecte: Le lipseşte flexibilitatea şi se adaptează greu la schimbări. Sunt acaparatori, posesivi şi geloşi, iar uneori pot deveni chiar cruzi. Vanessa Paradis şi Johnny Depp formează unul dintre cele mai stabile cupluri de la Hollywood.

Litera W

Imprimă o atitudine expresivă şi adaptabilă. Oamenii W sunt curioşi, prietenoşi, plini de farmec, vioi, inteligenți şi comunicativi. Sunt consecvenți în urmărirea scopurilor, dar abili şi flexibili în metodele aplicate pentru a le atinge.

Defecte: Pot fi dezordonați, delăsători, instabili şi imprevizibili.

Litera X

Imprimă o atitudine înflăcărată şi senzuală, magnetism şi un inepuizabil apetit erotic, vitalitate şi spirit întreprinzător. Sunt creativi, comunicativi şi lideri înnăscuți.

Defecte: Înclinația către plăceri şi excese, dependențe şi risipă. Pot fi nepăsători, neserioşi sau iresponsabili.

Litera Y

Cei al căror prenume începe cu Y sunt pasionali, independenți, dinamici şi curajoşi, dar şi intuitivi, sensibili şi creativi. Au înclinații romantice sau idealiste. Sunt emotivi şi romantici. Au o bună rezistență fizică.

Defecte: Pot avea dificultăți în luarea deciziilor. Au reacții bruşte şi schimbări subite de dispoziție.

Litera Z

Imprimă o atitudine încrezătoare şi combativă. Cei al căror prenume începe cu Z sunt curajoşi şi competitivi. Caută puterea şi faimă. Pot avea interese financiare sau politice, dar dacă sunt motivați din punct de vedere psiho-emoțional, pot atinge succesul în orice domeniu, inclusiv artistic sau sportiv. Au instincte bune, o intuiție ascuțită şi o inteligență iscoditoare. Sunt oameni pasionați, fascinanți şi plini de forță.

Defecte: Aceştia au defectele comune firilor puternice: tind sa fie încăpățânați, pripiți, nesupuşi, impulsivi şi înclină să-i comande sau să-i controleze pe cei din jurul lor, situație care poate crea tensiuni.

Anexa nr. 4

FIXURI ŞI OBSESII DE ZODII

	Cum e zodia asta?	**Ce "PĂSĂRELE" are?**	**Când face urât?**
BALANȚĂ **23 septembrie – 22 octombrie** **"NU SUNT SIGUR..."**	Balanța e un semn profund relațional - pentru ea contează enorm să fie plăcută şi acceptată de ceilalți.	Din acest motiv, chiar dacă are fixațiile ei, e suficient de diplomată ca să nu-i agaseze pe cei din jur cu ele. Totuşi, se întâmplă adesea să te nedumerească prin nehotărârea ei. La origine se află "mania echității" - încearcă întotdeauna să analizeze diferitele aspecte ale unei situații pentru a fi sigură că face alegerea justă. Te mai poate sâcâi cu sintagme de genul "nu e drept", "pe de altă parte", sau "ştiu că ai dreptate, dar şi el (ea)...". Uneori e cuprinsă de o ciudată manie a contradicției, susținând o opinie adversă, numai de dragul de a... echilibra balanța discuției!	Maniile ei cele mai frecvente țin de nevoia de armonie: "face urât" dacă-i e tulburată pacea interioară, dacă îi strici ambianța sau dacă o agresezi cu zgomote disonante, culori țipătoare ori cu manifestări de prost-gust.
SCORPION **23 octombrie – 21 noiembrie** **"MĂ TEM DE TRĂDARE"**	La capitolul obsesii şi frustrări, Scorpionul deține supremația. Este cel mai frământat şi suspicios semn din zodiac.	Veşnic nemulțumit, suferă de obsesia perfecțiunii. E extrem de exigent, atât cu sine, cât şi cu ceilalți. Investeşte totul, dar vrea totul în schimb. Are însă un dispozitiv intern hi-fi pentru detectarea fisurilor şi reacționează intens la ele. Veşnic în gardă, se amorsează instantaneu (chiar înainte de a apărea motivele reale, pe care parcă le presimte) şi rămâne amorsat. E adevărat că are mania secretelor, îi place să manipuleze lumea, e gelos, uşor paranoic, obsedat sexual, distructiv şi autodistructiv. Dar are o personalitate fascinantă şi plină de resurse, fiind capabil de performanțe uluitoare. Aşa că merită să-l admiri şi să încerci să-l înțelegi, în ciuda "umbrelor" sale.	Dacă i-ai greşit, nu te amăgi crezând că va uita. Nu uită niciodată şi ți-o plătește când ți-e lumea mai dragă.

SĂGETĂTOR **22 noiembrie –** **21 decembrie** **"CU MINE VORBEŞTI?"**	Entuziast şi optimist, Săgetătorul e un adaptabil care nu prea face fixaţii.	Are, totuşi, unele sensibilităţi care pot duce la supărări şi complicaţii. Mai întâi, e snob şi oportunist - nu pierde nici o ocazie să amintească de relaţiile lui cu "lumea bună" şi stă cu ochii roată după evenimentele mondene de pe urma cărora ar putea profita. În fapt, este foarte convenţional şi pune mare preţ pe ce spune lumea despre el. Suferă de "sindromul supraevaluării", care îi poate strica planurile de "respectabilitate". Îi e greu să-şi recunoască limitele şi se bagă în situaţii care-i depăşesc posibilităţile. De aici acţiunile iresponsabile, promisiunile neonorate, încurcăturile financiare sau chiar legale. Fiind cel mai norocos din zodiac, până la urmă scapă cu bine din toate. Iar apropiaţii îl iartă, fiindcă e vesel, simpatic şi "băiat bun".	Dacă-i spui ca e snob, se supără, pretinzând că e doar modern şi sociabil.
CAPRICORN **22 decembrie –** **20 ianuarie** **"ASCULTĂ-MĂ PE MINE"**	Introvertit, încăpăţânat şi suspicios, Capricornul are multe complexe, dar le ascunde cu diplomaţie.	Obsesia lui primordială este aceea de a deţine controlul. De-asta e mereu în gardă şi se străduieşte continuu, încărcându-se cu atâtea responsabilităţi. Toate acţiunile lui au un scop. Iar scopul, oricare ar fi, e menit să-i asigure controlul asupra oamenilor şi situaţiilor. Convins că are mereu dreptate, se consideră dator să dea sfaturi şi îndrumări. Dacă nu e ascultat, poate recurge la strategii subtile şi chiar la manipulare pentru a te aduce acolo unde vrea. Mult-trâmbiţata lui modestie e o balivernă - în realitate, Capricornul este extrem de ambiţios şi de orgolios. Totuşi, alături de Scorpion, este una din "piesele de rezistenţă" care mişcă lumea înainte şi care merită atenţie şi consideraţie.	Dacă îl jigneşti sau îi strici planurile nu uită şi nu iartă. Nu are simţul umorului şi nu e maleabil.

VĂRSĂTOR **21 ianuarie –** **19 februarie** **"ÎȚI SPUN DREPT..."**	„Originalul" zodiacului, Vărsătorul, e plin de contradicții şi paradoxuri.	E un revoluționar cu ciudate tendințe tiranice, un liberal capabil de uimitoare idei fixe, un nonşalant cu surprinzătoare accese paranoice, un singuratic cu nevoi sociale foarte marcate. Este vizionar şi utopic, altruist şi egoist deopotrivă. Cu toate că nu ezită să spună exact ce gândeşte, fără să-i pese de consecințe, se întâmplă deseori să facă tocmai pe dos față de ceea ce le predică altora. Înzestrat cu multă vitalitate şi cu o personalitate distinctă, indiferent că e tipul savantului distrat sau al răzvrătitului agitat, te surprinde cu cele mai neaşteptate manifestări.	Independent şi încăpățânat, se enervează instantaneu când e contrazis sau nu e lăsat să facă ce vrea. Din fericire, îi trece repede. Iar oamenii îl iubesc, fiindcă e prietenos, săritor, optimist şi îi contaminează cu entuziasmul lui uneori atât de copilăros.
PEŞTI **20 februarie –** **20 martie** **"DEPINDE..."**	Enigmatici, evazivi, iraționali şi impredictibili, Peştii sunt cei mai derutanți produşi ai zodiacului.	"Funcționează" numai pe bază de emoții, percepții, impresii şi intuiții. Majoritatea sunt atinşi de "sidromul relativității" (Einstein a fost Peşte!). Ei ştiu că realitatea nu e niciodată una singură, ci că are foarte multe fațete. Sunt maeştri în "arta aburirii". Pentru unii alunecoşi, pentru alții fascinanți, Peştii sunt plini de toane şi de mici manii inofensive. Au fixurile lor legate de lumea misticului, fantasticului, superstiției şi magiei. Cu toate astea, sunt persoane maleabile, compasive şi îngăduitoare, care mai degrabă încearcă să-i înțeleagă pe ceilalți, decât să-i judece. Chiar dacă suferă, sunt gata să ierte şi au o imensă capacitate de iubire şi devotament.	Având o viziune globală-intuitivă a lucrurilor, se enervează sau se închid în sine când li se cer explicații şi argumente logice.

Anexa nr. 5

CE FLOARE EŞTI?

Cifra care-ți reprezintă ziua de naştere poate să-ți dea informații despre tine: cine eşti, care ți-e drumul în viață şi ce trebuie să faci pentru a fi fericit(ă).

Floarea-soarelui
dacă te-ai născut într-o zi de 1, 10, 19 sau 28

Cine eşti? O persoană care, asemenea florii-soarelui, are nevoie de strălucire. Eşti dinamic(ă), placut(ă), genero(a)s(ă), vrei să te afli în centrul atenției şi chiar ai un magnetism care va acapara atenția multor persoane! Ai idei bune şi eşti în stare să le pui în practică. Felicitări!

Destin: În tinerețe poți alege un drum care să nu ducă nicăieri… numai că te vei opri la timp. Oricum, te vei descurca minunat în cele mai dificile situații! Oamenii te vor admira pentru faptele tale.

Ce să faci pentru a fi fericit(ă)? Să te laşi călăuzit(ă) de ceea ce simți, dar să nu calci în picioare sufletele celorlalți. Să te străduieşti să nu fii autoritar(ă), impulsiv(ă) sau imprudent(ă)! Baftă!

Bujor
dacă te-ai născut într-o zi de 2, 11, 20, 29

Cine eşti? O persoană foarte pasională în tot ceea ce face! Esti perseverent(ă), oricât de dificilă ar părea situația în care te afli. Eşti loial(ă), îți îndeplineşti responsabilitățile într-un mod exemplar. Nu poți trăi singur(ă), eşti pasional(ă), dar şi foarte posesiv(ă), uneori sufocant(ă) în manifestările de tandrețe.

Destin: Îți place mult natura, dar acțiunile tale au ca scop asigurarea unui trai confortabil, fără probleme. Din acest punct de vedere eşti un(o) învingăto(a)r(e)!

Ce să faci pentru a fi fericit(ă)? Să nu subapreciezi oamenii şi să nu-i jigneşti. Să nu fii încăpățânat(ă) şi inflexibil(ă). Fii mai curajo(a)s(ă)! Doar respectând aceste principii vei fi împăcat(ă) cu tine şi cu cei din jur. Succes!

Papucul Doamnei
dacă te-ai născut într-o zi de 3, 12, 21 sau 30

Cine eşti? O persoană instabilă şi imprevizibilă, exuberantă şi timidă în acelaşi timp. Nu îți place să stai prea mult într-un loc,

situațiile şi personajele trebuie să se schimbe pentru a te simți bine. Programele şi regulamentele nu sunt pentru tine pentru că ai impresia că-ți îngrădeşte libertatea la care ții atât de mult. Eşti foarte curio(a)s(ă) şi ai nevoie în permanență de lucruri care să-ți alimenteze curiozitatea.

Destin: Deşi puneți totul sub semnul jocului dragostei şi al întâmplării, informațiile pe care le acumulați vă fac indispensabil din punct de vedere profesional. Aveți, de asemenea, o capacitate mare de adaptare şi integrare.

Ce să faci pentru a fi fericit(ă)? Să nu mai fii atât de superficial(ă)! Să-ți fie mai clară noțiunea de fidelitate. Să nu mai fii împrăştiat(ă), mai multa rigurozitate te va ajuta în tot ce vei întreprinde.

Albăstrea
dacă te-ai născut într-o zi de 4, 13, 22 sau 31

Cine eşti? O persoană fidelă, care, la rândul ei, are mare nevoie de stabilitate. Ai un dezvoltat simț al ordinii şi începi de multe ori să organizezi şi viețile celorlalți. Dar firea ta profundă şi sensibilă va fermeca orice persoană care te va cunoaşte cu adevărat. ”Nu-mă-uita”, nu-i aşa?

Destin: Toate acțiunile pe care le vei întreprinde au un grad minim de risc. În concluzie, succesul îți va fi de la bun început asigurat 90%.

Ce să faci pentru a fi fericit(ă)? Dă dovadă de tact când îți impui punctul de vedere. Exprimă-ți sentimentele față de iubit(ă) şi față de familie!

Iris
dacă te-ai născut într-o zi de 5, 14 sau 23

Cine eşti? O persoană dinamică, sociabilă şi sinceră, simpatică şi foarte inteligentă. Eşti echilibrat(ă), dar o jignire te poate transforma într-un vulcan! Respecți oamenii şi aştepți acelaşi lucru din partea lor. Ai o mare capacitate de adaptare.

Destin: Poți deveni dependent(ă) de plăceri de tot felul care, numai o dată gustate, te iau în stăpânire. Cu umor, vei întreține multe relații doar la nivelul flirtului, pentru că te distrează seducția în sine, dar şi sexualitatea. Persoanele din jurul tău vor fi capabile să poarte discuții interesante, pentru că alt gen de oameni nu accepți în jurul tău. E ok să fii selectiv.

Ce să faci pentru a fi fericit(ă)? Să vezi lucrurile aşa cum sunt şi să fii mai reținut(ă).

Mac
dacă te-ai născut într-o zi de 6, 15 sau 24

Cine eşti? O persoană intuitivă, care anticipează situaţii şi chiar face profeţii în toată regula! Eşti un bun psiholog, nimeni nu poate avea secrete faţă de tine. Eşti sensibil(ă), rafinat(ă) şi te cufunzi uneori în reverii adânci…

Destin: Eşti romantic(ă) şi toată viaţa vei căuta un partener potrivit. Din acest motiv s-ar putea să te căsătoreşti de mai multe ori… Eşti senzual(ă) şi îţi cauţi echilibrul în prezenţa iubitei /iubitului. Absenţa unui partener potrivit te poate duce la dezechilibru interior. E totuşi posibil ca în cele din urmă ea/el să apară în carne şi oase.

Ce să faci pentru a fi fericit(ă)? Să-ţi descoperi şi să-ţi foloseşti aptitudinile! Evită alcoolul şi drogurile.

Orhidee
dacă te-ai născut într-o zi de 7, 16 sau 25

Cine eşti? Persoană sensibila, cu un simţ dezvoltat al datoriei. Eşti gata să-i ajuţi pe cei din jur într-un mod total dezinteresat. Te detaşezi în mulţime, cu toate că nu o faci într-un mod conştient. Eşti de o frumuseţe izbitoare, care nu se încadrează neapărat într-un tipar, ci pur şi simplu atrage atenţia.

Destin: Vei fi dezamagit(ă) când vei observa că ceilalţi nu acceptă regulile de onestitate de la care tu nu te abaţi. Eşti marcat(ă) de tristeţe în mod obişnuit, dar trebuie să o controlezi. Călătoriile ar fi o soluţie pentru a-ţi risipi melancolia în peisaje. Căminul pe care ţi-l doreşti e unul bine organizat. Ştii să iubeşti, iar profunzimea sentimentelor tale va fi pentru partener o binecuvântare!

Ce să faci pentru a fi fericit(ă)? Călătoreşte! Nu-i lua pe ceilalţi prea în serios!

Margaretă
dacă te-ai născut într-o zi de 8, 17 sau 26

Cine eşti? O persoană modestă, rezervată, dar perseverentă. Sensibil(ă), susceptibil(a), prudent(ă). Eşti în defensivă, de multe ori capitulezi prea uşor.

Destin: Vei avea prieteni puţini, dar adevăraţi. Eşti tandru(ă) şi aştepţi acelaşi lucru de la partener, aşa că-l vei căuta destul timp… Dar ceea ce e cu adevărat important e fericirea care îţi va umple într-o zi inima pentru că eşti o persoană norocoasă!

Ce să faci pentru a fi fericit(ă)? Să nu fii suspicio(a)s(ă) cu toată lumea.

Trandafir
dacă te-ai născut într-o zi de 9, 18 sau 27

Cine eşti? O persoană temperamentală şi impulsivă, adesea expusă consecinţelor neplăcute ale propriilor fapte. Accepţi sarcini dificile şi eşti foarte curajo(a)s(ă). Eşti capabil(ă) să faci mari sacrificii. Familia şi prietenii se pot bizui pe tine. Ai o receptivitate ascuţită la stimulii sentimental-erotici.

Destin: Nu se poate trece uşor peste interesele tale vitale. Îi vei deranja pe mulţi datorită simţului moral foarte dezvoltat. Vei urmări idealuri cărora le vei consacra întreaga ta energie. "L'important c'est la rose…"

Ce să faci pentru a fi fericit(ă)? Să nu îţi neglijezi partenerul.

Anexa nr. 6

ZODIACUL PRIETENIEI

Prietenia cu Berbecul (21 martie-20 aprilie)

Înflăcăratul Berbec soarbe viaţa cu toată pofta. De aceea, poate fi foarte tonic pentru cei din jurul lui. Dacă eşti genul care îşi face griji pentru orice, Berbecul te va relaxa, învăţându-te că nu trebuie să iei chiar totul în serios. Dacă ai nevoie de cineva să te asculte fără să fii judecat, Berbecul va fi lângă tine.Iar dacă ai chef să te distrezi pe cinste, nimeni nu este mai indicat decât prietenul tău Berbec. Petrecăreţ, volubil, sincer, zăpăcit şi fermecător, este sufletul petrecerii şi va reuşi să te molipsească de entuziasmul său şi să-ţi insufle pofta de viaţă. În tinereţe se poate să-şi schimbe prietenii ca pe şosete şi nu o face din răutate, pur şi simplu merge odată cu valul şi nu este genul care să privească în urmă.

Odată trecut de prima tinereţe, Berbecul va deveni un om responsabil. Pe lângă un umăr pe care să plângi, vei găsi în el şi un bun sfătuitor. Începe să-şi selecteze cu atenţie prietenii, gata să ofere cât poate de mult.

Dacă îţi povesteşte cele mai intime lucruri, va fi rănit să te vadă că încerci să schimbi vorba când tu însuţi ai probleme. Îi plac oamenii la fel de sinceri şi naturali ca el. Nu suportă prefăcătoriile, pe care le miroase de la o poştă. Odată implicat într-o relaţie de prietenie, Berbecul este statornic şi de încredere. Uneori are nevoie de intimitate şi cel mai bun lucru pe care-l poţi face este să-i respecţi teritoriul.

Defecte: Dacă este vorba despre Berbecul imatur, te poți baza pe el pentru o vorbă bună, distracție şi ridicarea moralului, dar cam atât. Odată implicat într-o prietenie, poate fi pisălog şi trebuie temperat. Uneori poate părea egoist sau prea subiectiv.

Prietenia cu Taurul (21 aprilie-21 mai)

Prietenia cu un Taur nu este doar un dar pe care, odată primit, îl vei avea totdeauna, este şi o lecție de viață. Taciturn, încăpățânat până în măduva oaselor, muşcător de lucid, Taurul este adânc pătruns de elementul care-l domină: Pământul. Apartenența la Pământ îi conferă o forță şi o stabilitate pe care cu greu le putem găsi în altă parte. Această forță nu este neapărat una fizică, însă adesea este o forță a gândirii profunde. Nativul Taur face parte dintre acele ființe rare care, deşi sunt perfect conştiente de marea lor valoare, nu se lasă niciodată îmbătate de narcisism şi nici de înfumurare.

Dacă ai un prieten Taur, poți să te consideri fericit, căci acest nativ teluric arareori îşi lipeşte sufletul de o persoană, alta decât familia sau partenerul de viață. Odată ce i-ai câştigat prietenia, o vei avea pentru totdeauna. Profan vorbind, vei savura mereu, la el acasă, cele mai bune mâncăruri de pe pământ, deoarece este un bucătar extraordinar. Prietenul tău Taur are bunul simț de a nu jigni şi a nu răni niciodată, chiar dacă este dezamăgit şi chiar dacă s-a înfuriat. Un secret pe care i l-ai dezvăluit moare în el în secunda următoare. Iar dacă îți pierzi liniştea şi calea în viață, Taurul este lângă tine, cu acel calm olimpian, cu acea siguranță de sine, conferindu-ți forța şi speranța. Te va dori lângă el la cele mai importante evenimente din viața lui: căsătorie, moarte, naştere şi îți va oferi unul dintre rolurile principale, pentru a-l ajuta şi a-l susține.

Defecte: Taurul este un introvertit orgolios. Nu dezvăluie niciodată prietenilor eşecurile, problemele lui foarte mari şi inclusiv demonii interiori. Acest lucru îl face să pară ascuns, dubios, egoist într-un fel, pentru că nu-şi pune sufletul pe tavă aşa cum poate ai făcut tu în fața lui. Vei fi mereu pe locul II (uneori ostentativ) pentru că familia primează pentru el mereu. Uneori face observație prietenilor pe un ton usturător.

Prietenia cu Gemenii (22 mai-21 iunie)

Gemenii au foarte mulți prieteni, însă trebuie subliniat că, în cazul lor, "foarte mulți prieteni" este cam aceeaşi chestie cu "foarte multe cunoştințe". Deoarece despre asta este vorba, de fapt: are darul de a-şi face cunoştințe foarte uşor. Şi cum acest lucru se întâmplă datorită

intereselor pe care le au în comun cele două părți (indiferent de domeniu), aceşti cunoscuți ai nativului Gemeni pot fi numiți şi prieteni. Oricum, pentru cei născuți sub acest semn nu va exista niciodată concepția unei prietenii unice, intime, profunde, care să merite calificativul de "cel mai bun / cea mai bună". Pentru Gemeni, prietenii sunt prieteni şi atâta tot. Nu este atent la detalii şi nici la nuanțe.

De cele mai multe ori, prieteniile cu un nativ Gemeni iau naştere în urma unor discuții pe teme intelectuale. Gemenii au vaste cunoştințe în numeroase domenii, jonglând uşor cu terminologiile ştiințifice, filozofice sau artistice.

Firi agitate, într-o permanentă mişcare, volubili şi optimişti, Gemenii îşi fac prieteni cu uşurință. Aceştia trebuie să aibă o cultură generală suficient de bogată pentru a le stârni interesul. Prietenii Gemeni pot fi loiali, obiectivi, amuzanți şi cu o inimă de aur. Cele mai frumoase rezultate le poți avea cu un nativ Gemeni atunci când învățați împreună. Este inteligent şi are o minte strălucită, care merge până dincolo de aparența lucrurilor. Îți poate arăta perspective noi şi te stimulează să dai tot ce ai mai bun din tine.

Defecte: Uneori sunt atât de absorbiți de propria expunere, că par să le placă să se audă vorbind, ignorând dorința ta de a-ți exprima opinia. Specialiştii dintr-un anumit domeniu sau persoanele mai pregătite decât un nativ Gemeni vorbăreț s-ar putea să descopere lacune serioase ale acestuia. Cei mai naivi şi mai necitiți, însă, vor fi maxim impresionați de prestația nativului Gemeni. Mulți dintre ei vorbesc exagerat de mult şi pierd şirul ideilor.

Prietenia cu Racul (22 iunie-22 iulie)

Dacă introvertitul Rac te invită să-i faci o vizită acasă şi-ți arată camera lui sau albumul de familie, atunci înseamnă că a întrezărit în tine un om în care merită să investească energie şi încredere. Pentru un Rac, casa este universul său şi deci locul cel mai intim, care vorbeşte despre el prin fiecare fibră. Se ataşează de oamenii care ştiu să-i respecte ataşamentul față de familie, tradiție şi toate celelalte lucruri scumpe lui. Dar ai grijă: Racul este hipersensibil şi poate fi rănit cu o simplă privire. Iar atunci când suferă, suferă "ca la carte".

Prietenul Rac, odată ce te invită la el în casă, te aşează la masă şi împarte cu tine tot ce are el mai bun de oferit. Se interesează sincer de părinții sau copiii tăi şi nimic nu-l va face mai fericit decât să ia parte la creşterea lor, ajutându-te cum poate. Pentru că tot ce face este pentru familie, nativul ajunge adesea un părinte exemplar şi, prin

urmare, ai ce învăța de la el. O va face cu atâta drag şi modestie, că nu te vei simți incomod nicio clipă.

Prietenul Rac îți poate da sugestii şi în amenajarea locuinței, el însuşi fiind permanent preocupat de îmbunătățirea propriului confort. Dacă eşti genul care preferă să cumpere numai mobilă nouă din magazin şi accesorii decorative, Racul va reuşi să-ți arate minunata lume a obiectelor vechi recondiționate. Având un puternic respect pentru trecut şi un rafinament nativ, mulți nativi sunt mari iubitori de artă şi de antichități.

Defecte: Este tăcut şi grăbit să scape de discuțiile incomode. Firea sa introvertită şi refuzul de a aborda subiecte spinoase, chiar cu riscul de a se certa, toate acestea îl fac să pară rece, calculat şi egoist. Pentru persoanele dinamice şi moderne, Racul poate părea îngrozitor de plicticos şi de închistat în trecut. Nu zâmbeşte des, iar chipul său este cel mai adesea posomorât, dând impresia de tristețe sau supărare.

Prietenia cu Leul (23 iulie-22 august)

Leul este prin excelență prototipul omului încrezător în forțele proprii. Oamenii care ştiu să se iubească şi să se îngrijească de propria persoană atrag într-un mod natural, deoarece toată lumea îşi doreşte să fie în apropierea cuiva puternic şi hotărât. Pentru că este pretențios şi perfecționist, Leul îşi doreşte ca prietenii săi să se ridice la nivelul lui. Este dispus să-i ajute să se dezvolte, făcând eforturi în mod natural, fără gânduri ascunse. Dacă există cineva care să te sprijine şi să te îndrepte pe calea cea bună, fără pic de egoism, aceia sunt Leii. Singurul lucru de care trebuie să ții cont este faptul că Leul vrea să fie cel mai bun şi, prin urmare, s-ar putea să nu-i convină dacă excelezi în domeniul său de activitate, devenind un potențial rival. Dacă însă nu încerci să-i iei poziția de lider sau să-i subminezi autoritatea, te va respecta pentru valoarea ta.

Deşi are prieteni mulți, Leul nu cunoaşte experiența unei relații amicale profunde, care să implice intimități sau emoții mari. Nu se va apropia niciodată foarte mult de nimeni, pentru că îşi ajunge sieşi şi pentru că universul său interior este bântuit de suspiciune. Tăcut, rezervat şi politicos, se aşteaptă oricând la lovituri sub centură, ca un adevărat rege care pândeşte intrigile de la curte şi posibilele pericole care amenință să-i ia coroana. Dacă îi vei cunoaşte restul prietenilor, vei vedea că sunt oameni de calitate, însă, cu toate acestea, Leul păstrează permanent o distanță potrivită față de restul lumii.

Nativul este capabil să aibă legături de prietenie pe ani de zile sau pe toată viața, dar aceste prietenii sunt posibile dacă este lăsat în pace atunci când o cere. Nu insista, aşadar, să-l iei cu tine la toate evenimentele din viața ta, se va simți lezat. Este însă foarte generos cu oamenii de care se ataşează şi se aşteaptă ca aceştia să-l ajute în momentele dificile, fără tam-tam şi fără discuții de prisos. Leul nu va dezvălui însă nimănui aspectele vieții lui care ar putea fi jenante, pentru a nu fi vulnerabil. Dacă-ți vorbeşte despre el, va fi mereu vorba despre lucruri neutre sau care-l avantajează.

Defecte: Poate să nu-ți dea semne de viață cu lunile sau să aibă gesturi stângace față de lucruri importante pentru tine, dar care nu rezonează deloc în el. De exemplu tu ai probleme cu copiii, el nu este căsătorit şi nu ştie ce înseamnă să fii părinte. Atunci poate părea egoist şi total nepăsător la nevoile tale. Nu-i cere lucruri imposibile. Dacă te aştepți să se sacrifice pentru tine, renunță sau mai bine caută-ți un prieten Vărsător sau Peşti.

Prietenia cu Fecioara (23 august-22 septembrie)

Fecioara este vocea rațiunii şi prietena ta care te ține cu picioarele pe pământ. Cu un suflet mare, mereu dornică să fie de folos, Fecioara va fi lângă tine chiar şi atunci când încă nici nu ți-ai dat seama că ai nevoie de ajutor. Când ține la cineva cu adevărat dă dovadă de un umanism emoționant dar atenție! Nu-i plac manifestările de afecțiune. Tot ce face este pentru că s-a ataşat de tine şi pentru că aşa este corect. Ajunge să-şi cunoască prietenii în profunzime şi îi acceptă cu hachițele lor, cu viața lor oricât de complicată, cu solicitările şi nevoile lor şi niciodată nu se plânge că oferă prea mult şi primeşte prea puțin.

Fecioara are nevoie lângă ea de oameni care ştiu să-i aprecieze simțul practic, nevoia de echilibru în toate, obsesia pentru ordine şi aptitudinea ei de bun organizator. Dacă pleci în vacanță cu o Fecioară sau colaborezi cu ea la un proiect, se va ocupa de cele mai mici detalii, de toate comisioanele plictisitoare, îți va spune tips-uri şi-ți va da informații utile pentru că aşa simte, nu pentru că vrea sa te îndatoreze.

Prietenii se pot baza pe nativul Fecioară deoarece este unul dintre cele mai responsabile semne din zodiac. Are soluții pentru orice pe lumea asta, în afară de lucrurile pe care le poate considera sacre: Dumnezeu, destin, lege etc. Nimeni nu este mai potrivit decât Fecioara să te îmbărbăteze când îți pierzi speranța şi să-ți dea o idee strălucită când nu mai vezi nici o soluție.

Defecte: Dorința Fecioarei de a ajuta devine sufocantă în unele cazuri. Dacă leagă prietenii cu persoane mai slabe sau imature, le convinge să acționeze în viață potrivit viziunii ei, în loc să-i lase să-şi dezvolte propria personalitate. Uneori Fecioarele pot deveni răzbunătoare, dacă se simt trădate şi atunci sunt periculoase.

Prietenia cu Balanța (23 septembrie-22 octombrie)

Dacă vrei să frecventezi cele mai tari cluburi, să călătoreşti prin locuri la care nici nu visai sau să cunoşti oameni importanți, împrieteneşte-te cu o Balanță. Nativul născut sub semnul Balanței ține pasul cu moda şi ştie întotdeauna care sunt ultimele tendințe nu numai la haine, dar şi în privința restaurantelor, filmelor sau chiar în ceea ce priveşte cerințele firmelor pentru angajare. Cum de ştie atâtea? În primul rând o Balanță excelează în domeniul său de activitate, iar în al doilea rând, are enorm de mulți cunoscuți din medii foarte diferite, cu care reuşeste să țină legătura constant.

De obicei, nativii zodiei au un bun gust înnăscut şi pot fi exemple foarte bune pentru prieteni, indiferent că este vorba despre vestimentație, maniera de a vorbi, felul în care aşează masa sau tipul de perdele alese. Extraordinar de sociabilă, veselă şi extrovertită, Balanța străluceşte în cercurile în care se învârte, atrăgându-şi admiratori ca bărzăunii la un pocal cu miere. Balanței îi place să dăruiască şi o face din tot sufletul, pentru că altruismul ei nu cunoaşte margini când ține la cineva. Are nevoie de prieteni ca de aer pentru că nu-şi imaginează viața în singurătate şi investeşte enorm într-o astfel de relație, vibrând emoționată la bucuriile şi tragediile acestora. De obicei este foarte corectă şi are o înțelegere tacită față de ființele decăzute, dependente sau suferinde.

Defecte: Balanța imatură poate avea ieşiri necontrolate. Uneori îşi suspectează prietenii de lucruri îngrozitoare, deşi nu are niciun argument care să stea în picioare. Alteori este incredibil de superficială, făcând promisiuni deşarte şi jucându-se, inconştientă, cu viețile celorlalți. Poate să-şi distrugă cu uşurință imaginea şi bunul renume prin comportamente excesive, de la beții sau gafe verbale la aroganță şi snobism. Uneori dă dovadă de inconştiență implicându-se în situații penibile, cu care nu are nicio legătură şi pe care le-ar fi putut evita.

Prietenia cu Scorpionul (23 octombrie-21 noiembrie)

Pentru Scorpion prietenia nu reprezintă nicidecum un aspect esențial al vieții lui. Îşi poate găsi împlinirea în alte lucruri, astfel încât

nu o să investească efort pentru a câştiga încrederea cuiva şi a şi-l apropia. Nu înseamnă că îi lipsesc prietenii. Are, dar foarte puțini şi de obicei constanți. Prieteniile lui sunt puține la număr şi lungi, întinzându-se pe ani şi ani de zile sau chiar pe toată viața.

Elementul său dominant ne duce cu gândul la ape adânci şi tulburi, încărcate de secrete, pe care din instinct nu ne dorim să le aflăm. Majoritatea Scorpionilor inspiră cumva un soi de neîncredere, ca în fața unui tărâm neexploatat şi plin de pericole. Şi, într-un fel, aşa şi este, dacă ținem cont că nu face nimic într-un mod gratuit. Dă foarte mult într-o prietenie dar i se pare normal să primească la fel, altfel ia foc.

Îți va câştiga respectul când vei vedea că este suficient de diplomat încât să nu se implice în situații penibile, conflictuale, însă diplomația lui vine din dorința de a se proteja. Păstrează secretele care îi sunt încredințate, nu dezvăluie nimic despre sine, dar este mereu curios să afle ce s-a întâmplat cu ceilalți. Dacă ține cu adevărat la cineva, este sincer, generos, constant, de încredere, puternic şi afectuos. Însă vai de acela care le va înşela aşteptările! Atunci toată bunăvoința lor se va transforma într-un plan de răzbunare. Nu contează dacă ocazia va apărea mâine sau peste 10 ani, Scorpionii îşi plătesc întotdeauna "datoriile".

Defecte: Sunt secretoşi şi schimbători, aşa ca nu vei şti niciodată exact cum stai cu el. Încrederea într-un prieten Scorpion se obține iar şi iar şi iar. Dacă are interese mult mai importante pentru el decât prietenia voastră, se poate să treacă la fapte, fără remuşcări. Este răzbunător şi trăieşte cu senzația că majoritatea celor din jur sunt cam imbecili.

Prietenia cu Săgetătorul (22 noiembrie-21 decembrie)

Dacă te-ai gândit să-ți iei un an sabatic sau să faci înconjurul lumii, ia cu tine un prieten Săgetător. Săgetătorul este prin excelență prototipul călătorului, al exploratorului, adaptabil la orice fel de mediu. Vrei să-ți faci vacanța împreună cu cineva dar ți-e teamă de discuțiile survenite în urma gusturilor, nevoilor şi viziunilor diferite? Nimeni nu este mai puțin pretențios decât un Săgetător.

Poate dormi într-un sac, în aer liber sau pe o rogojină, dacă trebuie. Adoră să cunoască cât mai multe țări şi civilizații, iar experiența acumulată de-a lungul vieții îi conferă profunzime şi farmec. Cine îl ascultă cu cât patos vorbeşte despre călătoriile sale nu poate să nu fie fascinat. Săgetătorul este primul care îşi face bagajul, primul dornic să emigreze, primul care să experimenteze, deoarece setea lui de cunoaştere este nemărginită.

Nativul este plămădit din verdele crud al dealurilor toscane, din albeața strălucitoare a zăpezii canadiene şi din firele nisipului fierbinte al Saharei. Flexibil, pozitiv, prietenos, energic şi neobosit, Săgetătorul reuşeşte să-şi facă prieteni din toată lumea şi pe toți îi tratează cu aceeaşi atenție. Relația de prietenie este pentru acest nativ cel mai simplu şi mai firesc liant între oamenii cu o experiență de viață diferită. Apreciază cu adevărat şi în aceeaşi măsură pe vânzătoarea de cercei făcuți din semințe, în Peru şi pe descendentul vreunei case regale europene. Cine nu l-ar putea iubi?!

Defecte: Pentru că este într-o continuă mişcare şi de cele mai multe ori lipseşte din țară, Săgetătorul nu poate fi genul de prieten pe care să-l ai mereu lângă tine. Iar dacă i-ai cere acest lucru, s-ar îndepărta imediat. Ceea ce pentru tine înseamnă constanță şi apropiere, pentru el reprezintă privare de libertate şi egoism. Adesea pare complet diferit de cei din jur, oarecum bizar, oarecum bănuitor sau excentric. Nu cunoaşte cuvântul "concesii" şi nu se va obosi niciodată să-ți facă pe plac. Are reacții spontane, uneori brutale, care pot răni sau jigni persoanele sensibile.

Prietenia cu Capricornul (22 decembrie-20 ianuarie)

În primul rând, dacă eşti prieten cu un Capricorn, felicitări! Chiar şi numai pentru faptul de a-i fi câştigat încrederea şi de a fi reuşit să ți-l apropii, meriți toată stima. Capricornii sunt ființe extraordinar de greu de câştigat ca prieteni, pentru că au o neîncredere nativă în lume şi o gândire de cele mai multe ori pesimistă.

Capricornul este genul de om care preferă să răzbată singur în viață: lucrează cel mai bine independent, decide el pentru sine, se luptă cu propriile limitări, se autodepăşeşte, cade şi se încurajează singur să se ridice de jos. Prin urmare, de ce ar avea prieteni? Pentru că şi aceste ființe atât de singure şi de independente tânjesc pe ascuns la emoția copleşitoare a îmbrățişării unui prieten.

Cei care doresc să se apropie de nativul Capricorn trebuie să țină cu adevărat la el, să aibă o voință de fier şi să fie pregătiți să-i pătrundă în suflet, decojind una câte una multele sale armuri. Nici să nu se gândească cineva să-l păcălească, simulând un interes sincer şi plin de afecțiune. Vorbim, totuşi, despre una dintre cele mai lucide şi mai realiste zodii. Deşi este tăcut şi pare indiferent la evenimentele care nu-l afectează direct, are o intuiție fantastică, ghicind din prima firea oamenilor.

Aşteaptă-te să te supună iar şi iar testelor, pentru că nu se convinge uşor că meriți afecțiunea lui. Iar odată obținută, nu trebuie sub nicio formă să-l dezamăgeşti. "Las' că-i trece", ar spune unii. Mare greşeală! Capricornul suferă mult dacă este dezamăgit, pentru că-şi cunoaşte propria valoare şi nu-şi poate ierta uşor un pas greşit. Dacă ți se pare exigent cu tine, față de sine este de o mie de ori mai dur. Corect, echilibrat, gata să ajute pe oricine are nevoie, nativul este un prieten de nădejde pentru tot restul vieții.

Defecte: Din cauza naturii sale introvertite, uneori devine un sloi de gheață, dacă are suspiciuni. Se fereşte să-ți spună în față ce gândeşte şi devine exasperant prin refuzul său de a pune cărțile pe masă. Poate fi egoist şi indiferent, mai ales în perioada de "testare", când oscilează între suspiciune şi dorința de a lăsa garda jos. Cine nu are destulă răbdare să vadă dincolo de acest iceberg va rămâne cu o impresie foarte proastă. Chiar şi într-o prietenie veche, nativul păstrează mereu o oarecare distanță, pentru siguranță şi intimitate.

Prietenia cu Vărsătorul (21 ianuarie-19 februarie)

Vărsătorul cel umanist găseşte în prietenie una dintre modalitățile de a se simți împlinit. De aceea, relațiile sale de prietenie reprezintă un aspect foarte important în viața sa. Îşi face prieteni cu uşurință dar adevărații săi prieteni sunt puțini şi pentru totdeauna. Împarte oamenii în trei: prieteni intimi (adevărații prieteni), prietenii-amici şi restul lumii (cunoştințe). Numai primii ajung să-l cunoască în profunzime şi să-i ştie unele dintre cele mai intime aspecte ale existenței sale. Aceştia sunt cei care nu-l judecă, cei care-l iubesc aşa cum este, sprijinindu-l de câte ori are nevoie şi, mai ales, sunt cei care nu-i lezează libertatea de acțiune sau de manifestare.

Ceilalți prieteni sunt numeroasele persoane din viața lui pe care le cucereşte cu veselia, bunăvoința şi altruismul său. Ajută oricând sacrificându-şi propriile interese şi nu aşteaptă nimic în schimb, pentru că se împlineşte pe sine tocmai prin această renunțare de sine. Dar cel ajutat poate fi vecinul de bloc, nepotul gazdei la care stă sau colegul de serviciu. Aşadar, nu este vorba aici despre o prietenie intimă, dar mai degrabă este acel spirit umanitar care-l face pe Vărsător să sufere în fața durerii lumii, în fața dezastrelor şi a celor năpăstuiți. Şi tocmai pentru că există persoane care nu-i împărtăşesc nici mila față de cei aflați în nevoie, nici preocupările sale intelectuale, nici viziunea asupra vieții, şi-a creat cea de-a treia categorie, simplele cunoştințe. Cu acestea încearcă să păstreze o relație cât de cât civilizată, dar este complet indiferent față de soarta lor.

Trebuie spus că mitul Vărsătorului care renunță la iubire în favoarea prieteniei, considerată mai importantă, este un fals. Oricât îi este de drag un prieten, persoana iubită nu va fi pusă niciodată pe planul II. Deşi zăpăcit, cu capu-n nori adesea, naiv şi copilăros, Vărsătorul este conştient că prietenii lui au propria lor viață şi deci şi el trebuie să şi-o protejeze pe a lui.

Defecte: Vărsătorul tânăr şi neexperimentat este adesea posesiv cu prietenii şi face crize când în viața acestora apare un iubit/iubită care-i răpeşte din timpul acordat lui înainte. Este încăpățânat şi subiectiv, fiindu-i foarte greu să accepte că există mai multe adevăruri. Şi mai greu îi este să priceapă când greşeste. Face gafe, vorbind fără să gândească şi uneori îşi răneşte prietenii foarte tare pentru că nici nu-i trece prin cap să fie diplomat, crezând că-şi poate permite orice în numele prieteniei.

Prietenia cu Peştii (20 februarie-20 martie)

Peştii sunt unii dintre cei mai sensibili şi mai vulnerabili prieteni. Dacă te ataşezi de un nativ al acestei zodii, vei avea lângă tine pe cineva care ştie întotdeauna când ai un necaz şi-ți va sări în ajutor înainte să apuci să spui ceva. Peştii au o bună intuiție, iar sufletul lor vibrează la trăirile celor apropiați, înțelegându-i şi sprijinindu-i cu abnegație.

Acvatic şi profund ca elementul său dominant, nativul trăieşte într-un univers țesut din imaginație şi umanism, acestea două fiind principalele sale atribute. De cele mai multe ori Peştii au talente artistice, iar prietenia se poate naşte grație intereselor comune legate de domenii precum literatura, arta, jurnalismul sau sociologia.

Cele mai frumoase realizări ale Peştilor sunt posibile atunci când nativul îşi foloseşte imaginația într-un mod constructiv. Pentru apropiați, viziunea lor asupra lumii este fascinantă, unică, uneori excentrică, dar tot atât de seducătoare. Ei sunt prietenii care îți pot oferi o nouă perspectivă, proaspată şi originală, îmbogățindu-te pe dinăuntru şi încurajându-te să asimilezi noi cunoştințe. În schimb, pot primi de la prieteni puțin mai multă rațiune sau deprinderi legate de lucruri practice şi bine organizate, atribute care lipsesc nativilor de cele mai multe ori. Din acest punct de vedere, o prietenie bazată pe complementaritate este cea mai bună soluție.

Din cauza naturii lui sensibile, un nativ poate cădea victimă manipulărilor persoanelor rău intenționate, care profită de credulitatea şi bunăvoința lui. Un nativ sub semnul Peştilor nu poate fi decât natural, nu cunoaşte prefăcătoria şi deci nici nu ştie să se ferească de ea.

Defecte: Subiectivi prin excelență, Peştii nu se lasă convinşi aproape niciodată de necesitatea unei abordări mai realiste, cu excepția persoanelor apropiate. Au uneori idei fixe, total greşite şi pot jigni cu uşurință, mai ales că acționează spontan, fără să analizeze consecințele. Sunt visători, distraşi şi schimbători, astfel încât este greu să te bazezi pe ei. Refuză constrângerile sociale, programul regulat, ordinea, soluția practică, optând mereu pentru bunăstarea personală, în detrimentul bunăstării generale.

Anexa nr. 7

CUM SE ROAGĂ FIECARE ZODIE ATUNCI CÂND SE AFLĂ LA ANANGHIE?

Berbec: Oh, Doamne! Te rog frumos să îmi dai răbdare, căci am mare nevoie de ea. Şi o vreau ACUM!

Taur: Doamne, te rog frumos ajută-mă să învăț să accept schimbarea în viața mea. Dar nu acum, mai lasă-mă să mai aştept un pic.

Gemeni: Doamne, am şi eu o rugăminte. Am o mică întrebare pentru tine, dacă ai timp. Cine eşti? Ce exact eşti? Unde te afli? Câți sunteți acolo, eşti unul singur? Nu pot să îmi dau seama.

Rac: Doamne, pentru mine eşti ca un tată. Vreau să mă pot baza pe tine, să îmi dai siguranță, mai ales acum în momente grele când mama este atât de departe de mine.

Leu: Tatăl nostru al tuturor, cred ca eşti mândru să ai un fiu ca mine.

Fecioară: Doamne, fă lumea un loc mai bun şi te rog mult nu repeta greşeala de ultima dată, că uite ce-a ieşit.

Balanță: Doamne, ştiu că ar trebui să iau deciziile de una singură. Dar, pe de altă parte, tu ce crezi că ar trebui să fac? Aştept un sfat din partea ta, un semn, orice.

Scorpion: Doamne, ajută-mă să îmi iert duşmanii, măcar pe cei vechi de 10-15 ani, chiar dacă nenorociții nu merită.

Săgetător: Oh, Atotputernicule, Atotştiutorule, Atotiubitorule, Omniprezentule, veşnicule Dumnezeu, te rog încă o dată: ajută-mă să nu mai exagerez.

Capricorn: Doamne, voiam să mă rog, dar am realizat că trebuie să îmi dau seama singur care este soluția pentru problemele mele şi să mă descurc singur. Mersi oricum.

Vărsător: Bună, Doamne. Unii spun că eşti bărbat. Alții spun că eşti femeie. Eu spun că fiecare dintre noi este Dumnezeul său. Aşa că, de ce să ne rugăm? Hai să petrecem mai bine!

Peşti: Dumnezeule atotputernic, în timp ce beau ultimii 50 ml de Whisky din paharul meu pentru a-mi îneca durerea şi nefericirea, fie ca starea mea de ebrietate să fie pentru onoarea şi gloria Ta.

Anexa nr. 8

SCUZELE ZODIILOR

Berbec: Nu am făcut eu asta. Am fost forțat să fac asta. A fost doar un accident. Nu a fost nimic intenționat. Fiecare dintre noi are dreptul să facă ceea ce îi place.

Taur: Am mai făcut asta de multe ori şi nu am ştiut că este greşit. Credeam că voi economisi nişte bani prin asta. Nu mi-am dat seama. Aveam de gând să repar totul cât de curând. Mi-era foame.

Gemeni: Poftim? Nu înțeleg despre ce vorbeşti. Cine, eu? Nu am crezut că se va întâmpla aşa. Nu eu, X a făcut acest lucru. Haha, ce glumă bună, hai să trecem peste discuția asta.

Rac: Am simțit că trebuie să fac acest lucru. Aşa am simțit. E o tradiție pe care a trebuit să o urmez. Am fost obligat să fac asta. Totul a început în copilărie.De fapt, mama m-a sfătuit să fac asta.

Leu: Nu ştiam că mă vede cineva. Nu gândeam clar. Am anumite privilegii, ar trebui să mi se ierte acest lucru. Aş prefera să uităm cu toții cele întâmplate.

Fecioară: Contabilul mi-a spus că totul este în ordine. Doctorul mi-a spus să procedez aşa. Nu ştiam ce fac de fapt. Nu m-am putut abține. Am greşit, nu se va mai repeta. Pot să şi semnez pentru asta.

Balanță: Am făcut asta numai pentru că şi soțul meu/soția mea o face. X m-a făcut să fac asta. Nu am putea ajunge cumva la un compromis? M-am luat după X, îmi cer scuze. Sunt o victimă a sistemului şi a conjuncturii.

Scorpion: Aşa mă simțeam atunci. Nu m-am gândit că voi fi prins. Nu am vrut să o fac. Nimeni nu mai trebuie să afle acest lucru. Credeam că sunt pe moarte. Nu ştiam ce naiba fac.

Săgetător: Trebuia să fac asta, altfel eram dat în judecată. Avocatul mi-a spus că totul este în regulă. Ce mare lucru? Guvernul este de vină. Este un lucru rasist (sexist sau o decizie politică greşită).

Capricorn: Nu este ceva serios. Eu doar am urmat ordinele. Totul s-a întâmplat atât de repede. Slujba mea este de vină. Chiar! Aveam nevoie de bani.

Vărsător: Toți ceilalți făceau acelaşi lucru. Era cel mai interesant lucru de făcut. Mă plictiseam rău de tot. Şi ce e cu asta? Ce vei face în acest sens? Cui îi pasă de lucrurile astea stupide până la urmă?

Peşti: Am fost influențat. Dumnezeu mi-a spus să fac aşa. Eu doar am îndeplinit dorința Domnului. Credeam că mă pot opri până să pierd controlul. Nu mi-am dat seama cât de târziu se făcuse.

Anexa nr. 9

DACĂ FIECARE ZODIE AR PURTA PE SPATE UN SEMN DE CIRCULAȚIE, CARE AR FI ACESTA?

Berbec - Oprirea şi staționarea interzise.

Taur - Drum îngustat. Depăşirea interzisă.

Gemeni - Punct de informare turistică.

Rac - Puneți-vă centura de siguranță.

Leu - Drum cu prioritate.

Fecioară - Întoarcerea interzisă!

Balanță - Intersecție nesemaforizată.

Scorpion - Atenție! Succesiune de curbe deosebit de periculoase.

Săgetător - Sfârşitul tuturor restricțiilor.

Capricorn - Limitare de viteză.

Vărsător - Parcare cu plată. Timp limitat 1 h.

Peşti - Drum alunecos şi cu denivelări.

Anexa nr. 10

DE CÂȚI ... ESTE NEVOIE CA SĂ SCHIMBI UN BEC?

Berbeci. Nu te mai întreba, deja l-au schimbat!

Tauri. Se gândesc întotdeauna la toate, aşa că folosesc becuri care nu trebuiesc schimbate.

Gemeni. Este nevoie de cel puțin doi care să scoată din funcțiune vechiul bec, doi care să cumpere unul nou, doi care să scrie o carte despre asta şi încă doi care să discute într-un show sau pe un forum despre bec.

Raci. Mama lor îl va schimba pentru ei. Iar dacă ea nu este prin preajmă, atunci vor aprinde o lumânare. Dumnezeu este întotdeauna alături de ei.

Lei. De nici unul. Echipa de profesionişti pe care o au mereu în preajmă îl va schimba pentru ei.

Fecioare. De obicei una este de ajuns. Oricum, va curăța priza în prealabil, va citi informațiile destinate utilizatorului şi garanțiile becului.

Balanțe. Păi, de cel puțin două pentru a cumpăra becul şi de alte câteva pentru a cumpăra accesoriile necesare pentru schimbarea becului şi poate alte câteva pentru a duce becul înapoi dacă este defect.

Scorpioni. Pentru Scorpioni becul nu se schimbă. El se transformă. Doar apasă pe un buton şi activezi alt bec. Dar de ce întrebi? Eşti de la o agenție de asigurări?

Săgetători. Ei nu schimbă becuri, dar te pot învăța pe tine cum să faci acest lucru.

Capricorni. Capricornul este ocupat momentan. Secretara vă va răspunde mai târziu.

Vărsători. Vărsătorii nu trebuie să schimbe becuri. Pot inventa unele mai bune.

Peşti. O Doamne, nu ştiu. Dar becul se va schimba singur, dacă asta este dorința Domnului.

Anexa nr.11

HOROSCOP NATURIST
(Poate vă inspiră)

"Dumnezeu a făcut să crească o plantă pentru fiecare boală - cu excepția prostiei", spune un proverb german iar dacă ne uităm la avântul pe care l-au luat în ultima vreme homeopatia, medicina naturistă, medicina alternativă în general, vechiul proverb devine din ce în ce mai de actualitate.

În S.U.A. anilor '90, circa o treime dintre pacienții cu program de asigurare medicală (health care) dezertaseră, optând definitiv pentru metodele de tratament alternative. Principalul motiv invocat de ei a fost că metodele alternative sunt mult mai puțin agresive, pe de o parte şi că procesul vindecării nu se mărgineşte la repararea corpului fizic, ci se extinde şi asupra stării psihice a bolnavului.

Astrologia cuprinde, la rândul ei, date cunoscute din vechime, cu privire la alimente, plante, minerale benefice nativilor născuți sub vibrațiile specifice ale unei planete. Cunoscându-le mai bine, ne vom putea convinge singuri de efectele acestora.

Însuşi Hipocrate, părintele medicinei, afirma în scrierile sale: "Nunquam bonus medicus nisi astrologus" – “Nu poți fi un medic bun fără a fi astrolog.”

BERBEC (21 martie – 20 aprilie)

Marcați de influența planetei Marte, Berbecii sunt firile cele mai dinamice ale cercului zodiacal. Marte guvernează capul şi fața (cu excepția nasului), precum şi cele două emisfere cerebrale. Planeta este asociată cu fierul, aşa încât guvernarea sa se extinde şi asupra sângelui (în compoziția căruia fierul joacă, după cum bine ştim, un rol esențial). Mai întotdeauna, "marțienii" au o cicatrice în zona capului, semn al firii lor aventuroase şi a plăcerii de a sfida pericolele de orice fel, care îi face să se aleagă în copilărie cu semne de bună purtare - bineînțeles în zona corpului guvernată de planeta lor, capul. Berbecii au nevoie de mult exercițiu fizic pentru a se menține în formă, dar şi pentru a preveni prefacerea energiei lor fizice debordante în energie nervoasă. De aceea sunt atât de buni sportivi, excelând în sporturile care necesită un mare consum fizic şi curaj.

Regimul alimentar al Berbecilor trebuie să cuprindă ceapă şi praz, care au un dublu efect benefic: contribuie la fluidizarea sângelui şi au un efect uşor sedativ. Le place la nebunie mâncarea condimentată, care ingerată în cantităţi rezonabile le face bine, dar, din păcate, nativii acestei zodii au tendinţa de a face exces de ardei iute, boia şi muştar, care în cantităţi modice au chiar un efect curativ.

Când se îmbolnăvesc, Berbecii o fac lată - mai întotdeauna bolile apar sub formă acută, dar nu durează mult timp deoarece vitalitatea marţiană le permite o recuperare la fel de rapidă, pe cât de bruscă este îmbolnăvirea. În aceste cazuri, ceaiul sau siropul de păducel vor face minuni pentru restabilirea cât mai rapidă şi mai completă a stării de sănătate.

Berea este pentru Berbeci mai mult un aliment decât o băutură, deoarece hameiul pe care-l conţine îi fortifică.

Vitaminele care îi ajută pe Berbeci să-şi menţină forma maximă sunt PP şi B12, iar remediile homeopatice adesea prescrise pentru această zodie sunt Arnica, Blonoidum şi Nux vomica.

TAUR (21 aprilie – 21 mai)

Calmi, robuşti, maeştri ai savurării plăcerilor vieţii, Taurii stau sub semnul planetei Venus, întruchipând fertilitatea. Venus conferă un temperament sangvin, dar acesta este întrucâtva îngreunat de elementul pământ de care aparţine zodia, aşa încât rezultă un temperament aproape placid sau/şi marcat de izbucniri colerice. În corpul uman, zodia Taurului guvernează gâtul, amigdalele, laringele şi faringele, gura, limba, maxilarul inferior, glanda tiroidă, vertebrele cervicale, o parte a nervului optic şi, împreună cu Pluto, organele genitale interne la femei, jugulara şi carotida.

Gustând peste măsură din plăcerile vieţii, Taurii se îmbolnăvesc cel mai adesea de stomac (efectele supraalimentaţiei), amigdalită pultacee, laringită, difterie, dar şi boli genitale... Femeile sunt deosebit de fecunde.

Alimentele care sunt în rezonanţă cu organismul Taurilor sunt sparanghelul, anghinarea, cerealele şi fasolea de orice fel. Fructele cele mai recomandabile sunt toate sortimentele de struguri, merele, perele şi fructele de pădure. Majoritatea condimentelor Taurilor le fac bine (sic!).

Plantele cu efect terapeutic pentru Tauri sunt menta, izma creață, cuişoarele (câțiva stropi de ulei de cuişoare adăugați apei de baie îi remontează numaidecât) şi măcrişul.

Ca orice semn de pământ, Taurul se reface în contact nemijlocit cu natura, şi mersul cu picioarele goale îl ajută să-şi echilibreze energia, la fel grădinăritul şi robotitul prin casă. Tendința de îngrăşare trebuie ținută în frâu încă din copilărie, pentru că nativii din Taur sunt adevărați gurmanzi, înzestrați cu un apetit rabelaisian.

Remediile homeopatice cele mai eficiente sunt cele corespunzătoare vibrațiilor planetei Venus: Cuprum, Thuya Apis şi Pulsatilla, dar şi Antimonium crudum care se află în rezonanță cu vibrațiile lunare

Vitamina recomandată acestor venusieni este vitamina F

GEMENI (22 mai – 21 iunie)

Agili, rapizi şi îndemânatici, cu reflexe deosebit de bune - în mod special cele ce presupun finețe în execuție, Gemenii nu sunt însă caracterizați îndeobşte de forța fizică. Musculatura este longilină şi are tonus. Planeta guvernatoare, Mercur, le conferă un temperament dinamic şi o mare disponibilitate în comunicare. În plus, mobilii mercurieni păstrează cel mai adesea un aer tineresc până la o vârstă înaintată. În corpul uman, Gemenii sunt considerați guvernatorii căilor respiratorii superioare (traheea şi bronhiile), ai plămânilor, ai umerilor, sternului, mâinilor (de unde şi o mare dexteritate manuală). Dintre glande, timusul cade sub incidența Gemenilor, iar în cadrul sistemului circulator Gemenilor le revin circulația vaselor capilare şi artera pulmonară. O parte a nervilor optici este, de asemenea, asociată cu această zodie.

Bolile cel mai frecvent întâlnite la Gemeni sunt tendințele de surmenaj, frecventele răniri ale umerilor şi mâinilor, nevralgiile intercostale, afecțiunile acute sau cronice ale plămânilor sau bronhiilor (ca astma şi pleurezia) şi afecțiunile sistemului nervos periferic. Uneori, afecțiunile nervoase pot genera disfuncții sexuale.

Mâncărurile care le priesc Gemenilor sunt cele care conțin mazăre, fasole cu bobul lat, morcovi, nuci, dar mai ales migdale nepreparate - care joacă un rol important în combaterea stărilor de anxietate -, alune şi arahide.

Plantele care au un efect benefic asupra acestui semn mutabil de aer sunt lavanda şi lăcrămioarele (în aromoterapie), feriga, origanul

(popular: sovârv), semințele de anason şi cele de chimen (sub formă de ceaiuri, uleiuri sau tincturi).

Remediile homeopatice în consonanță cu specificul zodiei sunt Mercurius, Argentum nitric, iar sarea biochimică este Kali muriatric, folosită mult în homeopatie. După unii autori, acestora li s-ar adăuga Arsenicum şi Kali phosphoricum.

Vitaminele indicate Gemenilor sunt vitamina B1 şi vitamina F

RAC (22 iunie – 22 iulie)

Pentru a-şi menține în formă sensibilul sistem organic de lunarieni, Racii au nevoie să fie duşi la înot încă de mici, ceea ce le fortifică nu doar corpul, ci îi echilibrează şi emoțional şi ar trebui să-şi petreacă mult timp pe... ringul de dans. Asta pentru că mişcările ritmice susținute au un efect fortifiant deosebit asupra structurii corpului lor, unde trebuie avută o deosebită grijă de sistemul circulator şi cel limfatic...Temperamentul racului este limfo-sangvinic.

Racului îi corespund în corpul uman stomacul, duodenul şi partea inferioară a esofagului, sânii, ochiul stâng precum şi vârful plămânilor. Multe dintre problemele de sănătate ale Racilor sunt în legătură cu retenția de lichide în organism, care poate duce la intoxicații şi afecțiuni misterioase, de natură psihosomatică şi nu funcțională. Disfuncțiile digestive se fac simțite periodic, sub forma dispepsiilor organice sau funcționale, care apar încă din copilărie şi duc adesea la anemie. Aceleaşi probleme digestive duc la pierderi de săruri minerale şi vitamine din corp, la bătrânețe apare frecvent incontinența urinară.

Alimentele cu un efect tonifiant şi regenerator asupra organismului Racilor sunt varza albă şi roşie, napii, peştele, lactatele (dar nu cele prea bogate în colesterol). Un aport suficient din alimentele menționate reuşeşte să mențină, în general, în echilibru acest organism delicat.

Plantele cu un efect bun în aromoterapie sunt trandafirii albi, nuferii şi crinii. Tarhonul ajută la refacerea stocului de săruri minerale, la fel Verbina, iarba-surzilor şi ochii-şoarecelui sunt recomandate mai ales sub formă de tincturi. Remediile homeopatice cuprind Selenium, Argentum, Silicea, Antimonium crudum şi Kali carbonicum.

Periodic, Racii au nevoie de un aport de *vitamina B2*.

LEU (23 iulie – 22 august)

Puternica vitalitate pe care le-o conferă Leilor astrul zilei se manifestă în lume sub forma unui temperament bilios şi nervos. Leii nu sunt însă foarte pricepuți în a-şi doza stările nervoase şi acest lucru se răzbună, mai curând sau mai târziu, asupra sănătății lor. De multe ori, orgoliul îi împiedică pe Lei să-şi mărturisească suferințele psihice.

Primul lucru de care trebuie să se ocupe un Leu care doreşte să-şi mențină sănătatea este dozarea efortului, altfel vitalitatea sa se va risipi curând şi bolile de inimă nu vor întârzia să apară. Leii care-şi asumă prea multe responsabilități vor avea de suferit cu coloana vertebrală (în mod special vertebrele dorsale). Ochiul drept este, de asemenea, un punct slab pe harta sănătății Leilor, pot avea de suferit îngrozitoarele dureri ale nevralgiei de trigemen. Circulația arterială poate claca la nivelul cordului sau/şi al ochilor. Seara, vitalitatea şi rezistența nervoasă a Leilor scade brusc. Leilor li se recomandă să facă duş, şi nu baie, pentru că baia le scade nivelul energetic.

Leilor nu le stă bine să fie vegetarieni, carnea le fortifică organismul, la fel ca mierea şi orezul, care trebuie să facă parte constant din alimentația lor, la fel ca spanacul, urzicile şi lintea, care conțin mult fier

Plantele în afinitate cu vibrațiile solare sunt: floarea-soarelui (evident), gălbenelele şi rostopasca - unul dintre remediile-minune pentru afecțiuni specifice zodiei. Ierburile aromatice precum şofranul, rozmarinul, menta, dafinul şi ruta (cunoscută şi sub numele de varnant), adăugate în mâncăruri, au, de asemenea, un efect terapeutic asupra organismului leonin.

Remediile homeopatice de bază sunt Aurum, Natrium muriarticum, Phosphorus şi Ignatia

Leii nu trebuie să uite să-şi refacă energia luând *vitaminele* A, D şi H2.

FECIOARĂ (23 august – 22 septembrie)

Cea de-a doua zodie guvernată de Mercur are o preocupare înnăscută pentru sănătate, apreciind mult remediile naturiste şi regimul vegetarian. Pentru această zodie de pământ, remediul natural cel mai eficient este... aerul, de aceea plimbările lungi în aer liber (şi pe cât posibil nepoluat) au un efect imediat de calmare asupra temperamentului nervos al Fecioarelor, şi asta ajută la menținerea

sănătății într-o măsură mult mai mare decât şi-ar putea imagina. Mersul cu bicicleta (dar nu pe străzile unui oraş aglomerat), de preferință în mijlocul naturii, este, de asemenea, recomandat.

Fecioarele guvernează circulația sangvină şi limfatică a abdomenului, intestinele, pancreasul (parțial) şi nervul motor ocular extern. Temperamentul nervos al acestor mercurieni îi predispune la stări de îngrijorare nevrotice, care pot genera dureri surde, dar persistente de cap, ce pot fi înlăturate, însă, neaşteptat de uşor printr-o alimentație adecvată şi prin plimbările mai sus menționate sau prin exerciții de yoga (în special exercitiile de relaxare). Problemele lor serioase de sănătate sunt însă legate de tractul digestiv: probleme de asimilare intestinală, dureri abdominale (provocate de "nervi" care se duc direct la stomac), perturbări ale tranzitului intestinal (sunt adesea constipați), exces de fermentare. Alte pericole care pândesc Fecioarele sunt diabetul insipid, apendicita, pancreatita şi peritonita. Femeile sunt destul de des sterile. Sistemul nervos al Fecioarelor este sensibil la stres şi la stările prelungite de îngrijorare care contribuie la subminarea sănătății lor

Fecioarelor le face foarte bine să consume cartofi, gulii, țelină şi alimentele menționate la zodia Gemenilor (pentru că au acelaşi guvernator - planeta Mercur). Plantele aromatice şi medicinale sunt, de asemenea, identice, la fel remediile homeopatice, comune celor două zodii mercuriene.

BALANȚĂ (23 septembrie – 22 octombrie)

Înzestrate cu acelaşi temperament sangvin ca Taurii, Balanțele sunt însă departe de robustețea şi vigoarea specifice zodiei fixe de pământ. Vitalitatea lor este cu mult mai scăzută, în schimb sunt firi mai rafinate, de multe ori artistice, efect al planetei Venus într-un semn de aer. Tendința către leneveală (caracteristică ambelor zodii venusiene) le face să evite exercițiul fizic, de care au de fapt nevoie în mai mare măsură decât multe alte zodii. Lipsa de mişcare fizică, pe care ar trebui s-o practice cu regularitate, le pricopseşte rapid cu cearcăne şi migrene sâcâitoare persistente.

Balanța guvernează rinichii şi vezica urinară, în corpul bărbătesc - prostata, partea lombară a coloanei vertebrale (împreună cu Săgetătorul), precum şi nervul facial. În general, tendința organismului de a reține toxinele este cea care duce la afecțiunile renale, cum ar fi insuficiența renală acută sau cronică. Disfuncțiile renale pot duce şi la edeme ale membrelor inferioare (picioare umflate). Colibaciloza este,

de asemenea, o boală des întâlnită în rândul Balanțelor, la fel ca insuficiența circulatorie venoasă şi limfatică, mai ales la nivelul bazinului, şi afecțiunile genito-urinare, ca cistita şi anexita. Igiena intimă trebuie respectată cu cea mai mare strictețe.

Regimul alimentar al Balanțelor, cărora le cam plac mâncărurile grele, trebuie să conțină multe cereale, fructe de pădure, sparanghel, fasole şi, surprinzător, mai toate condimentele, în mod special ardeiul iute. Menta, sub orice formă, ajută la claritatea proceselor mentale.

Uleiul sau parfumul de trandafiri imperiali, de zambile şi de toporaşi, folosit în aromoterapie, produce calmarea nervoasă.

Principalele remedii homeopatice sunt Cuprum, Pulsatilla, Anacardium, Thuya şi Apis. Organismul Balanțelor cere un aport sporit de vitamina F.

SCORPION (23 octombrie – 21 noiembrie)

Aceşti nativi, marcați de două energii extrem de puternice - cea a temerarului Marte şi cea a necruțătorului Pluto - au un temperament paradoxal. În aparență sunt calmul personificat (în astrologie se vorbeşte despre "masca scorpionică"), datorat autocontrolului plutonian, dar de sub această suprafață apar izbucnirile marțiene, capabile să reducă la tăcere până şi pe cel mai vajnic dintre Berbeci. Avem deci o structură temperamentală limfatico-bilioasă. În reprezentarea astrologică a corpului uman, Pluto guvernează organele genitale externe şi interne, colonul, parțial prostata, rectul şi anusul. El este, de asemenea, pus în legătură cu nasul şi nervii auditivi.

La fel ca rudele lor marțiene, Berbecii, Scorpionilor le fac bine mâncărurile condimentate (dar nu în exces), ceapa, datorită efectului ei benefic asupra fluidității sângelui, urzica, prazul şi ardeii capia. Un puternic efect liniştitor şi, în acelaşi timp afrodisiac, îl au asupra lor esența de glicină, uleiul de rododendron şi cel de aloe.

Plantele medicinale în afinitate cu semnul Scorpionului sunt: iarba mâței (cătuşnica), alunul de munte şi porumbarul. Siropul sau decoctul de porumbele are un efect deosebit de puternic asupra reducerii febrei mari pe care o fac Scorpionii şi ajută la regenerarea rapidă după forme acute de boală - deoarece Scorpionii suferă doar rareori de afecțiuni cronice. Scorpionii trebuie să se ferească de hemoroizi, deci constipațiile prelungite nu trebuie trecute cu vederea. Sunt, de asemenea, predispuşi la contractarea maladiilor venerice. Bărbații fac adesea prostatită, pe cand femeile au, de multe ori, probleme cu

ovarele şi uterul, cum ar fi leucoreea (sângerări intermitente între menstre), dismenoree (ciclu neregulat), chist sau fibrom şi ulcerații

Remediile homeopatice de bază sunt Lochesis, Thuya şi Platina.

Pentru a întări rezistența organismului, Scorpionii au nevoie de vitaminele P şi B12

SĂGETĂTOR (22 noiembrie – 21 decembrie)

Săgetătorii sunt binecuvântați de marele benefic Jupiter cu un temperament sangvin, care are însă şi o componentă bilioasă. Adică, sunt vioi şi au un bun echilibru între stimuli şi reacție, dar din când în când pot avea ieşiri de mânie care ne aduc aminte de Jupiter - Zeus, tatăl zeilor. Le place să se împărtăşească din plăcerile vieții şi nu prea țin justa măsură nici la mâncare, nici la băutură. Plăcerea de mişcare este mare şi le face foarte bine, însă arareori există disciplină. Deşi sportul îi atrage, ei exersează fie prea mult, fie prea puțin

Părțile corpului ce corespund zodiei Săgetătorului sunt: ficatul, vezica biliară, în parte, pancreasul, coapsele şi partea sacrală şi coxigeală a coloanei vertebrale, nervul sciatic, circulația arterială în ansamblul ei. Mâncarea foarte consistentă şi băutura afectează invariabil ficatul şi pancreasul, a căror leneveală produce în timp obezitate, cu tot cortegiul ei de afecțiuni digestive. Grăsimile şi zaharurile se prelucrează foarte greu, ceea ce poate duce la pancreatită şi diabet. Coxartroza şi artroza lombară şi alte afecțiuni sau traumatisme pot afecta femurul şi nervul sciatic. Citricele, mai ales grapefruitul şi coacăzele roşii sau negre pot face minuni pentru un ficat obosit şi pot menține elasticitatea vaselor sangvine, prevenind, de asemenea, hipertensiunea. Ceapa şi usturoiul, în cantități cât mai mari, fortifică organismul de tip jupiterian, iar țelina şi dafinul adăugate în mâncare le fac, de asemenea, foarte bine.

Plantele medicinale în afinitate cu Săgetătorul sunt: anasonul, scorțişoara, melisa şi răşinile aromatice.

Remediile homeopatice corespunzătoare planetei Jupiter sunt Sulfur, Colchicum şi Nux vomica Vitaminele de care are nevoie un jupiterian sunt multe la număr: F, K, B6, H, I şi J.

CAPRICORN (22 decembrie – 20 ianuarie)

Saturnienii sunt potcoviți de marele malefic cu un temperament limfatico-nervos, adică închis, tensionat, adesea înclinat către depresii. Îi salvează umorul sec, care trebuie cultivat pentru că este un

remediu excelent împotriva încărcării nervoase la care semnul este predispus. Sedentarismul de care suferă mulți capricorni le poate accentua stările negative. Moderați din fire, capricornii sunt mai degrabă anorexici, decât rubiconzi şi pot pierde uşor câteva kilograme în condiții de stres.

În corpul omenesc, Capricornilor le corespunde scheletul osos în general, cu accent asupra genunchilor, care se înțepenesc cu mare uşurință. Pielea este guvernată tot de Saturn, iar dinții şi măselele cad tot în curtea lor, deoarece semnul pierde mult calciu din organism. Lipsa de exercițiu duce la atrofierea încheieturilor, ceea ce poate duce în timp la diverse tipuri de scleroză. Tot din sedentarism decurg şi atrofia musculară şi reumatismul articular. În cazuri extreme se poate instaura paralizia. Scleroza atinge adesea nervul auditiv, ceea ce poate duce la surzenie, iar pielea este de cele mai multe ori uscată, cu tendințe de descuamare. Eczeme de multe tipuri pot să apară pe un fond de stres prelungit, iar în cazuri mai rare psoriazisul. Ceea ce este remarcabil este cât de rezistenți sunt Capricornii la boli, mai ales la cele cronice. Paradoxul acestui semn este că tinde să fie extrem de bolnăvicios în copilărie, iar sănătatea se fortifică pe măsură ce înaintează în vârstă.

Alimentele cu un efect imediat reconfortant asupra Capricornilor sunt cele care conțin amidon: cartofi (ca şi alt semn de pământ, cel al Fecioarei), pastele, malțul, ovăzul, cele care conțin fier - ca sfecla roşie şi spanacul - şi ciupercile de pădure, în mod special hribii şi mânătărcile. Fructul ideal pentru Capricorn este gutuia.

Plantele aromatice şi medicinale în afinitate cu Saturn sunt: cânepa, tătăneasa, mătrăguna (dacă Socrate era Capricorn, cupa de mătrăgună i-ar fi făcut bine) şi vinetelele (sau floarea-grâului). Mirosul discret de panseluțe, de viță cățărătoare şi amaranthus are un efect deosebit în aromoterapie. *Remediile homeopatice* de bază sunt: Plumbum, Iris vesicolor, Silicea.

Saturnienii se refac cu ajutorul vitaminei C şi L1

VĂRSĂTOR (21 ianuarie – 19 februarie)

Excentricii copii ai lui Uranus au un temperament nervos cu coloratură bilioasă. Asta înseamnă că acumulează cu uşurință stresul, mai ales stresul mental, şi au probleme în exteriorizarea stărilor de nervi şi se închid în ei, devenind ursuzi. Acest semn fix de aer are o adevărată predilecție pentru răcoare şi tinde să se îmbrace prea uşor când afară este frig, iar de-aici i se trag multe belele. Pentru a se

motiva să facă exerciţii fizice, Vărsătorii trebuie să urmeze un program creativ, nu repetitiv sau bazat pe rutină.

Vărsătorul guvernează circulaţia periferică la nivelul gambelor, încheietura gleznei, sistemul nervos simpatic, cortexul cerebral şi nervul spinal. Problemele de sănătate la care se pot aştepta uranienii sunt, în primul rând, de ordin nervos.

Glumind, Linda Goodman scria: "Vărsătorii furnizează 70% dintre nebuni şi 70% dintre genii" (care nici ei nu sunt prea normali - n.r.).

Oboseala nervoasă, stările de depresie şi angoasă pot duce la spasmofilie. Toate afecţiunile sistemului nervos central cad, de asemenea, în ograda uranienilor (encefalită, tumori, Parkinson şi nevroze obsesive). Varicele şi arteritele sunt rezultatele proastei circulaţii periferice. Vărsătorii sunt predispuşi la accidente violente.

Cel mai indicat aliment pentru Vărsători îl constituie fructele de toate felurile: fructele exotice precum kiwi, mango şi fructul pasiunii, iar fructele uscate - caise, curmale, prune sau mere - îi ajută foarte eficient să-şi recupereze energia nervoasă.

În aromoterapie, esenţele florilor de pomi fructiferi şi discretul parfum al orhideelor au efecte remarcabile.

Plantele aromatice şi condimentele benefice pentru uranieni sunt cele cu gust şi miros foarte pregnant, cum ar fi ardeiul iute, piperul alb sau negru sau curry. Remediile homeopatice sunt Uranium şi Phosphorus.

Toate vitaminele din complexul B au un efect tonic şi binevenit asupra sistemului nervos al Vărsătorilor.

PEŞTI (20 februarie – 20 martie)

Razele lui Neptun îi înzestrează pe nativii din Peşti cu un temperament limfatic, care poate îmbrăca orice altă coloratură temperamentală, semnul fiind eminamente adaptabil, reuşind să se integreze în orice mediu social. Hipersensibilitatea neptuniană este difuză, ei intrând în rezonanţă până şi cu cele mai nesemnificative detalii din mediul înconjurător, cum ar fi temperatura, zgomotul de fond etc. Orice disonanţă a mediului le poate provoca simptome fizice, dar acestea nu sunt rezultate ale ipohondriei, ci simptome psihosomatice, cât se poate de reale. Se poate ajunge la situaţii cu adevărat grave, pentru că Peştii sunt rareori activi, deci sunt receptori empatici ai lumii înconjurătoare şi le lipseşte agresivitatea naturală.

Nevoia de a se izola de stimuli neplăcuți îi face pe mulți dintre ei să se refugieze în alcool sau droguri şi devin foarte repede dependenți.

Neptun stăpâneşte labele picioarelor, întregul sistem limfatico-ganglionar şi țesutul reticulo-endotelial. Vitalitatea Peştilor este îndeobşte scăzută, ceea ce de multe ori se datorează abuzului de alcool, țigări, sedative, tranchilizante sau droguri.

Faptul că organismul lor are tendința de a reține toxinele înrăutățeşte situația, ceea ce impune necesitatea de a avea un regim alimentar foarte echilibrat şi de a consuma suficiente lichide pentru a-şi menține organismul detoxifiat. Până şi la medicamentele prescrise de medici, Peştii pot avea reacții inexplicabile, de aceea se recomandă evitarea, pe cât posibil, a medicamentelor produse pe cale chimică.

Peştii ar trebui să mănânce alimente cu un înalt conținut de lichide, cum ar fi pepenii, dovleceii, castraveții şi salata verde.

Plantele medicinale şi aromatice corespunzătoare neptunienilor sunt florile de tei, cicoarea şi muşchiul de copac.

Principalele remedii homeopatice recomandate Peştilor sunt: Tabaccum, Coffea şi Petroleum.

BIBLIOGRAFIE

I. CONVENŢII INTERNAŢIONALE, ACTE NORMATIVE ŞI NORME METODOLOGICE INTERNE

1. *Declarația universală a Drepturilor Omului*, adoptată şi proclamată de Adunarea generală a Națiunilor Unite prin Rezoluția 217A (III) din 10 decembrie 1948.
2. *Pactul internațional cu privire la drepturile civile şi politice*, adoptat de Adunarea generală a Națiunilor Unite la 16 decembrie 1966, ratificat de România prin Decretul nr. 212/1974, publicat în Buletinul Oficial nr. 146 din 20 noiembrie 1974.
3. *Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăților fundamentale*, adoptată de Roma în 4 noiembrie 1950, amendată prin Protocoalele nr. 3, 5 şi 8 şi completată prin Protocolul nr.2. România a ratificat această convenție şi protocoalele adiționale prin Legea nr.30/1994, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 135 din 31 mai 1994.
4. *Convenția cu privire la drepturile copilului*, adoptată de Adunarea generală a Națiunilor Unite la 20 noiembrie 1989, ratificată de România prin Legea nr. 18/1990, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 314 din 13 iunie 2001.
5. *Convenția europeană asupra statutului juridic al copiilor născuți în afara căsătoriei*, adoptată la Strasbourg în 15 octombrie 1975, la care România a aderat prin Legea nr. 101/1992, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 243 din 30 septembrie 1992.
6. *Convenția europeană în materia adopției de copii*, încheiată la Strasbourg la 24 aprilie 1967, la care România a aderat prin Legea nr. 15/1993, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 67 din 31 martie 1993 (cu rezerva că nu va aplica dispozițiile art. 7, potrivit cărora vârsta minimă a adoptatorului nu poate fi mai mică de 21 de ani şi nici mai mare de 35 de ani, în legislația română vârsta minimă fiind de 18 ani, fără limită maximă).
7. *Convenția asupra protecției copiilor şi cooperării în materia adopției internaționale*, încheiată la Haga la 29 mai 1993 şi ratificată de România prin Legea nr. 84/1994, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 298 din 21 octombrie 1994.
8. *Convenția asupra cetățeniei femeii căsătorite*, adoptată de Adunarea generală a Națiunilor Unite la 29 ianuarie 1957, la care România a aderat prin Decretul nr. 339/1960, publicată în Buletinul Oficial nr. 20 din 22 septembrie 1960.

9. *Convenția asupra eliminării tuturor formelor de discriminare față de femei*, adoptată de Adunarea generală a Națiunilor Unite la 18 decembrie 1979, ratificată de România prin Decretul nr. 342/1981, publicată în Buletinul Oficial nr. 94 din 28 noiembrie 1981.
10. *Constituția României din 1991*, republicată în Monitorul Oficial nr.758 din 29 octombrie 2003.
11. *Codul civil* (decretat la 26 noiembrie 1864, promulgat la 4 decembrie 1864 şi pus în aplicare la 1 decembrie 1865), cu modificările şi completările ulterioare.
12. Noul cod civil (Legea nr. 287/2009, publicată în M.Of. nr. 511 din 24 iulie 2009.
13. *Codul familiei*, adoptat prin Legea nr. 4/1953 (publicat în Buletinul Oficial nr.1 din 4 ianuarie 1954), republicat în Buletinul Oficial nr.13/18 aprilie 1956 şi în Buletinul Oficial nr. 108 din 1 august 1974, cu modificările şi completările ulterioare.
14. *Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice şi persoanele juridice*, publicat în Buletinul Oficial nr. 8 din 30 ianuarie 1954.
15. *Decretul nr. 32/1954 pentru punerea în aplicare a Codului familiei şi a Decretului privitor la persoanele fizice şi persoanele juridice*, publicat în Buletinul Oficial nr. 32 din 31 ianuarie 1954.
16. *Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă*, republicată, publicată în M.Of. nr. 743 din 2 noiembrie 2009.
17. *Ordonanța Guvernului nr. 41/2003 privitoare la dobândirea şi schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice* (publicată în M.Of. nr. 68 din 2 martie 2003), aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 323/2003 (publicată în M.Of. nr. 510 din 15 iulie 2003), cu modificările şi completările ulterioare.
18. *Ordonanța Guvernului nr. 84/2001 privind înființarea, organizarea şi funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență de persoanelor* ((publicată în M.Of. nr. 544 din 1 septembrie 2001), aprobată prin Legea nr. 372/2002 (publicată în M.Of. nr. 447 din 26 iunie 2002), cu modificările şi completările ulterioare.
19. *Legea nr.215/2001, a administrației publice locale*, republicată în M.Of. nr.123 din 20.02.2007.
20. *Legea nr. 272/2004 privind protecția şi promovarea drepturilor copilului*, (publicată în M.Of. nr. 557 din 23 iunie 2004.
21. *Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției*, publicată în M.Of. nr. 557 din 23 iunie 2004.
22. *Legea nr. 105/1992 privind reglementarea raporturilor de drept internațional privat,* publicată în M.Of. nr.245 din 1 octombrie 1992, cu modificările şi completările ulterioare.
23. *Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004,* publicată în M.Of. nr. 1154 din 7 decembrie 2004, cu modificările şi completările ulterioare.

24. *Metodologia nr.1/13.10.1997 pentru aplicarea unitară a dispozițiilor Legii nr.119/1996*, emisă de fostul Departament pentru Administrația Publică Locală şi de fostul Minister de Interne, actualmente Ministerul Administrației şi Internelor, publicată în M.Of. nr. 318 bis din 19 noiembrie 1997.
25. *H.G. nr. 112/1997 privind organizarea activității de eliberare a cărților de identitate, procedura de preschimbare eşalonată a buletinelor de identitate actuale, precum şi aspecte privind termenul de valabilitate a acestora*, publicată în M.Of. nr. 71 din 21 aprilie 1997, cu modificările şi completările ulterioare.

II. DOCTRINĂ (TRATATE, MONOGRAFII, CURSURI UNIVERSITARE, STUDII ŞI ARTICOLE DE SPECIALITATE)

1. B. ANCA – *Mic dicționar mitologic greco-roman*, Ed. Ştiințifică, Bucureşti, 1979.
2. P. ANDREI, I. APETREI – *Drept civil. Partea generală. Persoana fizică*, Editura Ankarom, Iaşi, 1998.
3. P. ANDREI – *Drept civil. Partea generală*, Centrul de multiplicare al universității „Al.I. Cuza", Iaşi, 1978.
4. P. ANDREI – Cadrul juridic actual al dreptului la pseudonim, R.R.D. nr. 5/1978, p.31-34.
5. AL. BACACI, VIORICA-CLAUDIA DUMITRACHE, CODRUȚA HAGEANU – *Tratat de drept civil român*, vol.I (Restitutio), Ed. All Beck, Bucureşti, 1996.
6. GH. BELEIU – *Drept civil. Persoanele*, Universitatea din Bucureşti, 1982.
7. GH. BELEIU – *Drept civil. Persoanele*, Universitatea din Bucureşti, 1987.
8. GH. BELEIU - *Drept civil român. Introducere în dreptul civil. Subiectele dreptului civil.* Ediția a VI-a, Ed. Şansa, Bucureşti, 1999.
9. GH. BELEIU – *Drept civil român. Introducere în dreptul civil. Subiectele dreptului civil,* Ediția a X-a, revăzută şi adăugită de M. NICOLAE ŞI P. TRUŞCĂ, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2005.
10. R. P. BENA – *Statul de drept la el acasă (Europa Occidentală şi America de Nord)*, Ed. Galaxia, Bucureşti, 1997.
11. T.O. BOMPA – *Prenume la români*, ediția a II-a, Ed. Mirton, Timişoara, 2005.
12. G. BOROI – *Drept civil. Partea generală. Persoanele*, Ediția a II-a, Ed. All Beck, Bucureşti, 2002.
13. G. BOROI – *Drept civil, Partea generală, Persoanele, Ediția a III-a, Ed. Hamangiu, Bucureşti, 2008.*
14. G. BOROI – *Les atributtes de la perssone physique*, în revista „Analele Universității Bucureşti", 1996.
15. M. B. CANTACUZINO – *Curs de drept civil*, Ediția a II-a, Ed. Ramuri, Craiova.

16. H. CAPITANT, F. TERRE, Y, LEQUETTE. *Les grandes arrets de la jurisprudence civil*, tome I: *Introduction – Personnes . Famille – Biens – Régimex matrimoniaux – Succesions,* 1e édition, Dalloz, 2000.
17. J. CARBONNIER – *Droit civil. Les personnes, Litec*, Paris, 1999.
18. J. CARBONNIER – *Droit civil. Les personnes*, *personnalité, incapacités, personnes, morales*, Presses Universitaires de France, 2000.
19. J. CARBONNIER – *Droit civil.L'enfant, la famille, le couple,* Presses Universitaires de France, coll Thémis, 21e édition, 2002.
I. C. CĂTUNEANU – *Curs elementar de drept roman*, Cluj-Bucureşti, 1927.
20. E. CHELARU – *Privire critică asupra noii reglementări a numelui*, în „Dreptul" nr. 7/2003, p.5-17.
21. E. CHELARU – *Curs de drept civil. Drepturile reale principale,* Ed. All Beck, Bucureşti, 2001.
22. J. CHEVALLIER – *Etat de droit*, în „Dictionnaire encyclopedique de theorie du droit", Paris-Bruxelles, Libraire génerale de droit et de jurispridence – Story Scientia, 2e édition, 1993.
23. N. A. CONSTANTINESCU – *Dicționar onomastic român*, Bucureşti, 1963.
24. F. CONSTANTINIU – *O istorie sinceră a poporului român*, Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1997.
A. CORHAN – *Dreptul familiei. Teorie şi practică*, Editura Lumina Lex, Bucureşti, 2001.
25. G. CORNU – *Droit civil. Introduction. Les personnes. Les Biens*, 8e édition, Montchrestien, 1997.
26. G. CORNU – *Droit civil. Introduction. Personnes. Biens*, Montchrestien, coll. Domat, 12e édition, 2005.
27. P. COSMOVICI ş.a. – *Tratat de drept civil*, vol.I, Ed. Academiei.
28. M.N. COSTIN – *Marile instituții ale dreptului civil român*, vol. II, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1984.
29. L.I. CUEDEŞAN – Un alt punct de vedere asupra lexicului românesc (Internet)
30. M. I. EREMIA - „*Numele*", în *Persoana fizică în dreptul R.P.R.*, Ed. Academiei, 1963.
I. P. FILIPESCU – *Adopția şi protecția copilului aflat în dificultate*, Editura All, Bucureşti, 1997.
I. P. FILIPESCU – *Tratat de dreptul familiei*, ediția a V-a, Ed. All Beck, Bucureşti, 2000.
I. P. FILIPESCU, A. I. FILIPESCU – *Tratat de dreptul familiei*, ediția a VI-a, Ed. All Beck, Bucureşti, 2001.
I. P. FILIPESCU, A. I. FILIPESCU – *Tratat de dreptul familiei*, ediția a VII-a, Ed. All, Bucureşti, 2002.
I. N. FLOCA – *Drept canonic ortodox*, vol. II, Sibiu, 1990.
31. C.C. GIURESCU, D.C. GIURESCU – *Istoria românilor: din cele mai vechi timpuri până astăzi*, Ed. Albatros, Bucureşti, 1975.

32. GH. GROSU – *Nume de botez (prenume)-origine, semnificații, în revista „Pentru Patrie" nr. 4/1992.*
33. C. HAMANGIU, I. ROSETTI-BĂLĂNESCU, AL. BĂICOIANU – *Tratat de drept civil român*, Ed. Națională, Bucureşti, 1928.
34. C. HAMANGIU, I. ROSETTI-BĂLĂNESCU, AL. BĂICOIANU – *Tratat de drept civil român*, vol. I, Ed. All, colecția Restitutio, Bucureşti, 1996.
35. VL. HANGA – *Drept privat roman*, Editura Argonaut, Cluj-Napoca, 1996.
36. VL. HANGA – *Adagii juridice latineşti*, Editura Lumina Lex, Bucureşti, 1998.
I. IMBRESCU – *Tratat de dreptul familiei. Familia. Protecția copilului. Elemente de stare civilă*, Editura Lumina Lex, Bucureşti, 2006.
I. IMBRESCU, A. VASILE – *Înregistrarea adopției în actele de stare civilă*, în "Dreptul" nr.6/2000, p. 80-83.
A. IONAŞCU – *Evolution de la Legislation sur la filiation hors marriage en droit roumain*, în St. U.B.B.S.j., 1968, p.75.
37. TR. IONAŞCU – *De la adopțiune la înfierea instituită prin Decretul nr. 182/ 19.10.1951*, în „Justiția nouă" nr. 7-8/1951, p.745-752.
38. TR. IONAŞCU – *Drept civil. Persoanele*, 1959.
39. CR. IONESCU – *Mică enciclopedie onomastică*, Ed. Enciclopedică Română, Bucureşti, 1975.
40. R. LAL – *Incredibila longevitate a unei false interpretări „Decebalus per Scorilo";* în revista „Securitatea privată", aprilie, 2008.
41. CH. LARROUMETE – *Droit civil, tome I: Introduction a l'étude du droit privé*, Ed. Economica, 2e édition, Paris, 1995.
42. CH. LARROUMETE – *Droit civil, tome I: Introduction a l'étude du droit privé*, Ed. Economica, 5e édition, Paris, 2006.
43. E. LUPAN – *Drept civil. Persoana fizică*, Ed. Lumina Lex, Bucureşti, 1999.
44. D. LUPAŞCU – *Dreptul familiei*, Editura Rosetti, Bucureşti, 2005.
45. G. LUPŞAN – *Dreptul familiei*, Editura Junimea, Iaşi, 2001.
46. D. LUPULESCU – *Actele de stare civilă*, Editura Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1980.
47. D. LUPULESCU – *Numele şi domiciliul persoanei fizice*, Editura Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1982.
48. D. LUPULESCU – *Drept civil. Introducere în dreptul civil*, Editura Lumina Lex, Bucureşti, 1998.
49. D. LUPULESCU, A. M. LUPULESCU – *Identificarea persoanei fizice*, Editura Lumina Lex, Bucureşti, 2002.
50. D. LUPULESCU, A. M. LUPULESCU – *Drept civil – Persoana fizică,* Ed. Editas, Bucureşti, 2003.
51. G. MARTY, P. RAYNAUD – *Droit civil. Les personnes*, Sirey, 1976.
52. H. L. MAZEAUD, J. MAZEAUD, F. R. CHABAS – *Leçons de droit civil*, tome I, vol. II, *Les personnes*, 8e édition, Montchrestien, Paris, 1997.
I. MICESCU – *Curs de drept civil*, Ed. All Beck, Bucureşti, 2000.

53. M. MUREŞAN, A. BOAR, Ş.DIACONESCU – *Drept civil. Persoanele*, Ed. Cordial Lex, Cluj-Napoca, 2000.
54. P. PEŢU, C. TUFĂ – *Tradiţional şi modern în cuplurile din România*. Referat prezentat în cadrul celui de-al VIII-lea Congres al Societăţii Europene a Funcţionarilor de Stare Civilă (E.V.S.), cu tema: „Noi relaţii între parteneri – noi înregistrări, tendinţe europene", 4-5 aprilie 2008, Portoroz, Slovenia.
55. P.PEŢU, E. VELICU, V. MARDARE – *Starea civilă, mijloc de identificare a persoanei fizice*, ediţia a IV-a, Ed. Detectiv, Bucureşti, 2007.
56. P. PEŢU – *Atributele de identificare a persoanei fizice*, teză de doctorat, Ed. Detectiv, Bucureşti, 2008.
57. P. PEŢU – *Numele – atribut de identificare a persoanei fizice,* Ed. Detectiv, Bucureşti, 2008.
58. P. PEŢU – *Starea civilă şi acţiunile de stare civilă,* Ed. Detectiv, Bucureşti, 2009.
59. E. POENARU – *Drept civil. Teoria generală. Persoanele*, Ed. Dacia Europa Nova, Lugoj, 2000.
60. T. POP – *Drept civil român. Persoanele fizice şi persoanele juridice*, Ed. Lumina Lex. Bucureşti, 1994.
61. V. V. POPA – *Drept civil. Partea generală. Persoanele*, Ediţia 2, Ed. C.H. Beck, 2006.
62. T.R. POPESCU – *Dreptul familiei. Tratat*, vol.I, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, 1965.
63. D. RĂCHIŞAN - DENCIUŢ – *O etnologie a jocului în cultura tradiţională românească. Jocul ca joc*. *Jocurile de copii,* Ed. Detectiv, Bucureşti, 2010.
64. ŞT. RĂUSCHI – *Drept civil*, Editura Fundaţiei "Chemarea", Iaşi, 1992.
65. ŞT. RĂUSCHI – *Drept civil. Partea generală. Persoana fizică. Persoana juridică*, Iaşi, 1992.
A. SILVIAN, E. GHEORGHE – *Actele de stare civilă*, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1969.
B. STĂTESCU – *Drept civil*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1970.
C. STĂTESCU – *Drept civil. Persoana fizică. Persoana juridică. Drepturile reale*. Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti 1970.
66. F. TERRÉ, D. FENOUILLET – *Droit civil. Les personnes. La famille. Les incapacites*, 6 édition, Dalloz, 1996.
67. F. TERRÉ, D. FENOUILLET – *Les personnes, la famille, les incapacités*, Précis, Dalloz, 7e édition, 2005.
68. GH. TOMŞA, coordonator – *Dicţionar de dreptul familiei*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1984.
69. GH. UNGUREANU – *Actele de stare civilă în Moldova până la Regulamentul organic*, în "Revista arhivelor", 1959.
70. O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – *Drept civil. Persoanele*, Ed. Rosetti, Bucureşti, 2003.

71. C. VIŞOIU – *Ghidul juridic al consulului*, Ediția a II-a, Ed. Lumina Lex, Bucureşti, 2003.
72. C. VIŞOIU – *Ghidul juridic al consulului*, Ediția a III-a, Ed. C.H. Beck, 2008.
A. WEILL – *Droit civil. Les personnes, la famille, les incapacites*, tome I, Dalloz, Paris, 1970.
73. K.J. YEATS – *Alege un nume copilului tău*, Editura Alex-Alex 2001, Bucureşti, 2002, *(Pick a name for your child, 1993, Canada).*
74. *Instrucțiuni pentru îndeplinirea unor activități pe linie de stare civilă, acte de identitate, permise de conducere şi caziere judiciare pentru cetățenii români aflați în străinătate*, transmise misiunilor diplomatice cu Infograma Ministerului Afacerilor Externe – Direcția Generală Afaceri Consulare nr. G.5-1/11490 din 18.07.2007.
75. *** *Dicționar de drept civil*, Editura Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1980.
76. M.N. COSTN, C.M. COSTIN – *Dicționar de drept civil de la A la Z,* Ediția a II-a, Editura Hamangiu, Bucureşti, 2007.
77. Colectiv – *Starea civilă*, Ed. Moldogrup, Iaşi, 1998.
78. *Îndrumar consular*, editat de Ministerul Afacerilor Externe – Direcția Relații Consulare, 1996, cu modificările şi completările ulterioare.
79. Pagina de web a Direcției pentru Evidența Persoanelor şi Administrarea Bazelor de Date (D.E.P.A.B.D.): **www.depabd.mai.gov.ro** (fosta: http://evp.mai.gov.ro, fosta www.evidentapersoanelor.ro).
80. Pagina de Internet a Comisiei Internaționale de Stare Civilă – **www.ciec1.org.**
81. Pagina de web a Societății Europene a Funcționarilor de Stare Civilă (EVS) - **www.evs-eu.eu.**

Pentru sprijinul acordat,
AUTORII MULȚUMESC:

- *Domnului Cătălin NEAGU* (TOP FACTORING);
- *Familiei Camelia şi Andrei ZANOPOL* (Galați);
- *Domnului Iulian ZAGAEVSCHI (*Constanța);
- *Familiei Israela şi Liviu ARȚENI-VODOVOZ (Casa de oaspeți „LIVISRA”,* Vişeu de Sus, MM);
- *Domnului Gheorghe VOICU* (PETROM);
- *Domnului Daniel-Leontin VRĂJITORU* (TRANSILVANIA GENERAL);
- *Domnului Mihai PAGNEJER (*PANIFICAȚIE – Băneasa);
- *Domnului Ilias MICHELIS* (Bucureşti);
- *Domnului George ENESCU* (AUSTROMED);
- *Domnului Ioan VLADU* (FARINSAN Grădiştea, GR.);
- *Domnului Sergiu TIMOFEI* (ART ENGINEERING);
- *Domnului Marin DEPĂRĂȚEANU* (L&D CONSTRUCT).